

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JENNIFER ASHLEY

New York Times Bestselling Author

A Mackenzie Yuletide

"Ashley writes the kinds of heroes I crave!"
—New York Times bestselling author Elizabeth Hoyt

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Mackenzies serisi için övgüler

"Yürek parçalayıcı, komik, dürüst ve gerçek...Kahramanla evlenmek istiyorum!"

-*New York Times* çok satan yazarı Eloisa James

"Mackenzie'seviyorum, her birini."

-*New York Times* çoksatan yazarı Sarah MacLean

"Ashley tam da arzuladığım türden kahramanlar yazıyor."

-*New York Times* çok satan yazarı Elizabeth Hoyt

"Şafak sökene kadar okumanızı sağlayacak seksi, tutku dolu bir aşk romanı."

-*USA Today* çoksatan yazarı Julianne MacLean

"Ustaca incelikli karakterizasyon ve bol miktarda buharlı duygusallık."

-*Chicago Tribune*

Jennifer Ashley tarafından yazılan başlıklar

Mackenzies Serisi

LORD IAN MACKENZIE'NİN ÇILGINLIĞI
LADY ISABELLA'NIN SKANDAL EVLİLİĞİ LORD
CAMERON'UN BİRÇOK GÜNAHI
DÜKÜN MÜKEMMEL EŞİ
BİR MACKENZIE AİLESİ NOELİ ELLIOT
MCBRIDE'İN BAŞTAN ÇIKARILMASI
EVCİLLEŞMEMİŞ MACKENZIE
(bir e-Kitap)
DANIEL MACKENZIE SKANDALI VE DÜŞES'İN
KÖTÜLÜKLERİ
(bir e-Kitap)
DÜZGÜN BİR MÜREBBİYE İÇİN
KURALLAR SKANDAL MACKENZIES
(antoloji)
ÇALINTI MACKENZIE GELİNİ BİR
MACKENZIE KLANI BULUŞMASI
(bir e-Kitap)
ALEC MACKENZIE'NİN BAŞTAN ÇIKARMA
SANATI ŞEYTANI LORD WILL
BİR HAYDUT SKANDALLI BİR KADINLA
TANIŞIR BİR MACKENZIE KLANI NOELİ
(antoloji)
MACKENZIE YULETİDE
(bir e-Kitap)

Merdiven Altı Gizemleri

BİR ÇORBA KAŞIĞI ZEHİR
(bir e-Kitap)
MERDİVEN ALTI ÖLÜM
MERDİVEN ÜSTÜ
SKANDAL KEW
BAHÇELERİNDE ÖLÜM

Bir Mackenzie Yuletide

Jennifer Ashley

INTERMIX

New York

INTERMIX

Berkley tarafından yayınlandı

An imprint of Penguin Random House LLC

penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı© 2019 by Jennifer Ashley

Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın onaylı bir baskısını satın aldığımız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

INTERMIX ve "IM" tasarımı Penguin Random House LLC'nin ticari markalarıdır. ISBN:

9781984806550

InterMix e-Kitap baskısı: Ekim 2019

Kapak resmi: *İskoç ekosesi*© stocksolutions/Shutterstock

Kale© LMspencer/Shutterstock

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Sürüm_1

İçindekiler

Jennifer Ashley'Kitapları in
Mackenzies Serisi İçin Öygüler

Başlık

Sayfası

Kopya

hakkı

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Yazar Hakkında

Bir Mackenzie Yuletide

Bölüm 1

ARALIK 1898

Mac Mackenzie, koridorun sonundan gelen yumuşak ses üzerine fırçasından damlayan boyayla durakladı.

Mackenzie'lerin büyük malikânesi Kilmorgan Kalesi'nin tepesindeki odasının tavan pencereleri karanlıktı. Mac gecenin çöktüğünü hatırlamıyordu ama kendini resme kaptırdığında zaman hızla geçiyordu.

Hava da soğuktu, ateşi sönmüş, kömürler parıldamaya başlamıştı. Lambalar hafifçe parlıyordu, bu da uşağı Bellamy'nin içeri girip lambaları yakmış olması gerektiğini gösteriyordu.

Mac kendini bir İskoç manzara resminden çekip çıkardı ve kendini şimdi ve burada buldu. Aralık ayının ortasıydı, saat sabahın ikisiydi ve Mac'in karısı ile çocukları alt katlarda mışıl mışıl uyuyorlardı. Mac'in erkek kardeşleri ve onların aileleri, Noel ve Hogmanay kutlamalarını beklerken, geniş evin kendi kanatlarında uyuyorlardı.

Bu saatte kimsenin stüdyonun yakınında olmaması gerekiyordu ama bu, oğlu Robert'ın huzursuzca yataktan kalkıp koridorlarda dolaşmadığı anlamına gelmiyordu. Ya da Robert ile kuzenleri Jamie ve Alec'in babalarının bilmediğini düşündükleri bir sigara ya da viski içmek için bir araya gelmedikleri anlamına da gelmiyordu.

Mac fırçasını sildi ve terebentin yağı kavanozunun içine attı. Hiçbir zaman temiz kalmayan ellerini sildi, ama yüzünü fırçalamaya zahmet etmedi. Saçlarını az çok boyasız tutan başörtüsünü de çıkarmadı. Gürültünün kaynağını bulduğunda geri dönecek ve kendisini zorlayan gölgeleme işini bitirecekti.

Şimdi soğuğun farkına vararak gömleğini silkti. Hararetle resim yapmak vücudunu ısıtıyordu, bu yüzden genellikle sadece eteği ve ayakkabılarıyla kalıyordu.

Mac soğuk ve sessiz koridora adım attı. Önünde dar bir şekilde uzanıyor, bir T ile son buluyordu; bir yön Ian'ın kanadına, diğer yön Cameron'ın kanadına gidiyordu. Gölgelemede beyaz bir dalgalanma gördü, resim sisini yarıp geçen o sessiz hışırtıyı yeniden duydu.

"İz?" Mac usulca seslendi.

Koridordan aşağı inmeye başladı. Eğer Isabella, sevgili karısı, onu yatağa için geldiyse, ona eşlik edecekti. Stüdyoda geniş, rahat bir kanepede vardı ve onlar daha fazla tenlerini açarken onları sıcak tutmak için ateş yakabilirdi.

Bir çırpınış daha, sonra sessizlik.

Mac sırtımaya başladı. Isabella'nın muzip bir yanı vardı ve şakacı olduğunda hayat muhteşem bir hal alıyordu.

Mac'in kanı ısındı ve resim yapmayı tamamen unuttu.

"İzzy, aşkım." Onun peşinden gitmeye başladı, beklenti artıyordu. Bu kez nasıl bir oyun oynayacaktı? Ve Mac yapmayı sevdiği gibi durumu nasıl tersine çevirecekti?

Koridordaki yarığa ulaştı. Merdivenler buradan aşağıdaki katlara iniyordu ya da kardeşlerinin kanatlarından birine dönebilirdi. Yıllar önce Mackenzie'lerin oğulları ve kızları bu üst katlardaki çocuk odalarında uyurlardı ama uzun zaman önce aşağıdaki daha büyük yatak odalarına taşınmışlardı.

Bu gerçek bir bakıma üzücüydü, ama yine de büyük çocuklar birkaç yıl içinde evlenecek ve kreşler yeniden dolacaktı. Mac'in evlatlık kızı Aimee artık on dokuz yaşındaydı ve çok güzeldi.

Bu da çok endişe vericiydi. Mac, Aimee'nin ilk çıkışından beri Isabella'nın özenle seçtiği balolarda dans ettiği beylere ayı gibi hırlarken buldu kendini.

Ne tarafa döneceğine karar vermeye çalışırken üzerine buz gibi bir hava akımı çöktü. Rüzgâr kesildi ve onu titretti. Kim bu lanet pencereyi açık bırakmıştı?

Üşümenin Cam'in kanadından geldiğini düşündü ve sessizce o yöne doğru ilerledi. Ötedeki kısa koridor boş ve karanlıktı.

"Ne yapıyorsun aşkım?" dedi biraz daha yüksek sesle. "Hava buz gibi. Hadi stüdyoya gidelim ve rahat edelim."

Bir hisrti daha. Mac gürültüyü takip ederek köşeyi döndü ve uzun koridora çıktı. Koridorun sonunda beyaz bir belirdi, sonra hiçbir şey olmadı.

Mac gizlenmekten vazgeçti ve koridorda koşmaya başladı. Isabella'yı yakalayacak ve Isabella gülecekti, sonra onu Mac'in giydiği az sayıdaki giysiyi yırtıp atabilecekleri ve eğlenebilecekleri bir yere taşıyacaktı.

Koridorun sonunda bir pencere vardı; Mac pencereye ulaştığında açık olduğunu gördü. Şüphelendiği gibi. Mac pencereyi çarparak kapattı.

Bir fısıltı duydu ve arkasını döndü. Arkasında, az önce geldiği yerde, beyazlar içinde bir kadın duruyordu. Kızıl saçlarına şans eseri bir ay ışığı vurmuştu.

O anda Mac bunun Isabella olmadığını anladı. Duruşu farklıydı, boyu farklıydı ve Isabella ... canlıydı.

Mac neden bu kadının öyle olmadığını düşündüğünü bilmiyordu. Belki ay ışığı tenini ölümcül bir solgunluğa büründürdüğü için, belki de cereyan gitmiş olmasına rağmen beyaz elbisesi uçuştugu için. Mac kadının her ayrıntısını göremiyordu ama elleri ya da ayakları yok gibiydi.

Mac'in kalbi daha hızlı atıyordu ama korku hissetmiyordu. Kilmorgan eski bir yerd; burası herhangi bir çağdan, herhangi bir kadın olabilirdi.

"İyi akşamlar," dedi yumuşak bir sesle. "Ben Mac. Ama muhtemelen bunu biliyordur. *Senin* adın ne genç kız?

Sen hangisisin?"

Hayalet tamamen sessizdi. Mac ona ulaştığında ne olacağını merak ederek bir adım öne çıktı. Doğruca ona doğru yürüyebilir miydi? Ve bu kabalık olur muydu?

Koridorun yarısında, havada asılı duran kadına doğru ilerliyordu ki, kadın aniden ve tamamen ortadan kayboldu.

Bulutlar ayın üzerinden kaydı. Mac dondurucu soğuk ve karanlıkta yalnız, hayal kırıklığına uğramış ve aniden yorgun düşmüştü.

Hızla kendi kanadına döndü, stüdyonun ışıklarını söndürdü ve alt kattaki sıcak ve davetkâr yatak odasına kaçtı. Karısı yataklarında derin bir uykudaydı ve Mac yanına tırmanıp sıcak yuvalarında ona sokulduğunda hiç kıpırdamadı.

Mac kahvaltı masasında, "Dün gece bir hayalet gördüm," diye açıkladı.

Ian Mackenzie bu açıklamanın, sabah postayla gelen mektup ve fotoğraflardan başını kaldırıp bakmasını gerektirecek kadar ilginç olup olmadığına karar vermek için bir an düşündü. Mac masal anlatmayı severdi ve Ian bunların çoğunu görmezden gelmeyi öğrenmişti.

Uzun masadaki yerine kaykılmış, tabağı yumurta, sosis, jambon ve tereyağı damlayan çöreklerle dolu olan Mac'e baktı. Birkaç damla tereyağı tabağın kenarından süzülerek masa örtüsünün üzerinde mükemmel yuvarlak havuzlar oluşturdu.

Yeğenleri Daniel güldü. "mi, Mac Amca?"

Mac endişelenmeden, "Evet," diye cevap verdi. "Gözlerimin önünde yok oldu."

Daniel'in karısı Violet, yedi yaşındaki kızları Fleur'un köpeklere çok fazla tost parçası vermediğinden emin oldu ve hevesle öne doğru eğildi. "İlginç. Nerede gördün?"

"Benim kanadım. Sonra Cam'in kanadına doğru süzüldü ve kayboldu." Mac çöreğin büyük bir kısmını ağzına attı ve gürültüyle çiğnedi.

Ian, Mac'in ne zaman şaka yaptığını ya da ciddi olduğunu anlamakta güçlük çekiyordu. Hart ve Cameron konuşmalarında açık sözlüydüler -bazen yüksek sesle- ama Mac hikâyeler uyduruyor ya da kelimelerle oynuyor, konuşmalarının ortasında kahkahalar patlatıyordu. Ian, konuştuklarının gerçek mi yoksa abartı mı olduğuna karar vermek için Mac'in sakinleşmesini beklemeyi öğrenmişti. Mektubuna geri döndü ve masadaki diğerlerinin bu oyunu oynamasına izin verdi.

Kilmorgan'da kahvaltı, herkesin tadını çıkarması için büfeye konulan yiyeceklerle yapılan gayri resmi bir yemektir. Bazı günler hanımlar kahvaltılarını yataklarında yaparlardı ama çoğu sabah aileyle birlikte yemek yemek için yemek salonuna giderlerdi. Küçük Mackenzie'ler hoş karşılanırdı - henüz belirli bir yaşa gelmedikleri için sürgün edilmezlerdi. Dört kardeş bu kararı yıllar önce vermişti.

Ian kahvaltı toplantılarını severdi. Etrafında çeşitli Mackenzie'ler sohbet ederken o mektuplarını ya da gazetelerini okurdu. Beth ve üç çocuğuyla paylaştığı evde kahvaltı samimi ya da gürültülü olabiliyordu, beşi de masanın etrafında tıks tıks oturuyordu.

Mac konuşmayı kesip yemeğe başlar başlamaz, Ian'ın kızları Belle ve Megan içeri girip büfede kendilerine yardım ettiler.

Megan önce kendi tabağını doldurdu ve Ian'ın yanına oturdu. Megan artık on üç yaşındaydı ve giderek güzelleşiyordu. Ian onun annesinininkine çok benzeyen gözlerine ve kızıl dokunuşlu parlak kahverengi saçlarına bakarken kendini kaybetti.

Tabağı neredeyse Mac'inki kadar dolu olan Belle, kız kardeşinin diğer tarafına oturdu. Ian, evde alışlageldiği şekilde oturduklarını fark etti; Mac'in herkesin her gün aynı yere oturmasını tercih ettiğini biliyordu.

"Günaydın hanımlar," diye gürledi Daniel onlara. "Mac Amca Kilmorgan Kalesi'nin tepesinde bir hayalet görmüş. Aramızda hangi korkunç hayalet dolaşıyor? Klanına seslenen eski bir İskoçyalı mı? Büyük-büyük-büyük-büyükbaba Malcolm viskisi için böğürüyor mu? Birçok isyanımızdan birinde sevgilisinin dönmesini bekleyen bir hanımefendi mi?"

"Baba." Fleur ona başını salladı. Violet gibi o da şüpheciydi. Megan titredi. "Umarım o yalnız kadın değildir."

Belle alay etti. "Hayalet diye bir şey yoktur. Onlar sadece sarhoş ya da deli olan insanlar tarafından görülür." Mac'in sırtışını yakaladı ve yüzü kızardı. "Deli olduğunu kastetmiyorum Mac Amca. Ya da sarhoş. Ama terebentin yağının ve boyaların bileşenlerinin insanın beynini sarhoşmuş gibi davranmasına neden olabildiği gösterilmiştir. Dün gece çok fazla solumuş olabilirsin."

Mac ona göz kırptı. "Mükemmel bir teori. Çok bilimsel. Seni temin ederim sevgili yeğenim, stüdyomda bol miktarda hava akımı sağlıyorum ve duman birikmesini önlerim. Gerçekten bir hayalet gördüm. Kilmorgan oldukça perili bir yerdir."

Belle, "Saçmalık," dedi ama Megan yine ürperdi. "Hayaletlerin ve ruhların varlığı kesinlikle kanıtlanmamıştır," diye devam etti Belle. "Kanıt topladıklarını iddia edenler sahtekârdır. Özür dilerim, Kuzen Violet."

Violet sakince, "Gerek yok tatlım," diye cevap verdi. "Sahtekârlıklar ve aldatmacalar hakkında her şeyi bilirim. Merak etme Megan. Mac amcan her ne gördüyse, o bir hayalet değildi."

Mac kahvaltısının geri kalanını mideye indirmeden önce, "Sen öyle diyorsan," dedi.

Megan gülümsemesine karşılık vermedi, Ian bundan onun güvende olmadığını anladı. ve onun elini sıktı.

"Hayalet diye bir şey yok," dedi kesin bir ifadeyle. "Öyle bir şey yok." "Çok doğru," dedi Belle, Megan'ın uzak tarafından.

Belle, toprağı iten bir çiçekten yıldızların ne kadar uzakta olduğuna ve yağmur bulutlarının nasıl oluştuğuna kadar her şey için mantıklı ve bilimsel açıklamalar arıyordu. Meraklı ve hevesli zihni Ian'ın kütüphanesindeki kitapların çoğunu karıştırmış ve kardeşinin öğretmenlerinin onlara öğrettiği her şeyi çabucak özümsemişti.

Ian'ın en büyük oğlu Jamie, kız kardeşlerini geride bırakarak Harrow'a gitmişti ama Ian, Belle'in hızlı zekâsına ayak uydurabilecek başka bir öğretmen tutmaları konusunda ısrar etmişti. Belle üniversiteye gitmeye, doktor olmak için çalışmaya kararlıydı. Ian bunu yapmaması için hiçbir neden görmüyordu -Belle çok zeki ve istediği her şeyi yapmasına izin verilmeliydi.

Beth, Ian ve Belle'e bir kadın için eğitimin çok zor olduğunu anlatmaya çalıştı ama Belle sadece kaşlarını çattı ve bunu yapacağını söyledi. Ian yapacağını biliyordu ve bir Mackenzie olarak onu kabul edecek bir üniversite bulmasını sağlamak için tüm gücünü kullanacaktı.

Megan da daha az zeki değildi, ama farklı bir şekilde. Hayal gücü yüksekti, zihninde koca dünyalar kurar ve bunları bebekleriyle ya da köpekleriyle canlandırır. Belle bilimsel dergileri karıştırırken, Megan peri masalları ve uzun romanlar okurdu. Megan aynı zamanda oldukça müzikaldi, tıpkı Ian gibi bir müzik parçasını başkalarından dinleyerek öğrenebiliyordu. Ancak Ian'ın aksine, Megan bu müziği hissederek çalabiliyordu ve çoğu zaman parçanın sonunda hıçkırarak ağlıyordu.

Megan şefkatliydi; Belle ise hesaba katılması gereken bir güç. Beth ikilinin bu kadar iyi anlaşmasına şaşırdığını ifade etti ama Belle Megan'ın savunucusuydu ve Megan'ın kibarlığı Belle'in sinirli ve sabırsız olduğu zamanlarda onu rahatlatıyordu.

"Bu hayalet muhabbeti de neyin nesi?" Isabella Mackenzie odaya süzüldü, kızıl saçları Ian'ın özel olarak dev bir iğne yastığına benzetmesine neden olan son modaya göre toplanmıştı. Isabella neredeyse her hafta saçını değiştirirdi.

Mac masadan kalktı, ağzını sildi ve karısını dudaklarından öptü. "Birini gördüm. Dün gece üst katta."

"Ne kadar heyecan verici." Isabella büfeden tost ve çay aldı, oturdu ve fincanını dudaklarına götürdü. "Bana her şeyi anlat."

Mac bir kez daha anlatmaya başlayınca Ian mektubuna döndü. Londra'daki bir adama mektup yazmış, fotoğraflarda ve çizimlerde ne olduğuna dair bilgi istemişti - zümrütler ve lapis lazuli ile asılmış, karmaşık bir şekilde işlenmiş altın halkaları olan antika bir kolye. Antik bir Roma kolyesiydi ve bir Roma konsülünün karısının mezarından alındığı iddia ediliyordu. Her nasılsa Norwich'teki bir kilisenin hazinesine girmiş ve kilisenin para toplamaya ihtiyacı olduğunda, kiliseye ait olmadığı ve kötü günler için saklandığı için satmaya karar vermişlerdi.

Kolyeyi Londrada küçük bir müzeye satmışlardı ama müzenin parası yetmemişti ve kolye de pek ilgi çekmemişti, dev fosil kemikleri müzenin müşterileri için daha ilgi çekiciydi. Müze kolyeyi sessizce Paris'teki bir koleksiyoncuya satmış.

Ian kolyenin Beth'e çok yakışacağına karar vermiş ve Hogmanay hediyesi olarak istemişti.

Ancak bir sorun vardı. Kolye satıştan sonra ortadan kaybolmuştu ve kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Ian, Belle'in kendisine miras bıraktığı kararlılıkla kolyeyi bulmak için yola koyuldu.

Müzede durduğu sırada parçanın fotoğrafını çeken Londralı bir tanıdığından gelen mektupta, kolyenin nereye gittiğini bilmediğini itiraf ediyordu. Kolyeyi satın alan Fransız ise Paris'teki malikânesine hiç ulaşmadığını iddia ediyordu. Londra ve Paris arasında bir yerde, kolye ortadan kaybolmuştu.

Ian kelimeleri okudu, adamın fotoğraflarını ve kolyenin çizimlerini inceledi ve hiçbir şeyin onu caydıramayacağına karar verdi.

"Mükemmel," dedi Isabella. "Onu yakaladığımızda, gerçek bir hayalet mi yoksa zavallı, uykusuz Mac'e oyun oynayan biri mi olduğunu anlayacağız."

Ian yukarı baktı. "Tuzak mı?"

"Evet, kesinlikle." Isabella'nın yeşil gözleri Ian'a geniş gülümsemesini verirken parlıyordu. "Bir hayaleti yakalamaya gidiyoruz."

"Zavallı şey," dedi Megan, ağzı kulaklarına .

"Sadece birileri oyun oynuyor," dedi Belle. "Göreceksin. Onları yakalayacağız ve güzel bir konuşma yapacağız."

"Zavallı şey," diye tekrarladı Megan.

Ian Megan'ın elini tekrar sıktı ve fotoğraflardan birini ona doğru kaydır. "Bunu annen için bulacağım," dedi. "Bana yardım eder misin?"

Bölüm 2

Jamie Mackenzie Londradan trenle gelirken kilometrelerce yol boyunca hayal kırıklığı içinde sorularının yanıtlarını aradı.

Ailesinin Hogmanay hediyesi olarak almak istediği nadir şeyi sorabileceğini, birkaç mektup yazabileceğini ve satın alabileceğini düşünmüştü. Para için Mackenzie iş adamından geçmesi ve ona gizlilik yemini ettirmesi gerekecekti ama Hogmanay sabahı annesinin yüzündeki sevinci hayal etmek bu zahmete değirdi.

Babası sevincini farklı bir şekilde gösteriyordu. Ian'ın yüzü değişmiyordu, ama kıpırdamadan duruyor, her bilgiyi özümüyor ve sonra oğlunu sertçe kucaklıyordu. Ian'ın kelimelerle ifade edemediği şey, onun çok sıkı ve eksiksiz sarılmalarında ortaya çıktı.

Ama bir antika satın almak Jamie'nin sandığından daha zor görünüyordu. Ian bu işi kolaymış gibi gösteriyordu ama babamda onu çok az kişinin reddedebileceği sakin bir inatçılık vardı. Ian koleksiyonu için yeni bir kase istediğinde, dünyadaki hiçbir güç onu bunu elde etmekten alıkoymazdı.

Jamie de aynı derecede inatçı olmalıydı. Ne de babasının oğluydu.

Curry muhtemelen yardım edebilirdi. Eski bir hırsız olan adam, kimin neye sahip olduğunu ve onu nasıl elde edeceğini biliyordu. Curry yıllar boyunca Jamie'ye anne ve babasının bilmediği pek çok ders vermişti.

Yine de Curry sessiz kalabilir miydi? Ian'a söylemeyebilirdi ama Jamie, Curry'nin Jamie'nin annesinin yanında sessiz kalabileceğinden pek emin değildi. Beth Mackenzie bilge bir kadındı ve Curry onun elinden yemişti. Jamie, Curry'nin av süresince kendisine sadık kalmasını sağlayacak bir yol bulmak zorundaydı.

Kompartımanın kapısı pat diye açıldı. Kürklü mavi paltosu çizmelerine kadar onu örten genç bir kadın içeri daldı ve kapıyı arkasından çarptı. "Sen olduğunu sanmıştım! Jamie Mackenzie, fetihçi kahraman, Harrow'dan dönüyor."

Jamie, Cameron Amca ve Ainsley Teyze'nin küçük tek kızı olan kuzeni Gavina'ya göz kırptı.

"Bana sakın seni gözlerinin önünden ayırdıklarını söyleme," dedi Jamie, onu görmekten duyduğu memnuniyeti gizleyerek. "On beş yaşındasın ve henüz dışarı çıkmamışsın, *trende* tek başına seyahat edemezsin."

Gavina annesininkine çok benzeyen bir ifadeyle burnunu kırıştırdı. "Tabii ki hayır. Annem ve babam koridorun ilerisinde bir kompartımandalar. Ben huzursuz oldum ve dolaşmaya çıktım. Babam arabadan ayrılmadığım sürece izin verdi. Yemek salonunda neler yapacağımı Tanrı bilir. Stuart da benimle gelseydi tren boyunca dolaşmama izin verirdiler ama o uyuyor. Gerçi erdemimi savunmak için çok genç. Denemediğinden değil."

Sevecen bir bakışla sözlerini bitirdi. Stuart Mackenzie ablasına karşı çok korumacıydı.

"Yeterince yaşlıyım." Jamie ayağa fırladı. "Yemek vagonunu bulalım derim. Ya da belki son peronu." Ceketinin cebini yokladı ve Gavina'nın yüzü aydınlandı.

"Tsk, tsk." Sahte bir onaylamazlıkla parmağını ona doğru salladı. "Viskiniz ya da purunuz var, ya da ikisi birden. Paylaşacağınızı söyleyin."

"Tabii ki. *Ve* namusunuzu koruyun." Jamie ona eleştirel bir gözle baktı, kızıl altın rengi saçlarındaki tüylü bonesinden ince botlarına kadar. "Bir erdem *olduğunu* ya da neden savunulması gerektiğini bilmen gerekmiyor."

Gavina gri gözlerini devirdi. "Bu aileye ait olup da erkek ve kadın cinsinin gecenin karanlığında neler yaptığını bilmiyor olamazsın. Dışarıda benim yaşındaki genç bir kadının nefis bir lokma olduğu korkunç insanlar olduğunu da. Ama korkum yok, çünkü bir sürü kuzenim var, bir de beni asla bir adım bile yalnız bırakmayacak müthiş bir babam. Ayrıca boks yapmayı, tekme atmayı ve silah kullanmayı biliyorum."

Jamie sahte bir endişeyle ondan bir adım uzaklaştı. "silah var mı?"

"Tabii ki hayır. Babam her saniye tepemde dolaşırken bir tanesine ihtiyacım yok. Şimdi önden buyur, Macduff," diye yanlış söyledi. "Kahveye ihtiyacım var."

Jamie sırtıttı ve onu koridora doğru yönlendirdi. Trende yemek vagonuna doğru yürüdüler, kompartımanlarının önünden geçerken Cameron Amca ve Ainsley Teyze'ye el salladılar.

Ainsley ayağa kalktı ama dışarı çıkıp onları geri çağırmak yerine sadece başını salladı. Ainsley Teyze, gençlerin ne zaman bir nebze özgürlüğe ihtiyaç duyduklarını bilen kurnaz bir kadındı.

Cameron Amca her zaman bu kadar anlayışlı değildi ama o da Kuzen Stuart gibi derin bir uykudaydı. Baba ve oğul pencerenin önünde karşılıklı oturmuş, ayaklarını ve kollarını kavuşturmuş, başlarını öne eğmiş, yüksek sesle horluyorlardı. Ainsley Teyze'nin kulaklarına pamuk tıkaması gerekecekti.

Jamie ve Gavina, Gavina'ya vurulmuş gibi garsonlardan kahve fincanları aşırarak yemek vagonundan geçtiler ve trenin arka platformuna doğru ilerlediler.

Dışarısı buz gibiydi ama tren rüzgârın çoğunu engelliyordu. Jamie cebinden viski şişesini çıkardı ve her birinin fincanına birer topak Mackenzie maltı doldurdu. "Üşümek için. Bayanlar alkollü içki içmemeli, biliyorsun."

Gavina ilaçlı kahvesini yudumladı ve memnuniyet dolu bir iç geçirdi. "Hanımlar bu kadar çok şey yapmamalı. Evde kalmış bir kız olmayı ve bütün gün insanları şaşırtmayı planlıyorum. Tatil boyunca iyi vakit geçireceğimizi söyle. Gelecek yıl, bitirme okuluna gönderileceğim. Babam beni üniversiteye göndermeye söz verirse teslim olacağım, oysa herkes kadınların oraya sadece kocalarını yakalamak için gittiklerini bilir."

Jamie gülmekten kendini alamadı. Gavina'nın yüzü okulu bitirme ihtimali karşısında düştü, üniversiteden bahsederken daha mutlu hatlara büründü ve bir koca kapmaktan bahsederken kaşları çatıldı. Jamie, Gavina ile Edinburgh'a birlikte gitmeyi umuyordu, böylece Gavina'nın beyefendileri reddedişini izleyebilecekti.

"Söyle bakalım." Gavina cebinden bir puro çıkarıp yakarken Jamie'ye kurnaz bir bakış fırlattı. "Ben üzerine atıldığımda neden bu kadar kararlı görünüyordun?"

"Ah." Jamie purosundan bir nefes çekti, tadını çıkardı ve dumanı bıraktı. "Yardıma ihtiyacım olabilir. Ama bu çok derin, karanlık bir sır olmalı."

Gavina haç çıkardı ve tüm dikkatini ona verdi. Jamie ne yapmak istediğini açıklamayı bitirdiğinde, Gavina onun yanına yaslanmış, karlı tarlalara doğru sırtıyordu.

"Mükemmel," dedi. "Bana güvenebilirsin kuzen. Ben senin adamınım."

"Gerçekten bir hayalet gördün mü?" Isabella Mackenzie kocası için temizlediği son boya fırçasını da sildi ve diğerleriyle birlikte kavanozun içine koydu.

Mac'i resim yaparken izlemekten hoşlanıyor ve atölyede ona katılmak için bahane olarak görevler icat ediyordu. Mac'in burayı derli toplu tutacak birine ihtiyacı vardı ve temizlik için hizmetçi ya da uşağa izin vermiyordu.

"Gerçekten de öyle sevgilim." Mac palet bıçağını parlak sarı boyanın üzerine sıyırdı ve resminin ön planındaki çiçeklere vurgu yapmak için kullandı. Son zamanlarda daha çok manzara resimleri yapıyordu, omuz silktiği güzel şeylerdi bunlar. "Mösyö Monet gibi değil," derdi. "Ya da Cézanne. Adam tam bir dahi."

"Belle çok fazla duman solumanın insanın bir şeyler görmesine neden olabileceği konusunda haklı," dedi Isabella. Mac bir kahkaha patlattı ve Isabella'nın kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

Yıllardır bu adamla evliydi ve şu anda bile onun gülümsemesi, eteğinden başka bir şey giymeden ona dönerken kaslarının çalıştığını görmek onu ateş gibi yakıyordu. Ona neredeyse büyümüş olan iki çocuk doğurmuştu ama adam Mackenzie'nin altın gözleriyle ona baktığında, Isabella yeniden sosyeteye takdim balosunu basan, onunla terasta dans eden ve ona hayatını değiştiren bir öpücük veren yakışıklı genç İskoçyalıyı küçümsemeye çalışan ama başaramayan sosyeteye takdim kızı olmuştu.

O ilk yıllarda çok fazla türbülans olmuştu ama bu türbülans yoğun, kaotik bir mutluluğa dönüşmüştü.

"Beni sarhoş olmakla suçlayamazsınız." Mac yıllardır bir damla bile sarhoş edici bir şey içmemişti. "Suçlayabilirsin ama bu yalan olur."

"Biliyorum, aşkım."

Mac palet bıçağını yere attı ve ona doğru ilerledi. "Ve sen böyle 'aşk' dediğinde, bunun beni mahvettiğini biliyorsun."

Isabella yüzünü kaldırdı, boya lekeli eller yüzünü kavradı. Mac gözlerini kapadı ve onu öptü, ağzı sertti, deneyimliydi, balo gecesi dokunduğu sıcaklığı çağırıyordu. Birkaç saat içinde onu öpmüş, evlenmiş ve yatağına almıştı. Isabella mutlu ve oldukça istekli bir şekilde gitmişti.

Koridorun aşağısından gelen bir *patlama sesi* ikisinin de sıçramasına neden oldu. Isabella bunu görmezden gelip kocasıyla eğlenmeye devam etmek istedi ama Mac onun dudaklarına bir öpücük daha kondurdu ve kapıya doğru ilerledi, her çizgisinde merak vardı.

Isabella merakını itiraf ederek onu takip etti.

Mac, Cam'in hayaleti gördüğünü evin kanadına doğru ilerledi. Bu koridorun sessiz olması gerekiyordu - Cam, Ainsley ve aile hâlâ Kilmorgan'a gidiyordu- ama Isabella ve Mac'e doğru bir sürü gürültü yankılandı.

Koridorun sonunda, Kilmorgan'ın geniş bahçelerine bakan bir pencerenin olduğu yerde Isabella bir hareketlilik gördü. Daniel'in gürleyen sesini, Violet'ın daha hafif seslerini ve genç neslin gençlik tınlarını duydu.

"Hepiniz ne halt ?" Mac, Isabelladan önce soruyu sordu.

Violet yere pudra serperken Daniel tel gibi görünen şeyleri pencereye yapıştırmakla meşguldü. Fleur da buna yardım etti ve Daniel hapsirana kadar pudrayı mutlulukla savurdu. Belle, Eleanor teyzesine köşeye üzerinde bir kamera bulunan bir tripod kurması için yardım etti.

"Hayaletleri yakalamak," diye yanıtladı Daniel. "En azından bir tanesinin kanıtını bulmaya çalışıyorum."

Belle üçayağın ayaklarını sabitlerken başını kaldırıp baktı. "İyi niyetli olmayan biri olduğuna dair kanıt toplamayı kastediyor."

"Oh." Mac'in sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Gerçek bir hayalet olmasını tercih ederdim. Ian'ın bize hep anlattığı atalarımızdan biri gibi -Lady Mary ya da Celia veya eski günlerden Josette. Onlardan biriyle çene çalmayı çok isterdim."

"Sohbet etmek isteseydi kalırdı." Isabella elini Mac'in kolunun kıvrımından geçirdi. "Muhtemelen onu korkuttun, Mac. Belki de senin baban olduğunu düşündü."

Mac ürperdi. "Zavallı kadın. Ona birkaç şey sorabileceğimi umuyordum. Malcolm Mackenzie'nin neden açık bir koridoru merdivenlerin tepesine kadar yumruklamayı seçtiği gibi. Güçlü bir taslak oluşturuyor."

"Havayı çekiyor," dedi Daniel. Pencere çerçevesine bir çivi çaktı, bu da gürültüyü açıklıyordu. "Tepesinde kubbe olan açık bir kule havanın durgunlaşmasını değil akmasını sağlar. On sekizinci yüzyıl mühendisliği."

"Mac Amca, hayalet diye bir şey yoktur," dedi Belle sabırsızlıkla. "İşte bunu kanıtlayacağız. Eleanor Teyze fotoğrafını çekecek."

"Gerçekten de öyle." Kamerayı ayarlarken alışılmadık bir şekilde sessiz kalan Eleanor, Mac ve Isabella'ya gülümsedi. "Ben de Daniel'in yardımıyla, farkında olmayan biri ya da bir hayalet kameraya tekme attığında deklanşörü açacak ipleri hazırlıyorum. Işıklandırma biraz zor, çünkü elbette hayaleti gece bekliyoruz, ama Daniel aynı anda flaş tozu salacak ve salonu aydınlatacak başka bir cihaz kuruyor. Kamera sadece fotoğrafı çekmekle kalmayacak, aynı zamanda kişi kör olmuşken onunla mücadele edebiliriz. İşe yaramayabilir, çünkü pek çok şeyin aynı gerçekleşmesi gerekiyor ve buna güvenemeyiz, değil mi? Ama denemeye değer."

"İşte bu yüzden zemini tozla kaplıyorum." Violet doğruldu ve artık boş olan bir cam kavanozu kapattı. "Bunun bir hayalet değil de bir insan olduğunu kanıtlamanın en basit yolu ayak izleri. Karanlıkta tozu asla görmeden yürüyecekler ve işte onun basit bir hırsız olduğuna dair kanıtımız."

"Gördüğüm kadının ayakları yoktu," diye Mac. "Ya da elleri."

"Hiç ayak *görmedin*," dedi Violet. "Karanlıkta ya da ay ışığı gibi zayıf bir ışıktaki beyaz iyi görünür. Eğer siyah çoraplar, botlar ve siyah eldivenler giyseydi, bunlar karanlığın içinde kaybolur ve hiçbir uzvu yokmuş gibi bir yanılsama yaratırdı."

Mac başını salladı. "romantizmini kaçıırıyorsunuz."

Eleanor, "Biri eve zorla giriyorsa Hart bunu bilmek isteyecektir," diye karşı çıktı. "Eğer değerli sanat eserini tekrar kaybederse çok üzülecektir. Davetsiz misafiri bu şekilde yakalarsak, onunla güzelce konuşup polise gönderebiliriz, böylece Hart'ın gazabından kurtulmuş olur. Üzgün olduğunda nasıl bilirsiniz."

Herkes başını salladı. Kimse Hart'ın öfkelenmesini istemiyordu.

Eleanor, "Genç kadının eve girmesinin iyi bir nedeni olduğuna eminim," diye devam etti. "Ne olduğunu merak ediyorum."

Daniel bir kahkaha attı. "Paha biçilmez tablolar, Ming kâseleri ve bir sürü mücevher, gümüş ve heykelle yatıp duruyoruz. Burada her gece hırsız akını olmamasına şaşırıyorum."

"Komşularımız bizi soymayı akıllarından bile geçirmezler," dedi Eleanor. "Gerçi hırsızlar iyi hazırlanırlarsa her zaman şehirlerden trene binip bir at arabasıyla kaçabilirler. Ya da malları saklayacak bir yer bulurlar ve yakındaki bir köyde erdemli bir şekilde yaşıyormuş gibi davranırken her seferinde biraz satarlar."

Isabella Eleanor'a eğlenen bir bakış attı. "Bunu iyi planlamışsın. Kilmorgan Kalesi'nin nasıl soyulabileceğini kaç kez düşündün?"

"Oldukça fazla. Babamla yaşadığım ve para sıkıntısı çektiğim zamanlarda Kilmorgan'ın zenginliklerini hatırlardım. Hart'ı bir ya da iki hazineden mahrum bırakıp bizi kış boyunca beslemek için kullanabileceğim pek çok yol icat ettim. Hart beni onunla evlenmem için kandırmaya çalıştıktan sonra bunu hak ettiğimi söyleyerek kendimi haklı çıkarıyordum."

"Bunu hak ediyorsun," diye kabul etti Mac. "Ne de olsa onunla evlendin, seni zavallı kadın."

"Yaptım, değil mi? Sanırım ona katlanmak zorunda kalacağım. Ben de bu hırsız adayıyla konuşmak istiyorum. Hart ona da mı yanlış yaptı? O da benim gibi geceleri uyanık yatarken mükemmel soygunu planlayarak kendini eğlendiriyor muydu?"

"Hart'ın onu üzerinden atması için biraz genç görünüyordu," dedi Mac. "Daha çok Aimee'nin yaşında. Sen hayatına bir kuyruklu yıldız gibi geri döndüğünden beri Hart bir kadına bakmadı. Peşinde olduğu şeyin intikam olduğundan şüpheliyim."

"O zaman mallar," dedi Daniel. Pencereye tutturduğu kabloları çekti. "Bunlar yatak odamızda bir zil çalarak davetsiz misafirin geldiğini haber verecek. Böylece bütün gece soğukta oturmak zorunda kalmayacağız."

"Umarım gerçek bir hayalettir," dedi Mac, Isabella'nın elini ovuşturarak. "Hem onunla konuşmak ilginç olurdu, hem de bilimsel entrikalarınızdan bir şey çıkmadığında hepimize gülebilirdim."

"Bu eğlenceli *olurdu*, değil mi?" Eleanor da aynı fikirdeydi. "Bir hayaletle konuşmaya bayılırım. Bir sürü soru. Acaba cevap verebilir mi? Konuşmak için nefes almak gerekir. Ve eğer çok uzun zaman öncesinden geliyorsa, belki de Yaşlı Dan Mackenzie'nin karısı ya da kızıysa, onu anlayabilir miyiz? Diller zamanla değişir."

Belle ona sitem dolu bir bakış gönderdi. "Hayaletlere inanmadığımı sanıyordum, El Teyze. Bu yüzden bize yardım ediyorsun."

"Ah, ben her türlü şeye inanırım." Eleanor bilgece gülümsedi. "Dünya sandığımızdan çok daha ilginç bir yer. Çok fazla olasılık var." Küçük bir melodi mırıldanarak tripodun üzerindeki kamerayı ayarlamaya geri döndü.

Belle şaşkın görünüyordu ama Violet omzunu okşadı. "Fotoğrafını çekmek zorunda kalman iyi bir fikir, Belle. Tek yapabileceğimiz her şeyi yerli yerinde bırakmak ve Mac'in onu sonsuza dek korkutmamasını ummak."

Mac sırtıttı. "Kibarlığın ta kendisiydin. Ama göreceğiz, değil mi?"

Ortam iyimserdi ama Daniel, Violet ve Belle sabah tekrar yukarı çıktıklarında pencere kapalı, barut bozulmamış, kamera yerinde duruyordu ve hayalet ya da insan davetsiz misafirlerin fotoğrafları çekilmemişti.

Beth, Kilmorgan'daki ana kütüphanede yan yana oturan kızı ve kocasına gülümsemek zorunda kaldı. Gazeteler ve kitaplar masanın üzerine serpiştirilmiş, Megan dikkatli el yazısıyla notlar karalıyordu.

"Jamie birazdan gelecek," dedi Beth sessizliğin içinde.

Megan ve Ian irkilerek başlarını kaldırdılar, Megan'ın telaşı hızla suçluluğa dönüştü. Hemen eliyle yazdıklarının üstünü örttü.

Ian, altın rengi gözleri bir an açıldıktan sonra kendini topladı ve her zamanki sakinliğine büründü. "O halde onunla tanışmalıyız."

Bütün kitapları birbiri ardına kapattı, onları düzgünce hizalamak için zaman ayırdı. Megan notlarını yiyecekmiş gibi görünüyordu ve Beth onun endişesi karşısında hem merak hem de eğlence hissetti.

Hogmanay gibi Noel de yaklaşıyordu ve bu her zaman bir gizlilik havası hâkim olurdu. Ian ve Megan belli ki hediyelerle ilgili bir şeyler planlıyorlardı.

Ian hiçbir endişe belirtisi göstermedi ama Beth'e ulaştığında onu dudaklarından öptü. "Bizimle gelecek misin, aşkım?"

Beth başını salladı. "Sen git. Eleanor hiçbir şeyin zamanında yapılamayacağından emin, o yüzden herkes pompaya."

Ian, Beth'in mecazlarla konuşurken ne demek istediğini anlamaya çalışmayı uzun zamandır bırakmıştı ama bunu daha sonra düşünüp ona sorabilirdi. Onu tekrar öptü.

Ian öpüşmenin uzamasına izin verdi, Megan'ın yakında durmasına aldırmadı. Bu Megan'a yazdıklarını saklamak için bir şans verdi, ki muhtemelen Ian'ın amacı da buydu. Bu ve Beth'in soru sormasını engellemek.

"Sırlarını sakla," diye fısıldadı ona. "Sonuç buna değdiği sürece."

Ian cevap olarak onu tekrar öptü. Sonra ona en sıcak gülümsemesini verdi, elini Megan'a uzattı ve onu götürdü. Megan kâğıtlarını ceplerine tıktırdı ve babasının peşinden zıplayarak gitti, canlı adımları kuşağının arkasındaki rozetleri zıplatıyordu.

Bölüm 3

Jamie onu ayaklarının dibinden kaldırıp ezici bir ayı sarılmasıyla kucakladığında Megan bir nefes verdi. Kardeşini görmekten her zaman mutlu olan Megan da ona sarıldı ve yanağına bir öpücük kondurdu. Yanakta sert bir his vardı ve Megan şaşkınlıkla Jamie'nin de babaları gibi kırmızı ve ışıltı yakalayan bıyıkları olduğunu gördü.

Jamie onu bırakırken sevgiyle, çok hızlı büyüdüğünü düşündü. Ardından Ainsley Teyze onu kucakladı ve birkaç aydır görmediği Cameron Amca. Sonra da onunla aynı yaşta olan ama aradan geçen zamanda Megan'dan bir baş daha uzamış gibi görünen kuzeni Stuart.

Kuzen Gavina Megan'a bir gülümseme gönderdi ve yanağından öptü, güzelliği bir şiir gibiydi.

Yetişkinler arabaya yöneldi ama Jamie ve Gavina Kilmorgan'a doğru yürümeye başlayınca Megan geride kaldı. Kuzenleri kadar sağlam olduğunu göstermek isteyen Stuart da onlara katıldı. Megan diğerlerine ayak uydurmak için koşması gerektiğini biliyordu ama onlar olmadan arabaya binip eve gitmek istemiyordu.

Gavina nazikçe onun elini tuttu ve hızını yavaşlattı, çocuklar oldukları gibi asi erkek yaratıklar gibi davranarak bir önde bir arkada koşarken Megan'ı onunla birlikte tuttu.

Megan her zaman Gavina'ya hayranlık duymuştu. Megan'dan sadece iki yaş büyük olmasına rağmen Gavina ısıltı ısıltı, dengeli ve erkeklerle flört etmekten çekinmeyen bir kızdı. Belle, Megan'a Gavina'nın ortaya çıktığında ilk suyun pırlantası olarak adlandırılacağını ve muhtemelen teklif yağmuruna tutulacağını söylemişti.

Gavina ise flört etmelerine rağmen evlenmeye niyeti olmadığını açıklamıştı. Megan birkaç yıl içinde neler olacağını görmek istiyordu.

Megan'ın Gavina ve Jamie'nin bir şeyler çevirdiğini anlaması uzun sürmedi. Stuart çok önde koştuğu için biraz geride kaldığında Jamie, Gavina'nın yanına geldi ve sessizce konuşmaya başladı.

Megan babasından sessiz kalır ve dikkatleri üzerine çekmezse pek çok şey öğrenmişti. Dikkati başka verdemiş gibi davrandı ama dikkatle dinledi.

"Curry'yi avlayacağım," diyordu Jamie. "İçeri girebileceğini düşünüyor musun? Kapı kilitli olacak."

"Oh, sen sadece beni izle." Gavina Jamie'ye güvenle sırıttı.

Gavina da Belle gibi zekiydi ama farklı bir şekilde. Belle kitaplardan her türlü bilgiyi biliyordu ama Gavina kilitleri açmak, gizli geçitleri keşfetmek ve saklambaç, ebelemece ya da çocukken oynadıkları diğer oyunlarda tüm nasıl yeneceğini bulmak gibi şeyler yapabiliyordu. Kurnazlık ve gizlilik, derdi Gavina her zaman, koşmak ve yumruk atmaktan her zaman daha iyidir.

Megan bir şey çalmayı planladıklarını umuyordu. O zaman Megan söylemek zorunda kalacaktı ve gammazlamayı sevmezdi. Ancak, hiçbir şey bilmiyorsa, bunu rapor edemezdi, değil mi?

Onlara yetişirken yüksek sesle, "Bir hayaletimiz var," dedi. "Mac Amca onu gördü. Belle, Daniel ve Violet onun bir insan olduğunu kanıtlamaya çalıştılar ama tuzakları hiçbir şey yakalayamadı. Bu yüzden gerçek bir hayalet olmalı."

İkisi de ona döndü, dikkatleri çekilmişti. Jamie alaycı bir ifade takındı ve bir nedenle ağaca tırmanmaya karar vermiş olan Stuart'ı bulmak için koşmaya başladı.

Gavina Megan'ın yanında kaldı ve ona hevesli bir ilgiyle baktı. "Bir hayalet mi? Bu harika bir şey. Anlatsana."

Ian çalışma odasında, Jamie'yi aldığı tren istasyonundan aldığı telgraf mesajlarını gözden geçiriyor, okudukça kaşlarını çatıyordu.

Şimdi Scotland Yard'da başmüfettiş olan Lloyd Fellows, kolyenin çalınması olayını -eğer bir hırsızlıksa- araştırmış ve hiçbir şey bulamamıştı. Fellows da Ian kadar inatçı olduğu için, Ian her taşın altına baktığını söylediğinde ona inanmıştı.

Müze hırsızlık olmadığını bildirmişti. Kolyeyi paketlediklerini ve kuryeyle Paris'te kolyeyi satın alan adama gönderdiklerini iddia ettiler.

İlginçtir ki kurye, servisin kendisini müzeden üç paket alıp Paris'teki çeşitli evlere teslim etmek üzere gönderdiğini kabul etmesine rağmen, kolyeyi satın alan beyefendiye bir paket götürmemişti.

Ancak müzedeki görevli, onu paketlediğine ve kuryeye bıraktığına yemin etti.

Kolye, müze deposundaki raf ile kuryenin elleri arasında bir yerde kaybolmuştu.

Fellows kuryeyi iyice sorgulamış ve adamın kolyeyi kendisinin çalmadığı sonucuna varmıştı. Yıllardır kendi şirketi için çalışıyordu ve en güvenilir çalışanlarından biriydi. Dokunduğu hiçbir paket yanlış gitmemişti.

Fellows daha sonra müzedeki paketçileri ve tezgâhtarları sorguladı, ancak yine hepsi güvenilir erkeklerdi ve müzede bir süredir çalışan bir kadın vardı.

Ian eski hayal kırıklığının iliklerine işlediğini hissederek telgrafları fırlattı. "Karmaşa "larından birini yaşamayalı uzun, çok uzun zaman olmuştu. Biri sırasında sabitlenir, beyni dönüp dünyayı anlamlandırmaya çalışırken sıradan bir göreve odaklanırdı. Muddle'ların ailesini üzdüğünü biliyordu ve çok uzun zamandır böyle bir şeye ihtiyaç duymamıştı. Beth ve çocukları artık ona destek oluyordu.

Ancak zaman zaman Ian nasıl yüzleşeceğini bilmediği bir sorunla karşılaşlıyordu. Karısı, baldızları ve erkek kardeşleri oturup bir muamma üzerinde düşünebilir ya da başkalarıyla tartışıp çözüm bulabilirlerdi.

Ian düşüncelerini dile getirmekte zorlanıyordu ve bu yüzden kendi başına çözmeye çalışıyordu. Ancak bazen odağı değişiyor ve denklemler dengede durmuyordu.

Bir paket öylece ortadan kaybolamazdı. Ian bir not defteri açtı ve bir kalem alarak bunu anlamaya çalıştı.

Defterin sayfaları Ian'ın icat ettiği sayı dizileri ve kodlarla karalanmıştı. Beth bu kodlardan hoşlanıyordu ve birbirlerine sadece kendilerinin okuyabileceği notlar gönderiyorlardı. Ian onun hakkında tam olarak neyi sevdiğini söyleyebilmeyi seviyordu, buna ondan başka kimsenin anlayamayacağı canlı, fiziksel ayrıntılar da dahildi.

Beth'in notları çözmesini, renginin yükselmesini, gözlerinin ışıldamasını izlemek içini ısıttı. Ian şimdi kodlardan birinin üzerinde oyalanıyor, kanı ısınıyordu.

Dikkatini başka yöne çekmeye çalıştı. Güzel Roma altınını Beth'in çıplak tenine sürebilseydi daha da iyi olurdu ama önce kolyeyi bulması gerekiyordu.

Kolyenin paketlenmesiyle kuryenin gelişi arasında kaybolmuş olmasının birkaç olası açıklaması vardı. A: Kolyeyi paketlemesi gereken kişi cebine atmış ve evine götürmüştü. B: Kurye yalan söylüyordu ve hayatı boyunca güven yaratmak için çalışmış olduğundan paketi almıştı. C: Kolye hala müzede idi ama alıcıdan ödemeyi ve kolyenin kendisini saklamayı umarak onu saklamıştı. Birkaç yıl içinde sessizce başka birine satabilirlerdi.

Ian bu notları Beth'e öğretmediği yeni bir şifreyle not etti. Defterlerini ondan asla saklamazdı ama kolyenin bir süreliğine sır olarak kalmasını istemişti.

Bir başka olasılık da kolyenin herhangi bir zamanda sergilendiği yerden çalınmış olabileceği ve müzenin bu gerçeği örtbas etmiş olabileceğiydi. Bunu neden yaptıklarını Ian anlayamamıştı. Eğer hırsızlığı bildirmezlerse, sigortadan para alamazlardı.

Ancak . . . Ian yazmaya başladı, kalemi uçuyordu. Müze kolyeyi bir süre önce gizlice, daha yüksek bir fiyata satmış ve yerine bir kopyasını koymuş olabilirdi. Belki de kopyayı koleksiyoncuya satmışlar, sonra da adamın sahte olduğunu anlayacağını düşünerek kolyenin kaybolmasını sağlamışlardı.

Ian notlarının üzerinden bir çizgi geçti. Bunların hiçbirisi tatmin edici değildi.

Bir hırsız müzeye girmiş, paketi görmüş, içinde değerli bir şey olduğunu anlamış ve paketi alıp kaçmış olabilirdi. Ian, Müfettiş Fellows'a paketin nerede saklandığını ve paketlenmesiyle kuryenin gelmesi arasında ne kadar zaman geçtiğini soracaktı.

Kalemini bıraktı ve ellerini saçlarında gezdirdi. Dışarıda insanlar bağıyor, onu konsantrasyonundan uzaklaştırıyordu.

Ian pencereye gitti. Aşağıda, karlı bahçelerde, Hart'ın en küçük oğlu on bir yaşındaki Malcolm'dan görkemli Aimee'ye kadar Mackenzie çocukları bağıyor, koşuyor ve birbirlerini kartopu yağmuruna tutuyorlardı. Artık genç bir hanımefendi olan Aimee bile sırayla diğerlerini kovalıyor ya da onlardan kaçıyor, iyi yerleştirilmiş bir kartopu sırtına çarptığında çığlık atıyordu.

Gülerek karları topladı ve büyük bir ustalıkla Jamie ve Robbie'ye fırlattı.

Megan aralarından koşarak kardeşinin sırtına büyük bir kar topağı indirmeyi başardı. Çılgınca koşmak yerine kitap okumayı tercih eden Belle bile zıplayarak Megan'ın vuruşunu alkışladı. Sonra Jamie peşinden gelince çığlık atıp kaçtı.

Hepsi oradaydı, Hart, Cameron, Mac ve Ian'ın çocukları. Birkaç gün içinde Fellows'un üç çocuğu da gelecek ve seti tamamlayacaktı.

Ian, kendisinin ve kardeşlerinin babalarının gölgesi altından çıkmaya çalıştıkları, yalnızlıkla ve kendi yıkımlarıyla savaştıkları günleri düşündü. Ama şimdi, eşlerinin de yardımıyla, Mac sarhoşluğu yenmiş, Cameron ilk karısının çılgın vahşetinden kurtulmuş ve Hart mutlak kontrol ve güç ihtiyacını -çoğunlukla- gevşetmişti.

Ian en uzağa gittiğine inanıyordu. Dehşet içinde uyanmadan uyuyabiliyordu, karanlık artık onu sıkıştırmıyordu. Sevdiklerinin bakışlarıyla, onların içinde sıkışıp kalmaktan korkmadan . Pencerenin önünde durup, kardeşlerin mutluluğunun somut kanıtı olan genç Mackenzie'lere sevgiyle bakabiliyor ve neredeyse şirselenebiliyordu. Beth gülerdi.

Nazik karısını, onun mavi gözlerini ve tatlı gülümsemesini düşünmek Ian'ın pencereden dönmesine neden oldu. Bütün çocukların dışarıda kartopu savaşı yapıyor olması evin nispeten boş olduğu anlamına geliyordu ve Beth'i yalnız bulabilirdi.

Ian defterlerini masasına tikiştirdi, küçük anahtarıyla kilitledi ve karısını aramaya koyuldu.

Gavina Mackenzie gecenin geç saatlerinde Kilmorgan'ın karanlık üst koridorlarından süzüldü. Güneş, kış gündönümüne bu kadar yakinken erken batıyor, aile akşam yemeğinden çok önce toprağı simsiyah yapıyordu.

Ancak Kilmorgan'ın içinde lambalar parlıyor, avizeler ışıltıyor, ateşler yükseklerde yanıyordu. Mackenzie'ler bir araya gelip sohbet ediyor, birlikte müzik yapıyor ve sabahlara kadar birbirlerine hikâyeler anlatıyorlardı. Mac bu gece gençlere hayaletinin hikâyesini anlatarak onları eğlendiriyordu.

Stratejisini tartışmak için Gavina'yla birlikte sığıran Jamie üstün görünüyordu. "Ve insanlar babamın deli olduğunu söylüyor. Hayaletlere inanacak kadar aptal değil. Omuzlarının üzerinde iyi bir kafası var, babamın."

Gururla konuşuyor, Ian Amca'nın varsayım, varsayım ve duygu bulutları yoluna çıkmadan bir durumu net bir şekilde görme yeteneğine hayranlık duyuyordu. Ian Amca bir şeyi anlamadıysa, onu her açıdan araştırır ve muhtemelen açıklamak için matematiksel formüller bulurdu.

Gavina büyüdükçe Jamie'nin de benzer bir yeteneğe sahip olduğunu görmüştü. Zeki ve açık gözlüydü, bir sorunun her yönünü düşünürdü.

Öte yandan Gavina, sonuçları hakkında endişelenmeden bir durumun içine daldı. Zaman zaman başını derde soksa da, Eyfel Kulesi'nin tepesine tek başına çıkmak, kendini bütün gece Londra'da bir kütüphaneye kilitleyip genç hanımların okumaması gereken kitapları okumak ve bir keresinde puanlı bir at yarışına katılmak gibi hiçbir kız arkadaşının hayal bile edemeyeceği şeyler de yapmıştı. Kimse özellikle yarışın "sadece erkeklere özel" olduğunu söylememişti.

Ailesi onun başarılarından dolayı hem kızgın hem de gururluydu. Gavina annesinin zamanında epey gözyaşı döktüğünü biliyordu - Jamie ona kilit açmayı kimin öğrettiğini sanıyordu?

Ian Amca'nın çalışma odasına sessizce girerken, Gavina'nın dünyadaki en iyi babaya sahip olduğunu düşündü. Kapıyı kapattıktan sonra durdu ve ilerlemeden önce gözlerinin soluk ışığa alışmasını bekledi. Gökyüzü bu gece açıktı, ay ve yıldızlar güzel bir aydınlık sağlıyordu.

Cameron Mackenzie, Gavina'yı yarışlara katıldığı ya da yaramaz kitaplar okuduğu için asla azarlamadı ve genç bir hanımefendi gibi davranması için onu asla uyarmadı. Ona göre, genç bir kadından dünyayı saklamak onu sadece alçaklara ve çapkınlara karşı savunmasız hale getirirdi. İlk çıkışından sonra onu nelerin beklediğini ve kendi ayakları üzerinde nasıl duracağını bilmeliydi.

Gavina, babasının Ian Amca'nın çalışma odasını soymasını onaylayacağından emin değildi ama zamanla bunun iyi bir amaç için olduğunu anlayacaktı.

Yeterince iyi görebildiğinde, Gavina dikkatle masaya doğru ilerledi. Çalışkan bir hizmetkârın görmesinden korktuğu için mum yakmaya cesaret edemiyordu. Örneğin Curry. Ian Amca'nın uşağı suç işlendiğini gördüğünde anlardı.

Ian'ın masası, iki yanında çekmeceleri ve ortasında sığ bir çekmecesine olan büyük, düz bir . Ian Amca için narin sekreter ya da davenport masaları yoktu. Ming çömleklerini ve diğer antik eserleri okumak ve araştırmak için çok zaman harcıyordu ve kitaplarını yaymak için geniş yüzeyleri seviyordu. Ayrıca tavan arasında bulduğu kâğıt ve günlüklerden yararlanarak Mackenzie ailesinin tarihini yazıyordu.

Ian masasındaki tüm çekmeceleri düzenli olarak kilitlerdi. Buraya ailesi ve güvendiği hizmetkârları dışında kimse girmese de, Ian Amca her şeyin tam bir düzen içinde olmasını sever ve bunun bozulmasını istemezdi.

Gavina cebinden ince telleri çıkardı ve masanın çekmecelerini açmaya başladı. Annesi, saç tokası zor durumlarda işe yarasa da, uzun, sert tellerin çok daha iyi olduğunu söylemişti; biri tamburu tutmak için, diğeri kilidi açmak için.

Gavina özenle çalışmıştı. Başlarda annesinin bu hobisi eğlendirmişti, ancak bunun oldukça faydalı olabileceğini öğrenmişti.

Şimdi olduğu gibi. Birkaç dakika içinde Gavina, Ian'ın masasının tüm çekmecelerini açmış, Jamie'nin ona bakmasını söylediği defteri arıyordu.

Onu aşağıdaki ikinci çekmecedeki buldu; deri ciltli bir kitaptı bu; üzerinde notlar, rakamlar ve katlanmış kâğıt parçaları vardı. O kâğıtlardan birinin içinde Jamie'nin istediği resim vardı.

Gavina dizlerinin üzerinden kalkarak deftere sarıldı. Zafer.

Kapının dışında ayak sesleri duyduğunda neşesi aniden kayboldu.

Lanet olsun ve patlasın. Gavina karanlıkta, Ian'ın çalışma odasında, masanın çekmeceleri açık, Ian'ın defterini tutarken yakalansaydı, kolay kolay konuşarak kurtulamazdı.

Babası çoğu kaçamağında ona destek olsa da, Gavina'nın Ian Amca'dan çalmasına o bile razı olmazdı. Jamie'ye ve onun fantastik fikirlerine lanet olsun ve her zamanki hevesiyle bu plana atladığı için kendisine de lanet olsun.

Gavina koridordan gelen lamba ışığını kullanarak odanın içinde hızla ilerledi ve köşeye giden yolu buldu. Bu kocaman evin her santimini ve gizli geçitlerini keşfetmeyi seven Mackenzie kuzenlerine şükürler olsun. Onlar sayesinde Gavina *kitaplığın* sonunda küçük bir panel olması gerektiğini biliyordu -evet.

Gavina pürüzsüz paneli, açılmasını ve karanlık bir geçidin ortaya çıkmasını sağlayan çukuru bulana kadar dürtükledi. Gavina içeri süzüldü ve küçük koridorda aceleyle ilerlemeden önce paneli olabildiğince sessiz bir şekilde kapattı.

Burası tamamen karanlıktı. Gavina hayal gücü kuvvetli bir genç kadın olmadığı için Tanrı'ya şükretti, yoksa karanlık onu korkutabilirdi. Tek endişesi ayağının takılıp düşmesiydi, çünkü kendini yaralarsa yardım çağırmak zorunda kalacaktı.

Gavina, bu evin neden gizli geçitleri olduğunu merak etmişti, zira Black Watch'tan kaçan İskoçyalılar için rahip deliklerine ve saklanma yerlerine ihtiyaç duyulduktan sonra dikkatlice tasarlanmıştı.

excisemen. Ian Amca, evi tasarlayan Yaşlı Malcolm Mackenzie'nin gizli geçitlerin heyecan verici olacağını düşündüğü için bunları koyduğunu açıkladı.

Gavina geçitte ilerlerken atasını kaprisleri için kutsadı. Geçidin sonuna ulaştı ve başka bir koridora çıkana kadar oradaki paneli itti - neyse ki bu boştu.

Köşeden ana salona doğru sesler geliyordu. Gavina aceleyle ters yöne doğru ilerledi, arka merdivenleri ve hizmetkârların koridorlarını kullanarak evin tepesine çıktı.

Jamie, Ian Mackenzie'nin kanadının en üst katındaki çocuk odasında kendilerine ayrılan yerde bekliyordu. Gavina içeri girip odayı dolduran ay ışığına adımını attığında gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Yüce Tanrım," diye soluk soluğa kaldı. "Hayalet."

"Saçmalama," dedi Gavina sabırsızlıkla. "Benim."

"Hayır, arkanda demek istedim."

Gavina arkasını döndü ve koridorun karanlığında kaybolan beyaz bir pırıltı gördü. Kitabı Jamie'ye doğru odadan dışarı fırladı ve beyaz hayaletin köşeyi döndüğünü gördü.

Gavina'nın tüyleri diken diken oldu, hayatında ilk kez batıl bir korku kapladı içini.

Kesinlikle saçmalık, dedi kendi kendine ve kovalamaya başladı.

Bölüm 4

Gavina hayaletin peşinden köşeyi döndü, Mac'in kanadından geçip Cameron'ın kanadına gitti. Hayalet hızla hareket ediyordu ve Mac Amca'nın iddia ettiği gibi, ayaklarını kullanmadan süzülüyordu.

Gavina önsezilerini bir kenara iterek yoluna devam etti. Korkuyu yenmenin tek yolu onunla yüzleşmekti. Babası ona bunu da öğretmişti.

Koridorun sonunda, kardeşiyle paylaştığı büyük çocuk odasının olduğu yerde hayalet kayboldu.

Gavina bir kez daha ürpererek durdu ama omuzlarını dikleştirdi. Bu ev geçitlerle doluydu ve kadın bunlardan birine girmiş olmalıydı.

Jamie'nin arkasından vurduğunu duydu ama bir hayaletten korktuğu için kuzeninin ona gülmesine izin vermeyecekti. Gavina adımlarını hızlandırarak o şeyin buharlaştığını gördüğü yere doğru ilerledi.

Bir şey ona çelme taktı. Gavina dengesini sağlamak için mücadele etti ve yüzünde parlak bir ışık patlamadan önce bir adım daha attı. Yarı kör bir halde duvara çarptı ve babasının bildiğinden çok daha fazla kelimeyle küfretti.

Güçlü eller onu yakaladı ve Jamie onu ayağa kaldırdı. "Kameraya takıldın, seni aptal kız."

Gavina nefes almakta zorlanarak ondan uzaklaştı. "Bunun farkındayım. Tabağı çıkarmama yardım et, yoksa Eleanor Teyze burada olduğumuzu öğrenecek."

Kadın el yordamıyla fotoğraf makinesine uzandı ama Jamie ondan önce davrandı. Küçük fotoğraf plakasını çıkardı ve cebine koydu.

"Ben hallederim, sen boş . Neden peşine düştün?"

"Neden?" Gavina şaşkınlıkla ona döndü. "Hayalet olmadığını kanıtlamak için. Asıl soru şu: Neden *ben* kamerayı açtım da o açmadı?"

"Çünkü o bir hayalet," dedi Jamie, sanki bu makul bir şeymiş gibi.

Gavina ona küçümseyici bir bakış attı. "Şimdi kimmiş bu aptal? Ruhlara inanmadığını sanıyordum."

"Bilmiyordum. Onu görene kadar." Jamie'nin yüzü yumuşadı, gözleri ay ışığında altın sarısı oldu. "Çok güzel bir kız, değil mi?"

Gavina dudaklarını aralayarak ona baktı. Jamie güzel kadınların onu memnun ettiği gerçeğini hiçbir zaman saklamamıştı ama Gavina onu hiç bu kadar kendinden geçmiş bir ifadeyle görmemişti. Hülyalı gözlü bir ineğe benziyordu.

"Tanrı aşkına," dedi kızgınlıkla. "Biri araştırmaya gelmeden aşağı inelim. Daniel bir alarm kurduğunu ve birilerinin flaşı fark etmiş olabileceğini söyledi."

"Evet, pekâlâ." Jamie hayaletin -ya da her kimse onun- kaybolduğu noktaya özlemle baktı. "Zavallı kız güzellik içinde yürüyor."

Jamie sadece bir konuda yumuşadığında şiirsel ve çok İskoç oluyordu. Parlak bir gün batımına, su manzarasına ya da düz koşan muhteşem bir ata lirik bir şekilde ağıt yakabilirdi. Şimdi de güzel bir kadınla karşılaşmıştı.

"Saçmalıyorsun Jamie Mackenzie," dedi Gavina.

Jamie omuz silkti. "Bir gün aşık olacaksın sevgili kuzenim. O gün ben de gülümseyeceğim."

Gavina koridorda yürürken ona ters ters baktı, Mackenzie'nin mavi ve yeşil eteği o giderken dalgalanıyordu.

Sanki Gavina hiç aşık olacakmış gibi. En azından, eğer aşık olursa, böyle bir aptal gibi davranmayacağına yemin etti. "Tanrı aşkına," diye mırıldanarak tekrarladı ve onun peşinden yürüdü.

Kilmorgan Düşesi Eleanor, ertesi sabah karanlık odasından ağzı bir karış açık çıktı. Genç Mackenzie'lerin haylaz olduklarını biliyordu - babaları düşünüldüğünde buna şaşmamak gerekirdi - ama bu biraz fazla ileri gidiyordu.

Elinde basılı fotoğraflarla koridorda ilerlerken, Noel'den ve daha da önemlisi Hogmanay'dan önce yapılması gereken her şeyi dikkatle not etti. Bu yıl işleri basit tutacaklardı -Hart tatilleri ailesine ve yakın arkadaşlarına ayırmayı kabul etmişti ama bu yine de çok sayıda insan demekti.

Hizmetçiyle birlikte dekorasyon ve yemek işlerine yardımcı olacak daha fazla personel tutuyordu. Lloyd Fellows ve Louisa çocuklarıyla birlikte yola çıkmıştı bile. McBride ailesi de yakında gelecekti -Ainsley'nin dört erkek kardeşi ve onların ortak çocukları. David Fleming de öyle.

karısı ve küçük oğluyla birlikte.

Ainsley'nin en büyük erkek kardeşi Patrick ve karısının hiç çocukları olmamasına rağmen, her biri ikişer ya da üçer çocuklu on bir aile oluşmuştu. Çift, Ainsley ve vahşi kardeşlerini büyüttü ve şimdi yeğenleriyle dolup taşıyorlardı.

Yeğenlerden bahsetmişken, Eleanor hızlı düşüncelerini şimdiki zamana geri çekti.

Yemek odasına girdiğinde ailenin çoğunu kahvaltı ederken buldu. Sayısız konuşmanın gürültüsü onu rahatsız ediyordu, en gürültüsü Daniel'a bir şeyler söyleyen kocasının sesiydi.

Eleanor kapı aralığında durakladı. Dört kardeşin, Daniel'ın, eşlerinin ve genç Mackenzie'lerin kahkahalar ve sohbetler eşliğinde bir araya geldikleri sahneden hiç hoşlanmamıştı. Kalbi en çok da masanın başında oturmuş, karmaşaya bir düzen getirmeye çalışan ama başaramayan Hart için ısınıyordu.

Eleanor kaosu ve çocukların getirdiği enerji patlamasını seviyordu. Hayatının büyük bir bölümünü yalnız geçirmiş, babasıyla birlikte köhne bir evde tek başlarına yaşamışlardı. Babası kısa süre önce son kitabını yazmasına yardım etmesi için tuttuğu bir kadınla evlenmişti ve ikisi çok iyi anlaşıyorlardı. Onlar da Noel'e yetişeceklerdi, Aberdeen'den gelen soğuk yolculukta acele etmediler.

Ama iş için.

"Robbie Mackenzie. Stuart Mackenzie." Eleanor kalabalığa doğru bağırdı. "Lütfen kendinizi açıklayın."

Fotoğrafın etrafında döndü. Yulaf lapasından bir ısırık almış olan Robbie öksürmeye başladı. Stuart sadece kıpırdamadan oturdu ve kıpkırmızı oldu.

Fotoğrafta flaşın parlaklığına yakalanmış iki çıplak popo görülüyordu. Robbie ve Stuart kameranın çalıştığından emin olmak için arkalarına bakmamış olsalardı, çıplak popoları belli olmayacaktı.

Masadakiler şaşkınlık içinde fotoğrafı incelerken toplu bir sessizlik oldu. Ve sonra bir kahkaha tufanı.

Ainsley ve Isabella kendi oğullarını azarlamaya çalıştılar ama neşelerini pek saklayamadılar. Ian kahkahalar karşısında biraz şaşkın görünüyordu ve Beth kulağına fısıldayarak muhtemelen açıklama yaptı.

Hart'ın sesi hepsini kesip geçti. "Utanç verici, çocuklar," diye gürledi. "Teyzenizin kimyasallarını boşa harcadınız ve şüphesiz onu üzdünüz. Fotoğraf çözüldüğünde yaşadığı şoku tahmin edebiliyorum."

Dumanı tüten bir fincan kahve aldı ve dudakları şüpheyile seğirerek hızla içti.

Eleanor sert bir sesle, "Şok geçirdiğim söylenemez," dedi. Hart'la geçen hayatında hiçbir şey onu sarsmamıştı. "Hayaletlerini bulmakta kararlı olanlara yapılan bir şakaydı sanırım. Ama evet, çok yaramazsın."

Daniel sırtışını gizleme zahmetine girmeden araya girdi. "Sen *solgun* bir şey görmeyi umuyordun ve , değil mi Mac Amca?"

Violet ona dirsek attı, ama Daniel sadece kahkahalara boğuldu. Mac ona bir parça bannock fırlattı.

Eleanor, Gavina'nın Jamie'ye uzun uzun baktığını ve Jamie'nin başını hafifçe salladığını fark etti.

Eleanor'un gözleri kısıldı. Şimdi, peşindeydiler?

"Çocuklar," dedi Mac hâlâ kızarmış olan Robbie ve Stuart'a. "Çok komiksiniz ama bunu yanınıza bırakamam. Teyzenizden özür dileyin."

"Özür dilerim Eleanor Teyze," diye mırıldandı ikisi de üst üste binen hecelerle.

Hart, "Bundan daha fazlasını yapmaları gerekiyor," dedi.

"Asla korkmayın." Eleanor iki çocuğa da sert bir bakış attı. "Bunu telafi edebilecekleri pek çok yol var. Karanlık odayı ve üst kattaki tüm flaş tozlarını temizlemekle başlayalım. Yerde o kadar çok yanmış toz var ki, hizmetçilere bunları süpürmek hiç adil değil. Çok fazla kullanmış olmalısın, Daniel."

Jamie ve Gavina bir kez daha bakiştılar. Eleanor'un *bunun* nedenini daha sonra bulması gerekecekti.

Daniel başını salladı. "Sadece yeterince kullandığıma ve daha fazlasını kullanmadığıma yemin ettim. Ve kimse kurduğum alarmı çalıştırmadı. Tozda hiç ayak izi var mı?"

Eleanor, "O kadar dağınıktı ki anlayamadım," dedi. "Temizlenmesi için biraz emek gerekecek." Robbie ve Stuart daha da görünürken Eleanor fotoğrafı yüzüstü masanın üzerine koydu.

Eleanor masanın ayak ucundaki sandalyesine oturdu ve işini bitirdi. İki uşak ona hizmet etmek için öne fırladı, çocuklar kendi kahkahalarını bastırmaya çalışıyordu.

Jamie hareketsiz kaldı, bakışları Eleanor'un açık bıraktığı kapıya kilitlenmişti. Eleanor tam zamanında dönüp bir hizmetçinin içeri baktığını ve sonra geri çekildiğini gördü.

"Yüce Tanrım." Jamie sandalyesinden fırladı, onu sertçe geriye iterek devirdi ve odadan fırladı.

Şaşkın görünen Mac de onu takip etti. Eleanor uşaklara el salladı ve Jamie'nin şimdi ne haltlar karıştırdığını merak ederek aceleyle dışarı çıktı.

Jamie'yi, uşakların ve hizmetçilerin merdivenlerden çelenkler sarkıttığı geniş ön salonun ortasında buldu. "Nereye gitti?" Jamie onlardan bunu istedi.

Uşaklardan biri kaşlarını çatı. "Kim? Efendim," diye ekledi Eleanor'a bir bakış atarak.

"Şu hizmetçi." Jamie evin önünü boydan boya kaplayan galeriye doğru koştu ve uzun uzun taradı. "Bu taraftan gelmedi mi?"

"Görmedik," diye cevap verdi uşak. "Yukarı bakıyoruz, aşağı değil. Um . . . efendim."

Kilmorgan'daki uşaklar Jamie'ye saygı ifadeleriyle hitap etmeyi sık sık unutuyorlardı, çünkü Jamie tüm personelle dostça davranıyor ve Eleanor'un bildiği gibi onlarla puro ve viski paylaşıyordu.

"Onu ben de gördüm," dedi Mac. "Bu *oydu*."

"Hayalet mi?" Isabella heyecanla arkasından yaklaşıp sordu. "Kahretsin, kaçırdım."

Gavina da peşlerinden gelmişti. "Hayalet değil," dedi kararlılıkla. "Bir hizmetçi."

"Gerçekten de fazladan yardımcı tutuyoruz," dedi Eleanor. "Mac, eğer sen ve Jamie yeni bir hizmetçiyi korkutup kaçırdıysanız, çok üzülürüm. Şu anda her bir çift ele ihtiyacımız var."

"Bu her şeyi açıklıyor," dedi Gavina. "Yeni bir hizmetçi var ve kayboldu ya da sadece burayı keşfediyordu. Hizmetçiler çoğu evde çatı katında uyurlar. Muhtemelen odasını arıyordu."

"Mantıklı," diye onayladı Eleanor.

Gavina memnun, Isabella hayal kırıklığına uğramış, Mac ise ikna olmamış görünüyordu. Jamie şaşkın bir şekilde kaşlarını çatmaya devam etti.

Eleanor her zaman en basit açıklamaların en iyisi olduğuna inanırdı. Hizmetçiyi bulacak, onu yatıştırarak, Jamie ve Mac'e onun gerçek bir insan olduğunu gösterecek ve bu hayalet avı sona erecekti.

Eleanor gerçek bir hayaletleri olmasını istemediğinden değil -biri çok ilginç olurdu- ama Kilmorgan'daki tatiller onların ortaya çıkması için en uygun zaman *değildi*.

Ian kahvaltıdan sonra çalışma odasına girdiğinde Curry ve bir uşağın odayı alelacele gördü. Kağıtlar yere saçılmış, çekmeceler açık kalmış ve birkaç kitap raflardan yuvarlanmıştı.

Ian kapının eşiğinde durakladı, eli kapı kolundaydı. Curry onu fark ederek elindeki kitap yığınına dikkatle yere ve aceleyle yanına gitti.

"Zarar vermedim, şef. Sadece bir şaka. Sanırım. Ya da hayalet. Kötü ruhlar etrafa bir şeyler fırlatmayı sever." Ian bunu kötü ruhların yapmadığını biliyordu. Birisi bu odaya girmiş ve masasını karıştırmıştı.

Yıllar önce olsa üzüldü. Ian eşyaların belirli bir yerde durmasını severdi, sadece onları kolayca bulabilmek için değil, kendilerini orada *doğru* hissettikleri için de. Şimdi ise dağınıklıktan çok, kolye için yaptığı araştırmanın artık açık olan masasında kilitli kalmış olmasıyla ilgileniyordu.

"Ne alındı?" diye sordu sertçe.

"Bilmiyorum, Şef. Görünüşe göre hiçbir şey."

Ian odayı taradı, bakışları pencerelerde durdu. Bir tanesine yöneldi ama kapalıydı, kilitliydi, kilidin üzerinde toz vardı. Bu pencere sonbahardan beri hiç açılmamıştı.

Bu yoldan kimse girmemişti, bu da davetsiz misafirin çoktan eve girdiği anlamına geliyordu.

Ian masaya geri döndü. Curry defterlerini bir kez daha çekmecelere yerleştirmişti; Ian, kolyeyle ilgili şifreli yazısının bulunduğu defteri de görünce rahatlamıştı.

Ian bunu çıkardı ve çevirdi. Müzeden aldığı telgraf mesajları da dahil olmak üzere şifreli sayfalar bozulmamıştı. Ancak kolyenin fotoğraflarından biri kayıptı.

"Ah." Curry eğildi ve masanın altından bir şey aldı. "Bu nereye gidiyor lordum?"

Fotoğrafi tuttu. Ian rahatladı. Parlayan kolyenin resmini inceledi, sonra onu Curry'den aldı, defterin içine yerleştirdi ve defteri dikkatle çekmecesine yerleştirdi.

"Teşekkür ," dedi içtenlikle.

Curry, "Eğer bunu bir uşak yaptıysa, onu döveceğim,"

diye yemin etti. Ian başını salladı. "Uşak değildi."

Curry'nin ortalığı toplamasına yardım eden uşaklardan biri başını hararetle salladı. "Kimse buna cesaret edemez, efendim. Majesteleri buna izin vermez."

Ian bu evdeki uşakların güvenilir olduğunu söylemek istemişti ama doğrudu, Hart hırsızlığa asla göz yummazdı.

Ian'ın suçlunun kimliği hakkında farklı fikirleri vardı ama emin değildi ve bu onu rahatsız ediyordu. O lanet olası kolyeyi ne kadar çabuk bulup satın alır ve Beth'e verirse o kadar iyi olacaktı.

Çekmeceyi kapatıp anahtarıyla kilitledi ve anahtarı cebine attı. Sonra masaya oturdu, temiz bir kâğıdı tam ortasına yerleştirdi ve Lloyd Fellows' bir mesaj yazmaya başladı.

"Benden yardım istemen akıllıca, genç adam."

Curry o öğleden sonra Cameron'ın koğuşundaki eski çocuk odasında Jamie ve Gavina ile karşılaştı. Cebinden bir not defteri çıkardı ve Jamie'ye uzattı. "Bir dahaki sefere kilitleri açmanız ve masaları aramanız gerektiğinde önce bana gelin. Bizi bir sürü zahmetten kurtarırsın."

Bölüm 5

Gavina deftere uzandı. "Benim hatam," dedi, yüzü biraz üzüntüyle kızarmıştı. "Yeteneklerimi denemek istedim."

"Ve yetenekliydin." Curry ona hayranlıkla başını salladı. "Eğer koşup her şeyi darmadağın etmeseydin, Ian amcanın asla haberi olmayacaktı. Ben ortalığı toplarken geldi."

"*Muhtemelen* bilemezdim," dedi Jamie.

Curry'nin bakışları altında biraz utanmış görünüyordu, ama neyse ki Gavina'nın bir kız olduğu için onu boğduğu hakkında hiçbir şey söylemedi. Bu durumda Jamie'yi yumruklamak zorunda kalacaktı.

Jamie bu sabah kahvaltıdan önce Curry'ye danıştığında, Curry büyük bir telaşa kapılmış ve Jamie'den Gavina'nın aşırımı başardığı defteri ve fotoğrafları geri vermesini istemişti. Curry onlara yardım etmeyi kabul etti ama Ian masasında eksik bir şey bulursa, onu bulana kadar evi darmadağın edecekti. O zaman açıklama yapılması gerekecek ve sır ortaya çıkacaktı.

Curry'nin defteri değiştirmesine izin vermek ve sonra Ian içki fabrikasında meşgulken sessizce tekrar almak daha akıllıcaydı.

Gelecek Noel'de herkese güzel kartlar alacağım, diye düşündü Gavina. Ama hayır, macera umduğu kadar kolay olmasa da, Gavina şu ana kadar bundan keyif alıyordu.

"Peki, tüm bu notları nasıl okuyacak ve anlamlandıracaksınız?" diye sordu Curry. "Lord Hazretleri iyi bir şifreyi sever."

Gavina çoktan şifrelere bakmış ve onları umutsuz ama ilgi çekici bulmuştu. Ian Amca'dan ona bunları öğretmesini istemesi .

"Telgraflar şifreli değildi," dedi Gavina. "Onları okudum. Kolyenin kaybolduğunu, çalındığını söylüyorlardı ama isimler de vardı."

"Onu almış olabilecek insanlardan mı bahsediyorsun?" Jamie ona sordu. "Ya da nerede olduğunu bilen?" Odağını Curry'ye çevirdi. "Yerini tespit edebileceğini düşünüyor musun?"

Curry endişelenmeden başını salladı. "Kulağımı yere dayayacağım. Baş komiser benim duyabildiklerimi duyamaz." Jamie'ye kurnazca bir bakış attı. "Yine de çok pahalı olabilir. Neden babanın annen için izin vermiyorsun?"

Jamie çenesini kaldırdı. "Çünkü ona sürpriz yapmak istiyorum. Ve annemi."

Gözleri tedirginliğini ele verecek şekilde titriyordu. Gavina anladığını düşündü -Jamie babası kadar zeki olduğunu kanıtlamak istiyordu. Jamie bunu asla söylemezdi ama Gavina kuzenini iyi tanıyordu.

Jamie, genç Mackenzie erkeklerinin en büyüğü olarak konumunu ciddiye alıyordu ama kendini biraz babasının ve amcalarının gölgesinde hissediyordu. Ailenin erkekleri gibi olmak istiyordu; korkusuz, zeki ve heybetli. Hart Amca arabadan indiğinde ya da parkta yürürken Londra'daki insanlar yollarından çekiliyordu ve Gavina, Jamie'nin bu güce imrendiğini hissetti.

Ian'dan önce Beth Teyze için bir hediye bulmak Ian Amca'yı gururlandıracak, övgüsünü kazanacak ve hatta Ian'ı mutlu edecekti ki Jamie bunu yapmak için elinden geleni yapıyordu.

Jamie'yi izleyen Gavina birkaç şeye karar verdi.

Curry ve Jamie bir süre daha konuştuktan sonra Curry avına başlamak üzere ayrıldı. Gavina oyalandı, kreş anıları etrafını sarmıştı; kendisi ve kuzenleri çocukken gülüp oynarlardı, oda gürültüyle doluydu. Artık emekli olan Dadı Westlock, bilgeliği ve saçma sapan yöntemleriyle onları kontrol altında tutmuştu.

Her şeyde -oyunlarında, kavgalarında, kutlamalarında, rekabetlerinde, arkadaşlıklarında- sevilmişlerdi. Ebeveynleri çekişmeler, kederler ve kalp kırıklıklarıyla mücadele ederek bir araya gelmiş ve çocuklarını şiddetle sevmişlerdi.

Gavina, *bizim de onları aynı şiddetle sevdiğimizi* fark etti. *Her ne kadar nankör bir zavallı gibi bunu göstermesek de.* Jamie, Ian Amca ve Beth Teyze'nin ona verdiklerini babasına vermeye çalışıyordu. Çok dokunaklıydı.

Gavina kendini salladı. Böyle devam ederse iyice hüzünlenecekti.

"Jamie," dedi Ian'ın kitabından kopyaladıkları notları incelerken. "Kardeşime ve Robbie'ye kıçlarını kameraya doğrultmalarını söyledin, değil mi? Böylece tetiklenen flaş ve pozlanan plaka açıklanmış olacaktı."

Jamie gerçekçi bir tavırla başını salladı. "Eleanor Teyze'nin senin patlak gözlü ve suçlu görüldüğün bir fotoğrafını banyo etmesini istemedin, değil mi? Tetiklediğin plakayı tam ışığa maruz bıraktım, böylece görüntüyü yıkayacaktı, sonra kameraya başka bir tane koydum ve flaşı tekrar ayarladım. Robbie ve Stuart'tan hayalet avcılarına bir oyun oynamak için flaşı patlatmalarını istedim ve herkesin ayak izlerini gizlemek için flaş tozunu etrafa sürdüm." Kederli bir iç geçirdi. "Onlara nasıl poz vereceklerini hiç söylemedim."

"Eleanor Teyze bu yüzden onları bütün tatil boyunca köpek gibi çalıştıracak."

Jamie ona bir sırtış fırlattı. "Cehennem zebanileri gibi davrandıkları için cezalandırılıyorlar. Suratlarını falan asmış olsalardı yanlarına kâr kalacaktı. Kendi hataları."

"Sanırım." Bu açıklama Gavina'nın kendini biraz daha az suçlu hissetmesini sağladı. Kardeşi Stuart'ın bir mil genişliğinde yaramaz bir çizgisi vardı. "Şimdi ne yapacağız?"

"Curry'nin rapor vermesini bekleyin. Teşekkür ederim, Gav. Yardımına ihtiyacım olduğu konusunda haklıydın."

Gavina memnun olmamaya çalıştı. Jamie tatlı dilli bir şeytandı, Mackenzie'yi çok iyi tanıyordu. Ama takdir edilmek güzeldi.

Onu bıraktı, iyice sarındı ve otlığa gitti. Babası, dev Cameron Mackenzie attan inmiş, adamı ve en yakın arkadaşı Angelo da dizginleri tutuyordu. Gavina ikisini de selamladı ama Cameron'a saldırmadan önce Angelo'nun atı uzaklaştırmasını bekledi.

"Seni seviyorum baba," dedi kollarını ona sararak.

Cameron ayağa kalktı ve Gavina yüzünü paltosunun kıvrımlarına gömerken onu kucakladı. Cameron at ve turba dumanı kokuyordu, Gavina'nın her zaman babasıyla özdeşleştirdiği kokulardı bunlar; babasının iyi olduğunu ve kendisinin de korunduğunu gösteren kokular.

Cameron'ın sesi kadının içinde titreşti. "Ben de seni seviyorum, genç kız."

Gavina onu tekrar sıktı, sonra yanağından öperken gözlerindeki yaşları sildi. Onu bıraktı ve eve doğru koştu, babasını biraz şaşkın ama minnettar bir halde bıraktı.

Beth o gece yorgun bir şekilde yatak odasına gitti, bütün gün Eleanor'a yaklaşan kutlamaların hazırlıklarında yardım etmişti. Baldızlarıyla birlikte olmayı çok sevse de, bu telaştan kaçmaktan, çocuklarını yatağa yatırmaktan ve kendi sığınağına çekilmekten mutluydu.

Ian'ı onu beklerken buldu, eteği gecelikli vücuduna sarılmıştı. Yazın sadece eteğe sarınırdı ama derin İskoç kışında Ian Mackenzie bile üşürdü.

Yatağın ayakucundaki minderli kanepeye uzandı; oturup okumak, defterine yazmak ya da sadece boşluğa bakıp o gün önemli bulduğu her neyse onu düşünmek için en sevdiği yeri.

Beth bir an için bakışlarını adamın uzun bacaklarında gezdirdi; ayak bileklerinden çaprazlama uzanmış, iri ayaklarında siyah terlikler vardı. Şöminenin yanındaki bir noktaya odaklanmıştı, altın rengi gözleri hareketsiz, elleri dizlerinin üzerinde sessizdi.

At binmek, çocuklarının peşinden koşmak ve engebeli İskoç topraklarında yürümek Ian'ın vücudunu güçlü ve tutmuştu. Kırk yaşlarındaki diğer erkekler orta yaşa doğru yumuşarken, Ian yirmi yedi yaşında, Beth onunla ilk tanıştığında olduğu kadar sağlam ve sertti.

Onun adını duyunca Ian başını çevirip ona baktı.

İçinde koca dünyalar vardı ve bunlar gözlerinde parlıyordu. Gençken kimseye doğrudan bakmaktan kaçınmasına şaşmamalı. Hart Mackenzie sert bakışlarıyla bir insanı kendine bağlayabilirdi ama Ian onu ömür boyu kendine bağlayabilirdi.

Beth içeri girdiğinde Ian ayağa kalkmadı; ona karşı resmi davranmak için bir neden görmüyordu. Onun yanındaki kanepeye uzandı ve sıcaklığına sokuldu. Ian'ın kolu ona dolandı ve dudakları saçlarını okşadı.

"Derin düşünceler mi, aşkım?" diye mırıldandı.

"Mmm." Sesinin gürültüsü Beth'in daha da yaklaşmasına neden oldu. "Bana söyler misin, Beth'im? Çıplak kalçaların fotoğrafı neden komik?"

Kaşlarının arası büzüşmüş bir halde ona baktı. Gerçekten bilmek istiyordu, muhtemelen bütün gün bunu çözmeye çalışmıştı.

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum," dedi Beth. "Sanırım beklenmedik ve biraz kaba bir davranış olduğu için."

"Ben kabayım," dedi Ian endişelenmeden. "Kardeşlerim ve Curry bana böyle söylüyor. Gülmüyorlar, neden kaba olduğumu açıklıyorlar. Ya da açıklamaya çalışıyorlar."

"Aynı şey değil." Beth el yordamıyla doğru kelimeleri aradı. "Yaramaz ve şok edici. Sanırım kahkahayı getiren de bu. Ama Stuart ve Robbie gerçekten çok kötüydüler. Gülmemeliyiz, onları azarlamalıyız ki bir daha yapmaya kalkışmasınlar."

Ian onunla aynı fikirdeymiş gibi başını salladı ama Beth bu hareketin onu mutlu etmek için olduğunu, anladığını göstermediğini biliyordu.

"Gülmen hoşuma gidiyor." Ian'ın sesi koyulaştı, gözleri sıcaklıkla yumuşadı. Kör bir parmağını kaldırdı ve dudaklarına dokundu. "Yüzünü parlatıyor ve vücudunu titretiyor."

"Öyle mi?" Beth onun bakışları ve sesiyle büyülenmiş bir halde konuşmanın akışını kaybetti.

"Evet, aşkım." Ian kızın yüzünü kavradı ve onu kendine doğru çekti. "Güzelliğin, gülüşünde parlıyor."

"Ian Mackenzie," diye fısıldadı. "Bu çok şiirsel."

Beth, Ian'ın şiirsel olmayı umursamadığını biliyordu; içtenlikle söylemediği bir şeyi asla söylemezdi.

Ian'ın öpücüğü dudaklarını ayırdı ve içini ateşle doldurdu. Beth parmaklarını Ian'ın kalın kızıl-kahverengi saçlarında gezdirdi ve kendini onun büyümesine teslim etti.

Kanepe yumuşak, eteği sıcaktı. Ian'ın dokunuşları, öpücükleri ve vücudu soğuk olan her şeyi silip İskoç kışı geri çekildi.

Lloyd Fellows ertesi sabah Ian'ın çalışma odasında üvey kardeşi Ian'ın karşısında otururken esnedi ve son anda ağzını kapattı. Oda hâlâ karanlıktı; yılın bu zamanında güneş geç doğar ve gökyüzü bulutlanırsa bazen hiç ışık olmazdı.

Ian'ın odaları her zaman sıcacıktı, ateş ve lamba ışığıyla ısınırdı. Kilmorgan gaz tesisatından çok uzak olduğu için gaz döşenemiyordu ama gazyağı lambaları ve mumlar yumuşak bir parıltı yaratıyordu.

Fellows bir esnemeyi daha bastırırken, "Gece trenine bindim," diye açıkladı. "Trenlerde hiç iyi uyuyamam." "Londra'dan en hızlı yol bu." Ian'ın kibar bir konuşma yapmadığını Fellows biliyordu. Bir şey söyledi

gerçek.

"Bunun farkındayım. Ama tam alışmışken tren bir viraja giriyor ya da bir noktadan sapıyor ve ben yeniden sarsılarak uyanıyorum. Öte yandan karım bir bebek gibi uyuyor."

Fellows, kompartımanda karşı yatakta yatan, gözleri kapalı, yüzü dingin karısı Louisa'yı düşününce gülümsedi. Yaptığı her şeyde olduğu gibi uykusunda da çok güzeldi. Eğer kompartıman daha az sıkışık olsaydı ve üç çocuklarının her an gelme ihtimali olmasaydı, Fellows ranzaları uyumaktan daha ilginç bir şey için kullanırdı.

Ian, Fellows bu konuşmayı bitirene kadar sabırla bekledi. Fellows, Ian'ın yıllar geçtikçe daha da sessizleştiğini gözlemledi. Paris'teki Tuileries bahçelerinde kendisine saldırmaya çalışan dehşete düşmüş ve öfkeli genç adamı ve Fellows'un Ian'ın sadece deli değil aynı zamanda bir katil olduğuna nasıl ikna olduğunu hatırladı.

Şimdi yanıldığının kanıtlanmış olmasından memnundu. Ian parlak bir zekâya sahip eşsiz bir insandı ve Fellows onu tanımaktan keyif almaya başlamıştı.

"Haberleriniz var," dedi Ian.

Tahmin değil -Fellows, rapor edecek bir şeyi olmasaydı, trende çoğunlukla uykusuz geçen bir gecenin ardından bu erken toplantıyı istemezdi.

"Fellows, Roma kolyesinin ortadan kaybolduğu gerçeği dışında müzede hırsızlık yapıldığına dair hiçbir kanıt bulamadım," diye açıkladı.

Ian hiçbir şey söylemedi, gözleri endişesizdi.

Fellows devam etti. "Cornelius Pemberton adında bir adam var. Çok parası olan, her yere seyahat eden ve hoşuna gideni alan türden bir bilgin. Sorun şu ki, koleksiyonu için piyasa fiyatını ödemededen eşya edinmeyi tercih ediyor." Ellerini kaldırdı. "Onun sorumlu olduğuna dair bir kanıtım yok. Şüphelerim uzun deneyimlerimden, içgüdülerimden ve hem suçlu hem de üst sınıftan çok fazla kötü adam tanımamdan kaynaklanıyor."

Ian başını sallamadı ama Fellows, Ian'ın Pascal'ın toplama makinelerinden biri gibi bilgileri işleyerek düşünmesini izledi.

"Dediğim gibi, ortada kanıt yok," diye devam etti Fellows. "Pemberton tam bir cani ama ellerini her zaman temiz tutmayı başarıyor. Onun için hırsızlık yaparken yakalanan hiç kimse onu ele vermez."

"Onlara iyi para veriyor olmalı." Ian huzursuz bir şekilde ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. Altındaki rafta bir kutu içinde bir Ming kâsesi duruyordu; sık sık burada sergilenir, her hafta paha biçilmez koleksiyonundan bir başkasıyla değiştirilirdi. Ian koleksiyon çılgınlığını anlıyordu ama kâselerini her zaman adil bir şekilde satın alır, tam değerinde .

"Sanırım öyle," dedi Fellows. "Onu suçlamaya çalıştık ama hiçbir zaman tutmadılar. Bay Pemberton'ın mükemmel avukatları var ve eğer onu mahkemeye çıkarırsak en iyi savunma avukatlarını karşılayabilir."

Ian Ming kâsesini inceledi. "Kolyenin onda olduğuna inanıyorsun."

"Öyle olduğundan oldukça eminim. Bu onun sevdiği türden bir şey - sağlam altın, eski, tarihle bağlantılı. Pemberton da o müzeyi sık sık ziyaret eder. Binanın içinde kimin kim olduğunu biliyordur ve muhtemelen onun yerine alması için birini tutmuştur. Ama yine de elimde ne bir hırsız var, ne de kolyenin Pemberton'ın elinde olduğuna dair bir bulgu, hiçbir şey."

Ian kollarını kavuşturdu. Sert duruşu ve kalçalarını saran eteğiyle, eski kötü günlerden kalma vahşi bir Highland savaşıncısına benziyordu; tıpkı çılgın bir savaşıncı olduğu söylenen atası Yaşlı Dan Mackenzie gibi.

Benim de atam, diye hatırlattı Fellows kendine. *Yaşlı Dan Mackenzie'nin inatçı vahşiliği benim de içimde var.*

"Emin olmasaydınız gece treniyle İskoçya'ya gelmezsiniz," dedi Ian. "Başka bir telgraf gönderir ve boş zamanınızda seyahat edersiniz. Şüphelerinizi kâğıda dökmek istemediniz ama benim bilmemi istediniz."

"Evet."

Fellows bunun etrafında istediği kadar dans edebilirdi ama Ian haklıydı. Uzun zamandır kanıtlanamayacak hiçbir şey söylememe alışkanlığı onu basitçe telgraf çekmekten alıkoymuştu: *Cornelius Pemberton'da.*

Fellows ayağa kalktı ve Ian'la yüzleşti. "Artık biliyorsun. Bu konuda ne yapmak istiyorsun?"

Ian'ın kaşları bu soru karşısında hafif bir şaşkınlıkla yukarı doğru kalktı. Kararını çoktan vermişti, Fellows bunu görebiliyordu.

Ian, "Bay Pemberton'ı görmeye gidiyoruz ve bunu ondan alıyoruz," dedi.

Ian, Lloyd Fellows ve Megan'ın eşliğinde Bay Pemberton'ın Nottingham dışındaki büyük evine gitti.

Ian'ın Megan'ı getirmeye niyeti yoktu. Ertesi sabah Fellows'la birlikte Kilmorgan Halt'taki istasyona yürümüşlerdi, Fellows iyi bir uyku çektikten ve karısını Ian'la birlikte bu işi yapmaları gerektiğine ikna ettikten sonra.

Aralık ayının yirmisiydi. Ian, Beth'le geleneksel olarak birlikte geçirdikleri gündönümü gecesi, yani En Uzun Gece için yarın dönmek istiyordu. Hemen ardından Noel gelecekti, sonra da Hogmanay.

Ian, Pemberton'a gidip kolyeyi ondan almak için bir güne ihtiyacı olduğunu hesapladı, bu da onu Mackenzie şenlikleri için bolca zaman kazandıracaktı. Mac son derece komik olduğunu düşündüğü oyunlar planlıyordu ve aşçılar ziyafet için bol miktarda getirmişti ama Ian sadece ailesinin içine dalmak ve onların sıcaklığını özümsemek istiyordu.

O ve Fellows trene adımlarını atmışlardı ki arkalarından nefes nefese bir ses duyuldu. "Baba! Bekle!"

Ian arkasını döndüğünde küçük kızının kapıdan perona doğru koştuğunu ve istasyon şefinin onu boş yere durdurmaya çalıştığını gördü. Ian'a doğru koşarken omzuna asılı bir el çantası yan tarafına çarptı.

Tren hareket etmeye başladı. Fellows çoktan kompartımana girmişti, Ian ise yeni adım atıyordu.

Ian'ın düşünmek için sadece bir iki saniyesi vardı. Megan'a el sallayıp eve, annesinin yanına gitmesini söyleyebilir ve istasyon şefine onu güvenli bir şekilde oraya ulaştırması için bağırabilirdi.

Ya da Megan'ı yanına alabilir, ücreti trende ödeyebilir ve bir sonraki istasyonda Beth'e telgraf çekerek endişelenmemesini sağlayabilirdi.

Ian, zengin ve iyi bağlantılara sahip olduğu için işlediği suçlardan paçayı sıyıran bir canıyla yüzleşmeye gidiyordu. Bir çocuk için uygun bir yer değildi.

Megan'ın yüzündeki kederli ifade her şeye karar verdi. Ian ona bir kolunu uzattı. "Koş!" diye seslendi.

Megan'ın güneşli gülümsemesi çiçek açtı. Trene doğru koşmaya başladı, Ian tren perondan aşağı onu yakaladı. Onu vagonun içine salladı, sonra kendisi de içine düştü ve kapıyı çarptı.

Fellows şaşkınlık ve dehşet içinde ayağa kalktı ama Megan'a kibarca oturmasını işaret etti.

Nefes nefese kalan Megan, babası ve amcasına bakarak yere çöktü.

"Sana yardım edeceğim baba," diye ilan etti. Yanındaki çantayı okşadı. "Çok fazla şey öğrendim."

Bölüm 6

Bay Pemberton, Nottingham'ın beş mil dışında, Ian'ın kardeşi Cameron'ın "Piçleştirilmiş İskoç Karmakarışıklığı" dediği bir yerde inşa edilmiş bir malikanede yaşıyordu.

Dört yuvarlak kulenin çevrelediği beyaz badanalı taş bir evin etrafında kuleler ve mazgallar yükseliyordu. Karla kaplı bir çayırdan geçerek bu eve ulaşan bir yol, artık donmuş olan küçük bir derenin üzerindeki taş bir köprüde son buluyordu. Asma köprü görünümünde inşa edilmiş bir kapı evin tek girişi gibi görünüyordu.

Ian tasarımı inceledi ve evin otuz yıldan daha eski olamayacağını hesapladı.

Hava karardıktan sonra Nottingham'a varmışlar ve geceyi istasyon otelinde geçirmişlerdi. Megan babası ve amcasıyla birlikte restoranda yemek yemekten çok memnun olmuş ve Ian'ın odasındaki tekerlekli yataкта uyumuştı.

Sabah Fellows'un kiraladığı araba köprüden geçerken yavaşladı, tekerlekler taşların üzerinde gümbür gümbür ötüyordu. Köprü sağlam ve iyi tasarlanmıştı, eski görünmek için inşa edilmiş bir başka modern kolaylıktı.

Araba durduğunda Ian aşağı indi ve kızını uzattı. Dün gece kolye ve onun kaynağı hakkında birkaç ilginç şey açıklamıştı.

Ön kapı, muhtemelen bir zamanlar gerçek bir asma köprü olan çok eski bir ahşap levhaydı.

Çok büyüktü ve eve girmek için daha küçük bir açıklık açılmıştı.

Bir uşak onları içeri aldı ve İskoç baronluk tarzına çok uygun bir salona götürdü.

-Beyaz badanalı duvarlar ve bir geminin kaburgalarını andıran devasa kirişler koyu ahşap bir tavanı tutuyor.

Ian'ın eski çizim ve planlardan bir araya getirdiği kadarıyla, orijinal Kilmorgan Kalesi'nin salonu biraz buna benziyordu. Ancak Yaşlı Malcolm yeni evi inşa ederken kale mimarisini geçmişte bırakmış, on sekizinci yüzyılın ortalarında kullanılan en modern malzeme ve tasarımları benimsemişti.

Ian ve ekibi beklenmiyordu. Fellows uşağa, Lord Ian Mackenzie ve Bayan Mackenzie'nin Bay Pemberton'ı ziyarete geldiklerini duyurmasını söyledi. Ian, Fellows'un kendi adını ve Scotland Yard'ın başmüfettişi olduğu gerçeğini atladığını fark etti.

Uşak soğukkanlılıkla Ian'ın kartını aldı ve koridorun sonundaki büyük merdivenden çıkarak onları yalnız bıraktı.

"İskoç olduğun için kendini beğenmişin teki," dedi Fellows. "Adının başına eklenen 'lord' kelimesini ve efendisinin sahte bir İskoç şatosunda yaşadığı gerçeğini boş ver."

Ian uşağın küçümsemesini fark etmemişti ve bunu pek umursamadı. Megan da aynı şekilde duvarlarda asılı duran antika silahlarla ilgileniyor, onların karşılanmasından endişe duymuyor gibiydi.

"Bu on yedinci yüzyıl Fransa'sından bir meç," dedi Megan, işaret ederek. "Onüçüncü Louis zamanından. Bu da on dördüncü yüzyıldan, muhtemelen Almanya'dan bir geniş kılıç."

Fellows kılıçları ilgiyle inceledi. "Silahlar hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsunuz, genç bayan?"

Megan ona şaşkınlıkla baktı. "Kitaplar. Antikalar ve tarihle çok ilgilenirim ve kılıçlar her zaman macera hikâyelerinde karşımıza çıkar. Bu sepet saplı bir claymore ve bu da bir Roma kısa ."

On üç yaşındaki Megan'ın bilgileri sıralarken yüzünü son derece yetişkin bir ifadeye büründürmesini izlerken Ian'ın gururu okşandı. O da Ian gibi okuduğu neredeyse her şeyi hatırlıyordu.

Megan yakında büyüyecekti. Beş yıl içinde dışarı çıkacak ve evlenmek isteyecekti.

Zaman. Çok hızlı geçiyordu. Ian Beth'le tanışmadan önce her saat sanki pekmezle yıkanmış gibi uzardı. Şimdi günler sıvı gibiydi, akıp gidiyordu. Geceler daha da hızlı ilerliyor ve Beth'e sarıldığı zaman neşe içinde geçiyordu.

Sert sırtlı uşak geri döndü ve soğukkanlılıkla onları yukarı kadar takip etmelerini söyledi. Ian Megan'ın elini tuttu ve onu peşinden sürükledi. Megan'ı Bay Pemberton'la görüştürmek istemiyordu ama yine de onu bu yabancı evde yalnız bırakmak da istemiyordu.

Onlar yukarı çıkarken Ian etrafına hoşnutsuzlukla baktı. İnsanların Ming kaseleri konusundaki gayretinin deliliğinin bir parçası olduğuna inandıklarını biliyordu ama en azından tek bir nesne türüne odaklanmış ve onları düzenli bir şekilde sergilemişti.

Bu ev, Hindistan'dan bir fil eyerinden Meissen porselenine ve on beşinci yüzyıl Venedik'inden bir kalkana kadar birçok yüzyıldan ve ülkeden farklı parçalardan oluşan bir karmakarışık. Bay Pemberton'ın koleksiyon çılgınlığının dağınıklık, zemin de dahil olmak üzere her yüzeyi kirletiyordu.

Uşak onları, üzerinde Ortaçağ askerlerinin birbirlerini parçaladıkları bir sahnenin oyulmuş olduğu çift kanatlı bir kapıya götürdü. Bazıları Ian'ın içini ürperten büyük ekose eteklikler giyiyordu. İskoçlar on altıncı yüzyıla kadar kilt giymeye başlamamışlardı.

Uşak kapıyı açtı ve sessizlik içinde geri çekildi. Ötedeki oda çok büyüktü. Yerdeki halılar üst üste binmişti ve her yer raflar, kutular ve masalarla kaplıydı, etraflarında bir kütüphane ya da müze gibi yollar vardı.

Bu odanın sonunda bir şöminenin önünde daha açık bir alan vardı, oymalı bir şöminelik tüm duvarı kaplıyordu. Bunun önünde bir grup mobilya duruyordu; hangi katedral yağmalanmışsa oradan kalma oyma bir piskopos sandalyesi ve etrafında birkaç modern ve rahat görünümlü sandalye.

Piskoposun koltuğundan kalkan adam Ian'a yabancıydı. Beyaz saçlı ve dik duran adam, uzun bir sabahlık giymiş ve pipo ya da puro tutmamasına rağmen sigara şapkası olarak kullanılan bir fes takmıştı.

Ziyaretçileri vardı, hem de iki . Kanatlı sandalyelerden şaşkınlıkla fırladılar ve dehşet içinde Ian'döndüler. Ian bu ikisini çok iyi tanıyordu; biri uşağı Curry'ydi. Diğeri de oğluydu.

"Baba!" Jamie ağzından kaçırıldı, sonra söndü. "Evet, sanırım bu beklenen bir şeydi. Sizi şaşırtmak istemişim efendim. Ama belki Bay Pemberton'ı parçayı bırakmaya ikna etmek için bana katılabilirsiniz?"

Jamie soluk soluğa yerine oturdu, yüzü sıcaktı ve babasının incelemesinin farkındaydı. Hayatı boyunca babasını memnun etmeye çalışmıştı ama her fırsatta ondan daha iyi düşünebilen bir babayla bu çok zordu.

Ancak Ian hiçbir şey söylemedi, sadece Pemberton, kendisini hırsızlıkla suçlamak için daha fazla insanın gelmesinden memnun olmuş gibi görünerek hepsine oturmalarını işaret ederken bir sandalyeye doğru ilerledi.

Jamie yüzünü boş tuttu ama ellerini sıkı. Babasının çok kurnaz olduğunu, Curry'yle birlikte öğrendiklerini, yani Bay Pemberton'ın kolyeyi çalması için bir adam tuttuğunu anlayamayacak kadar hızlı olduğunu bilmeliydi.

Curry bunu eski arkadaşlarıyla temasa geçip dedikodu isteyerek keşfetmişti. İçlerinden biri, "Yaşlı Joe" olarak bilinen ortak bir tanıdıklarının bir müzede işe girdiğini, bir yıl boyunca görgü kurallarına dikkat ettiğini ve sonra bir Fransız moruğuna göndermek üzere paketlenirken bir kolyeyi aşırıldığını itiraf etmişti. Joe paketi cebine koymuş ve arka kapıdan çıkıp gitmişti. Kolyeyi Pemberton'a teslim etmişti, müzede işe o ayarlamıştı ve Pemberton da

Joe'ya 100 pound ödedi.

Jamie inanamamıştı. "Adam on binlerce gine değerindeki bir kolyeyi *yüz sterlin* için mi teslim etti?"

Curry omuz silkti. "Joe'yu ilgilendirdiği kadarıyla, o bir kuştı. Kendi başına satmaya çalışacağına hazır parayı alsın daha iyi. Böyle parçaları satmak zordur, delikanlı."

"*Struth*," demişti Jamie kendi kendine.

Pemberton hepsini keyifle incelerken Ian her zamanki soğukkanlılığına büründü. Konu diğer koleksiyoncularla eskrim yapmak olduğunda babamdan daha soğukkanlı kimse olamazdı, diye düşündü Jamie gururla. Ian Mackenzie bir şey isterse, onu elde ederdi. Pemberton gibi adamlar bile onunla boy ölçüşemezdi.

"Beyler. Ve genç bayan. Hoş geldiniz." Bay Pemberton tekrar piskoposun koltuğuna oturdu, ağzının etrafında küçük bir gülümseme dolaşıyordu. Bu gülümseme Jamie'yi babasının sabit bakışlarından ya da Lloyd Amca'nın tutuklama yapmak istercesine kaşlarını çatmasından daha çok endişelendiriyordu.

Jamie'nin tatlı küçük kız kardeşi Megan, Ian'ın yanından sahneyi dikkatle izliyordu. Sadece gözlemleyerek büyük miktarda bilgi edinmek gibi kurnazca bir yöntemi vardı.

Ian, Pembertonın ona gösterdiği Biedermeier koltuğu inceledi, yeşil ve altın çizgili oturağına, ince kaydırmalı sırtına ve narin kollarına baktı -muhtemelen Avusturya'daki hangi görkemli evden çalındığını merak ediyordu. Ian dikkatle inceledikten sonra oturdu, ayaklarını yere bastı.

Sandalyenin kolunda duran büyük, eldivenli eline bakarken hiçbir şey söylemedi, Pemberton'ın göğsüne baktı ve sonra gözlerini Jamie'ye kaydırdı.

Jamie'nin yarıda kesilen konuşmaya devam etmesini bekliyordu. Jamie'nin içi hem heyecan hem de korkuyla ürperdi.

Boğazını temizledi. "Bay Pemberton. Roma *kolyesini* aldığınızı hepimiz biliyoruz; bunu nasıl yaptığınızı bizim için önemli değil. Biz sadece onu satın almak istiyoruz. Makul bir fiyata." Jamie babasına hızlı bir bakış fırlattı ama Ian kıpırdamadı. Bakışlarını Pemberton'ın sabahlığının sert beyaz gömleğinin üzerine kapandığı V'ye çevirdi.

Jamie, tıpkı Hart Amca'nın yaptığı gibi parmaklarını dikleştirdi ama Cameron Amca'nın bir atın fiyatı konusunda pazarlık yaparken yaptığı gibi kaşlarını hafifçe çatı.

"Kime göre makul?" Pemberton ilgili bir ses tonuyla sordu.

"İlgili herkese," diye yanıtladı Jamie. "İşlemimizden sonra kolye bizim olacaktı, siz de bir fiyat ve sessizliğimizi alacaksınız."

Pemberton büyük bir dikkatle dinledi, sonra tahta koltuğuna gömüldü ve kıkırdadı. "Sevgili genç adam, Scotland Yard'dan bir başmüfettişin huzurunda çalındığına inandığın bir eseri satın almayı mı teklif ediyorsun?" Lloyd Amca'ya neşeli bir gülümseme verdi.

Jamie'nin yaptığı da tam olarak buydu. *Lanet olsun.*

Jamie'nin amcalarından biri buraya gelip kolyeyi isteseydi, şu anda bile Mackenzie'lerin elinde olurdu. Hart Amca soğukkanlılıkla Pemberton'a kolyeyi vermesini söyler, Pemberton da özür dileyerek kolyeyi almak için koşuştururdu.

Jamie babasının ne yapacağından emin değildi. Ama asla Jamie gibi oturup utanç ve endişe içinde kıvrınamazdı. Jamie boyunu aşırıyordu ve Pemberton bunu biliyordu.

Babası ve Lloyd Amca yardımına gelmiyorlardı. Curry de sessizliğe gömülmüştü, Jamie'nin bildiği gibi bir gaganın yanındayken eski bir alışkanlıktı bu. Lloyd Amca aileye ne kadar yakın olursa olsun, o hâlâ bir polisti.

Ağır ve garip sessizliğin içinden Megan'ın hafif sesi geldi.

"Kolyeyi sadece Hogmanay'de annemize vermek için istiyoruz. İmparatoriçe Pompeia Plotina için onu etkilemek isteyen bir zanaatkâr tarafından yapıldığını biliyor muydunuz? İmparatoriçe de onu, bu kolyenin bulunduğu Roma Britanyası'nda bir villa ile ödüllendirdi. Ancak arkeologlar bunun doğru kolye olduğuna ikna olmuş değiller. Kuyumcunun evinde bıraktığı belgelerden kopyalanmış bir Ortaçağ kopyası olduğuna dair spekülasyonlar var."

Pemberton'ın kendinden emin ifadesi değişti. "Öyle mi, genç bayan?" Sesi daha az kibirli değildi ama Jamie sesinde bir titreme yakaladı.

"Ah evet." Megan kendi boyunun yarısı kadar olan çantasını okşadı. "Çok fazla okuma yaptım. Kuyumcunun imparatoriçeye nasıl aşık olduğu gerçekten büyüleyici. Onunla asla birlikte olamayacağını bilse de, ona güzel hediyeler yapabiliyordu. Ama şimdi orijinal kolyenin kaybolduğuna, muhtemelen yapımcısıyla birlikte gömüldüğüne ya da İmparator Trajan tarafından kıskançlığı yüzünden yok edildiğine inanılıyor."

"Ya da onun tarafından satıldı," dedi Pemberton. "Roma imparatorları ılımlılıklarıyla tanınmazlardı." Üstün gülümsemesini sürdürdü. "Hikâye doğru olsa bile, bu kolyeyi daha az değerli yapmaz. Ortaçağ mücevherleri de aynı derecede değerli olabilir."

Megan kaşlarını çattı. "Ne olursa olsun, onu çalman çok kötü bir davranıştı. Yapman gereken şey onu müzeye geri vermek, sonra da biz onu en başta onlardan satın almış olması gereken adamdan satın alacağız."

Pemberton şaşkınlıkla ona, sonra da sessiz bir heykel gibi duran Ian'a baktı. Jamie utançtan kızarmıştı ama Megan'a hayran olmaktan da kendini alamıyordu.

"Bebeklerin ağzından," dedi Pemberton yumuşak bir sesle.

Oturdu, ellerini kucağında birleştirdi ve kibirli gülümsemesi geri geldi. "Ne yazık ki ve ne yazık ki dostlarım. Belki de küçük şatoma saldırmadan ve teorilerinizi ortaya atmadan önce kolyenin hâlâ bende olup olmadığını öğrenmeliydiniz. Gerçekten de *benden* çalındı. O şey artık bende değil. Sahip olduğumu kanıtlayacağınızdan değil, bu yüzden beni hapse attıracağınızı söyleyen kaşlarınızı bir kenara bırakın, Başmüfettiş Fellows, işte iyi bir adam."

Bölüm 7

Ian ayağa fırladı, sabrı . "Kimin elinde?" diye sordu.

Pemberton da yavaşça ayağa kalktı ama Ian adamın görüldüğü kadar sakin olmadığını biliyordu. "Bunu bilseydim, peşinden birini göndermez miydin sanıyorsun? Onu geri götürmek için. Ve tabii ki polise teslim etmek için." Fellows'a kısa bir selam verdi.

Ian kaşlarını çatı. Pemberton tam da hoşlanmadığı türden bir adamdı - aşırı zeki ve kendinden memnun, tanıdığı herkesten daha zeki olduğundan emin.

Ian kısa bir süre, Pemberton'ın, hakkında soruşturma yapıldığını bildiği için hırsız kolyeyi çalmaya teşvik edip etmediğini merak etti. Ian ilgisini tam olarak gizlememişti.

"Biliyorsun," dedi Ian. "Anlat bana."

Jamie'nin dramayı yakından izlediğini fark etti. Jamie'nin neden burada olduğu sorusu Ian'ın dikkatini dağıttı ve bu da öfkesinin artmasına neden oldu. Ama odaya girip Pemberton'ı istediği gibi sarsarsa, Fellows'un onu durduracağını biliyordu.

Megan koltuğunda oturmaya devam etti, bir başka Biedermeier parçası olan sandalyenin kollarını tutuyordu, çok güzeldi.

Hiçbir şey söylemedi, Ian'ın durumu düzeltmesini bekledi.

Keşke yapabilseydi. Ian, Jamie'nin doğduğu günden beri dünyayı mükemmelleştirmek istemişti. Belle ve ardından Megan dünyaya geldiklerinde bu kararlılık kendini yenilemişti. Beth onu denediği için sevdiğini söylese de, Ian dünyayı onlar için asla doğru hale getiremeyeceğini biliyordu.

Jamie ayağa kalktı. "Lütfen, Bay Pemberton," dedi sesinde tuhaf bir titremeye. "Noel'deyiz."

Ian kaşlarını çatmaya başladı. Jamie daha önce Noel konusunda hiç duygusal olmamıştı; eğlencesini Hogmanay'a saklamıştı.

Megan'ın dudakları titremeye başladı, mavi gözleri büyüdü. Hiçbir şey söylemedi, sadece çantasını kavradı ve acınası bir şekilde baktı.

Ian göz ucuyla Curry'nin sırtığını ve döndüğünü gördü.

Pemberton öfkeyle iki çocuğa da baktı. "Oh, ," dedi iç çekerek. "O kadar insan arasından bir arkeolog tarafından çekilmiş. En azından ben öyle sanıyorum. Adam buralarda bir Roma kışlasını kazmış ve çanak çömlekten başka bir şey bulamamış, sanırım zahmetine karşılık biraz altın istemiş. Roma eserlerini görmek için beni ziyaret ettikten sonra kolyemin kayıp olduğunu fark ettim. Kolyem Londra'daki müzedekine çok benziyor."

Gözlerini kocaman açıp masummuş gibi

davrandı. "Bu adam şimdi nerede?" Ian sordu.

"Oh, kim bilir." Pemberton omuz silkti. "Kolyemi gördüğünde oldukça sinirlendi, tarihi eserleri kendi ülkelerinde tutmaktan, Rosetta taşını Mısır'a iade etmekten ve tüm bu saçmalıklardan bahsetti. Ben de burada, İngiltere'de her şeyin çok daha güvenli olduğunu söyledim ve ayrıca kolyem Doğu Anglia'daki bir kazıdan çıktı. Ya da bana öyle söylendi."

Lanet olsun. Bu iyi niyetli arkeolog kolyeyi çoktan çıktığı harabeye götürüp geri mi atmıştı?

Ian başka bir soru sormaya çalıştı ama boğazından sadece bir hırıltı çıktı. Fellows yavaşça söz devraldı. "Arkeoloğun adı?"

"Richard Magill," diye yanıtladı Pemberton hemen. "British Museum'dan ya da adını duyduğum herhangi bir üniversiteden değil. Sanırım hangi kazı onu işe alacaksa oradan. Onun hakkında pek bir şey düşünmedim."

Yine, Pemberton'ın kolyeden kurtulması gerekiyorsa onu itebileceği mükemmel bir adam. Bu odada servet değerinde o kadar çok eşya vardı ki, Pemberton kendini Newgate'ten uzak tutacaksa bir altın kolyeyi kaybetmeyi göze alabilirdi.

Ian, Pemberton'a son bir bakış sonra çocuklarına kendisine eşlik etmelerini işaret etti ve odadan çıktı. Samimiyet ya da resmi için bir neden görmüyordu. Bir hırsız köşeye sıkıştırmışlar ve muhtemelen kolyenin sahibi olan adamın adını öğrenmişlerdi. Ian'ın bundan sonra kalması için bir neden yoktu.

Fellows'un Pemberton'a bir şeyler mırıldandığını ve Curry'nin sesinin de ona katıldığını duydu ama Ian artık Cornelius Pemberton'la ilgilenmiyordu.

Onları içeri alan uşak kapıları açmak için acele ya da açmaya çalıştı. Ian uzun adımlarıyla onu alt kattaki ön kapıya kadar geçti ve kapıyı tokatlayarak açtı.

Kiraladıkları araba bekliyordu. Ian kapıyı açtı, Megan'ı içeri aldı ve Jamie'nin onlara katılmasını bekledi.

Jamie geri çekildi. "Bizim kendi aracımız var, efendim. Curry ve benim yanı." "

"Kapat şunu," diye gürledi Ian. "İçeri, Jamie. Curry," diye seslendi Curry evden çıkarken. Curry iç çekti.

"Ben hallederim. Babanla git, delikanlı."

Ian, Curry'ye "Bizimle trende buluş," dedi ve arabaya bindi.

"Evet, efendim. Elbette efendim," dedi Curry abartılı bir sabırla. "Size büyük bir yemek hazırlamamı ve aynı zamanda botlarınızı cilalamamı ister misiniz?"

Ian onu görmezden geldi ve arabadaki yerine oturdu, Megan'a bakıyordu, Jamie de onun yanındaydı.

Fellows içeri tırmandı ve Ian'ın yanına indi. Curry kapıyı çarptı, alaycı bir selam verdi ve aceleyle uzaklaştı.

Araba ederken Fellows, "Lanet olası Pemberton," dedi, kaşları Hart'inkilere çok benziyordu. "Affedersen, Megan. Ama o kaypak bir koy. Onu *bir şey* için tutuklamak istiyorum."

Ian, "Evi yağmalamaları için müfettişlerinizi gönderin," önerisinde bulundu.

"Hangi suçlamayla? Kurallarımız var; bir adamın özel evini yere arayamayız."

"Bir sürü iyi neden var." Ian, Fellows'un ela gözlerini soğukkanlılıkla karşıladı. "O odadaki Biedermeier sandalyeler, geçen yıl neredeyse her şeyi soyulan Budapeşte yakınlarındaki bir villadan geldi. Hart ve ben, o eski bir Macar büyükelçisinin misafiriymen o villada kalmıştık. Sandalyeyi hatırlıyorum çünkü kolunda kuş gagası şeklinde küçük bir oyuk vardı. Az önce aynı oturdum. Eğer Pemberton'ın elinde büyükelçinin satış faturası yoksa, onu çalabilirsiniz."

Fellows ona ani ve memnun bir sırıtişla bakarken pencereden dışarı bakmak için döndü ve araba yola doğru sallanarak sahte şatoyu geride bıraktı.

Curry trende onlara yetişti ve birinci sınıf kompartımana bir tepsi çay ve bir sürü kekle girdi. Jamie ve Megan keklere yumuldular ve Fellows minnetle bir fincan çayı kabul etti. Ian hiçbir şey almadı, ellerini dizlerine koyarak Jamie ve Megan'ın hevesle yemelerini izledi.

Onlardan ayrılmak ya da onlara katılmak için Ian'ın emrini beklememeyi öğrenmiş olan Curry, Jamie'nin yanındaki koltuğa çöktü ve bir çay keki aldı.

"Yüzün, delikanlı," dedi Curry neşeyle. "*Lütfen Bay Pemberton'* dediğinizde *Noel'deyiz'* dediğinizde bir tarafım yarılacak sandım. Bir tiyatrodan oynamalısınız, Efendi Jamie."

Jamie sırıttı. "Megan rolünü oynadı. Komut verildiğinde dudaklarını titretebiliyor."

"Yalan söylemedim," dedi Megan hararetle. "Annem için kolyeyi bulmak istiyorum. Roma değil de ortaçağdan kalma olsa bile. Çok güzel."

Ian kabul etti. Kolyenin kökeni umurunda değildi, sadece Beth'e vereceği zevk umurundaydı.

"Şimdi ne yapmak istiyorsun?" Fellows araya girdi. "Bu arkeoloğu mu avlayacaksınız?" Çayından bir yudum aldı. "Bu daha fazla mesaj, daha fazla tren yolculuğu demek. Karıma sürekli yokluğumu açıklayabilirsin. Bunun senin için iyi olacağından şüpheliyim."

Doğru. Sessiz, yumuşak sözlü bir kadın olmasına rağmen Louisa Fellows'un çelik gibi bir omurgası vardı. "David Fleming," dedi Ian. Tıkırdayan tepsiden bir fincan çay aldı.

Jamie kaşlarını çatı. "David Amca mı? Sence adamı nerede bulacağımızı biliyor mudur?"

Ian, Hart'ın en yakın ve en eski arkadaşı olan David'i neden köşeye sıkıştırdığını zaten biliyordu ama başkalarının onun aklından geçen her şeyi duymak istediğini deneyimleriyle öğrenmişti.

Ian, "Fleming, yaklaşık beş yıl önce arkadaşı ve akıl hocası Dr. Pierson için Shropshire'da bir İngiliz Roma villasının kazılmasına yardım etti," dedi.

Dört kişi başını salladı, hepsi de oldukça sabırsızdı. Ancak Ian'ın açıklamanın *hangi* kısmını istediklerini bilmesine imkân yoktu, bu yüzden basitçe her şeyi anlattı.

"Onlara yardım etmesi için bir arkeolog tuttular," diye devam etti Ian. "Dr. Howard Gaspar. Bay Magill'i ya da onu tanıyor olabilir. Bu yüzden Fleming'e soracağım."

Fellows başıyla onu onayladı. "Sağlam düşünce."

Megan hülyalı bir büründü. "O kazı David Amca'nın Sophie Teyze'yle tanıştığı yerdirdi."

Jamie homurdandı. "Evet, çok romantik. David Amca bize çamura düştüğünü ve kız daha ona bakmadan kendini rezil ettiğini anlatmıştı."

Curry kıkırdadı. "Evet, işte böyle delikanlı. Yakında sen de anlayacaksın." Megan

duygusal görünmeye devam ederken Jamie'nin kafası karışmıştı.

Ian başını salladı. "Bir erkek aşık olduğunda her zaman aptaldır. Annenin benim aptallığımla ilgili bir sürü hikâyesi var. Ama bunun seni durdurmasına izin vermemelisin."

"Ya genç hanımın sana hiç ihtiyacı yoksa?" Jamie mırıldandı. "Eh?" Curry

ilgiyle sordu. "Zaten genç bir hanım var mı?"

Jamie hızla, "Hayır," dedi ama yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Curry güldü ve onu omzundan alkışladı. "Neredeyse büyüdün, delikanlı. Bunun olması kaçınılmazdı."

Megan parmaklarındaki kırıntıları yaladı. "Jamie bizim hayalete aşık." "Ben aşık *değilim*!"

Jamie'nin sesi on yaşındaymış gibi geliyordu, kız kardeşleriyle tartışmak için kendini

hazırlıyordu. "Onun güzel olduğunu düşünüyor," diye devam etti Megan sakın sakın.

Jamie homurdandı. "O gerçek bir kadın bile değil."

"Neden Pemberton'a gittin?" Ian aniden Jamie'ye sordu. Konuyu aniden değiştirdiğinde herkesin yapacağı gibi herkes Ian'a baktı. Ama bu önemliydi ve Jamie kız kardeşinin alayları karşısında çok utanmış .

"Efendim?" Jamie gözleri büyüyerek sordu.

Ian soruyu tekrarlamadı, sadece bekledi.

Jamie söndü. "Çünkü kolyeyi istiyordum. Annem için almaya çalıştığını biliyordum ve onu ilk ben bulup ikinize de vermek istedim. Hogmanay için."

Ian gerçek bir şaşkınlıkla ona baktı. "Neden? mı sandın?"

"Hayır." Jamie telaşlandı. "Ben sadece... Seni zahmetten kurtarmak için. Hayır. Belki de bulabileceğimi kanıtlamak için. Bilmiyorum. Sen ve annem için harika bir şey yapmak istedim. Sizi memnun etmek için."

"Sürpriz olarak," diye araya girdi Megan. "Böylece Hogmanay'da mutlu olursun."

"Ve sanırım," dedi Jamie kısık bir sesle, "benimle gurur duymanı sağlamak için."

Ian, Ian'ın zorluklarının hiçbirini miras almamış olan uzun boylu, gülbüz oğlu Jamie ile şimdiden son derece gurur duyuyordu. Jamie'nin Mackenzie kararlılığıyla birleşen özgür ve rahat bir tarzı vardı ve çoğu insan onu hemen sevdi.

Ian, Jamie'yi sahip olduğunu bilmediği bir sevgiyle seviyordu. Aynı şey annelerinin güzelliğini paylaşan iki kızı Belle ve Megan için de geçerliydi.

Bu aşk on altı yıl önce Beth'in kollarındaki kundaktan Jamie'nin minik yüzünü gördüğünde birdenbire, doğal bir şekilde ortaya çıkmıştı. Bu sevgi Belle için ve hayatının ilk bir yılı boyunca endişelendikleri daha zayıf Megan için yeniden filizlenmişti.

Her iki çocuğu da şimdi onu endişeyle izliyordu, Megan'ın gözleri masmaviydi. Beth'in gözleri. Ian oturduğu yerden fırladı ve ürkmüş Jamie'yi sert bir şekilde kucakladı.

Jamie'nin onu tekrar kucaklaması Ian'a daha fazla söze gerek olmadığını söyledi. Ian oğlunu, biricik oğlunu kalbine bastırdı.

Aynı anda birbirlerini bıraktılar, Jamie gizlice gözlerini sildi. Ian daha sonra sarılmadan payına düşeni almak için Megan'ı yakaladı.

Delikanlım ve genç kızım, diye düşündü Ian. Beth'le birlikte evde bekleyen bir genç kız daha vardı, onun ışığı, onun aşkı. *Bir erkek benim kadar kutsanabilir mi?*

Daniel Mackenzie kendisinin de aynı derecede kutsanmış olduğunu düşünüyordu. Sadece bir erkeğin bulabileceği en güzel eşe sahip olmakla kalmıyor, aynı zamanda bu güzel eş içten yanmalı bir motor hakkında her şeyi biliyordu.

Ayrıca ona Fleur adında mavi gözlü bir ufaklık vermişti, şimdi yedi yaşındaydı ve umarım mışıl mışıl uyuyordu. Daniel, Fleur'u makinelerinin daha tehlikeli yönlerinden uzak tutarken, sevgili kız şimdiden annesinin kucağının güvenliğinden bir otomobili ustalıklarla yönlendirebiliyordu.

Şu anda, Daniel'in arabaları üzerinde çalışmak için bir alana dönüştürdüğü karlı bahçede Violet, Daniel'le birlikte yaptıkları motorlu bisikletin bir somununu ayarlıyor, eli anahtarın üzerinde yetkinleşiyordu.

Daniel Avrupalı üreticilerin normal bisikletlerden ürettikleri motorlu bisikletleri yakından takip ediyordu. Fransa'daki Peugeot şirketi bunlarla harika şeyler yapıyordu ama Violet kendi bisikletlerini üretmelerini ve tasarımı geliştirmelerini önermişti.

Böylece Mackenzie prototipi doğmuş oldu. Bisiklet kalın lastiklere, sert çelik bir gövdeye, bisiklet benzeri bir direksiyon çubuğuna ve Daniel'in otomobil konstrüksiyonlarından uyarlanmış bir kayış tahrikine sahipti.

Violet anahtarını kaldırarak, "Bu işe yaramalı," dedi. Motor uğursuz bir şekilde tıkırdamış ve bisiklet bu sabahki ilk denemelerinde vites geçmeyi reddetmişti. "Volan eğikti."

"Peki o zaman leydim." Daniel koltuğu sıvazladı. "Atınız sizi bekliyor."

Violet'in asla kibarca yalvarmayacağını ve Daniel'a bisiklete ilk binenin kendisi olmasını söylemeyeceğini biliyordu. Ona sırtıttı, anahtarı bir kenara fırlattı ve bacağını koltuğun üzerinden salladı.

"Atına bin," dedi. "Ve dayan."

"Akşam yemeği için fazla hırpalanırsak Eleanor Teyze hiç memnun olmaz," dedi Daniel onun arkasından gemiye tırmanırken.

"Dikkatli olacağım, fusspot." Violet deri kaskını başına geçirdi ve gözlüklerini düzelitti. Daniel da aynısını yaptı, Violet'ın binicilik kıyafetleri içinde ne kadar sevimli görüldüğünü düşünmeden edemedi. "Gidiyoruz."

Araç ileri atılırken bisikletin arka tekerleği çamurda kaydı. Daniel, sırttan bir seyisin tuttuğu açık kapıdan onları geçirirken Violet'i tuttu -fena bir tutuş değildi-.

Bisikletin fazla gücü yoktu ama altındaki motor gürlerken, tekerlek toprağı çalkalarken ve yer ayaklarının çok yakınından süzülürken Daniel uçtuklarına yemin etti.

Kilmorgan, birçok Mackenzie'nin herhangi bir aksilik yaşamadan yürüyebilmesi, bisiklete binebilmesi ya da bisiklete binebilmesi için enkazdan uzak tutulan patikalar ve sürüş yollarıyla doluydu. Violet bu yollardan yararlanarak bisikletini karla kaplı parkın içinden geçirip yola çıkardı.

Bisiklet zıpladı, çarptı, kükredi ve . Daniel önünde ince ayarlarla geçecek günler görüyordu ama . Violet onunla birlikte çalışacak, ince elleri bir somunu takacak ya da bir kabloyu birleştirecekti.

Daha sonra aceleyle eve gidip yıkanabilir, belki de sütlerinin mahremiyetinde birbirlerine sünger çekebilirlerdi . . .

Daniel bu baş döndürücü fanteziden çıktığında Violet'in bisikleti tepelere doğru giden daha dar ve dolambaçlı bir yola çevirdiğini gördü.

"Tekerleklerin bunu kaldıracağından emin değilim!" diye kızın kulağına bağırdı.

Violet onu duymamış olmalıydı, çünkü gidona doğru eğildi ve aracı daha da hızlandırdı. Bisiklet kayıyor ve kayıyor, yol baş döndürücü yüksekliklere tırmanıyordu.

Bir yandan Daniel çok mutluydu. Bir bisiklet, bir otomobilin ya da bir arabanın, hatta bir bisikletin bile gidemediği yerlere gidebiliyordu - özgürlük inanılmazdı.

Diğer yandan, düpedüz dehşet vericiydi. Bisiklet, jilet gibi dik bir inişin yuvarlandığı patikanın kenarına yakın ilerliyordu. Bu patikaya sadece at sırtında ulaşılabilirdi ve daha ilerisi yaya olarak aşılmak zorundaydı.

Kısa kış günü sona eriyordu. Karanlık yakında onları örtecekti ve döngü henüz lambalarla donatılmamıştı.

"Sevgilim," dedi Daniel onun kulağına. "Vi, aşkım."

Violet fren yaptı ve bisiklet uçuşundan birkaç santim ötede durmadan önce onları yana savurdu. Gözlüklerini yukarı çekti.

Violet cevap vermek yerine yükseklikleri işaret etti. "Bu da ne?"

Daniel onun eldivenli parmağı boyunca ilerledi. Bu yol, Daniel'in büyükbabasının böyle şeylerin moda olduğu günlerde pitoresk bir harabe inşa ettiği yüksek bir uçuruma çıkıyordu.

Uçurumun tepesinde bir ışık titredi. Işın bir o yana bir bu gidip geliyor, yaklaşan karanlığın içinde hayalet gibi bir işaret oluştuyordu.

"Mac Amca orada resim yapmayı seviyor," dedi Daniel bisikletin gürültüsü arasında. "O aptaldır.

Isabella Teyze onunla kalabalık ev halkından uzakta bir ilişki için buluşmuş olabilir."

"Karanlık bir Aralık öğleden sonrasında mı?" Violet gözleri parlayarak ona baktı. "Isabella asla böyle donmasına izin vermezdi."

"O halde izinsiz girmişler," dedi Daniel. "Belki de onlara bir barınak sunmalıyız." "Ya da hayaletimizi."

Daniel bunu zaten düşünmüştü ama daha dünyevi açıklamaları seviyordu. "Belki. Öğrenelim mi?"

"Niyetim bu." Violet kararlı bir gözlüklerini yerine yerleştirdi.

"Bekle, aşkım - döngünün ... yapabileceğini mi düşünüyorsun? *Oop!*" Döngü sert bir şekilde öne doğru zıplayıp neredeyse onu yerinden oynatırken Daniel bağırdı.

Daniel patikayı tırmanırken karısına sarıldı. Violet korkusuz bir sürücüydü, bu yüzden Daniel'in arabaları her yıl Fransa'daki zamana karşı yarışları kazanıyordu. Uzun zaman önce direksiyonu Violet'e bırakmayı ve sonra da gözlerini kapatıp dayanmayı öğrenmişti.

Sonunda, döngü zirveye ulaşamayacağını kanıtladı. Violet, bir dönemecin uzak tarafında merdiven basamağı gibi yükselen bir kaya parçasıyla durdu. Buradan sonra yaya olarak devam etmeleri gerekecekti.

Attan indiler ve Violet motoru durdurup bisikleti yere bıraktı. Daniel, sönmekte olan ışıktaki yukarı doğru ilerlerken motoru tekrar çalıştırabileceklerini umuyordu.

Sessizce tırmandılar, ikisi de son sekiz yıldır her türlü hava koşulunda bu tepeyi tırmanıp inmekten yolu biliyordu. Köşkün sütunları görüldüğünde, sahte harabe kış alacakaranlığında ürkütücüydü, Daniel durdu ve Violet'i yanına çekti.

"Cesur olduğumu biliyorum aşkım, ama burada kimin olduğunu bilmiyoruz," dedi. "Silahlı, çaresiz bir adam mı? Yoksa üzgün, kayıp bir gezgin mi? Önce ben gideyim."

Violet tartışacakmış gibi tereddüt etti, sonra başını salladı ve Daniel'in önderlik edebilmesi için kenara çekildi.

Köşk, sarmaşık ve yosunlarla kaplı kare şeklinde taş bir binaydı. Açık bir günde verandasından sisli tepeler, sivri dağlar ve deniz görülebiliyordu.

En alt basamağın dibinde yan yatmış bir fener duruyordu. Daniel onu dik tutarken içindeki mum hâlâ .

"Burada biri yaşıyormuş," dedi Violet.

Çılgınlığa açılan kapının girişinde durdu. İçerisi, Mac'in resim yapmak için geldiği ya da Eleanor ve Hart'ın bazen mahremiyet için kaçtıkları geniş bir odadan ibaretti.

Ama Eleanor Teyze, İskoçya'nın sert kışlarında büyümüş olmasına rağmen, Aralık ayının ortasında Hart Amca'yla dışarıda eğlenmeye karşı çıkıyordu. Daniel Eleanor'un arkasında bir yığın battaniye, bir somun ekmek ve bir şişe şarap bırakacağından da şüpheliydi.

Daniel şeyeyi kaldırdı ve fenerin ışığında inceledi. "Hart Amca'nın mahzeninden."

Violet heyecanla etrafına bakındı. "Demek evin içindeydi. Muhtemelen Mac onu neredeyse yakaladığında daha fazla yiyecek ya da battaniye çalmaya gitmiştir."

"Beyazlı kadınla burada kalan kişinin aynı kişi olduğunu mu düşünüyorsun?" Daniel ışığını battaniyelerin, yemek sepetinin ve köşede duran bir kamp sandalyesinin üzerinde gezdirdi.

"Gerçekten de öyle," dedi Violet. "Hiçbir erkek serseri bu kadar temiz olamaz - onun bir serseri olduğuna inandığımdan değil. Yırtık pırtık eşyalar yok, yıkanmamış vücut kokusu yok. Bizden ihtiyacı olanı aldı, başka bir şey almadı."

"Hart'ın çok pahalı Fransız şarabından bir şişe de dahil." Daniel şişeyi eline aldı ve içindekilerin yarısının hâlâ yerinde olduğunu fark etti.

"Kendini sıcak tutmak için başka ne içebilir ki?" Violet sordu. "Bir bardak kullanıyor." Ekmeğin yanındaki bez parçasının üzerine özenle yerleştirilmiş kristal bir kadehi işaret etti. "Ve yavaş yavaş içiyor."

"Hmm." Daniel şişeyi yere bıraktı. "Bisikletle onu korkutmuş olmalıyız. Motoru daha sessiz hale getirmem gerekecek."

Violet ona döndü, zaferle gülümsüyordu. "Hayaletimizi bulduğumuza inanıyorum." "Ve onu tekrar kaybettik." Daniel boş ahıra doğru eliyle işaret etti.

"Şart değil. Nereye gittiğini tahmin edebiliyorum. Eleanor'dan yeni işe alınan hizmetçiyi Mac'e takdim etmesini istememiz ve sonra da neden Kilmorgan'a girmeye çalıştığını öğrenmemiz gerektiğine inanıyorum."

Daniel kabul etti. Violet ona gülümsemeye devam etti, yüzü o kadar güzeldi ki, maceracı ama sıcak doğası parlıyordu, Daniel onu kollarına alıp öpmekten kendini alamadı.

Bölüm 8

O akşam Eleanor hizmetçiden yeni hizmetçiyi oturma odasına göndermesini istedi.

Eleanor hizmetçiye, "Onu telaşlandırmayın," dedi. "Sadece ona bir soru sormak istediğimi söyleyin, işiyle ilgili bir şikâyetim yok."

Hizmetçi söylendiği gibi saat yedide geldi. Mac, Isabella'nın yanındaydı, görünüşte çay içiyorlardı, Jamie ise bir saat önce Ian'la birlikte dönmüştü ve çöreklerle karnını doyuruyordu.

Hizmetçi, kızıl saçları ve çilli yüzüyle hoş görünümlü genç bir kadındı, gülümsemesi hazırdı ama küstah değildi. Ailesi kısa bir süre önce köyde bir kulübeye taşınmış, hizmetçi de anne ve babasına yardım etmek için burada çalışmaya başlamıştı.

İçeri girerken reverans yaptı. "Beni mi çağırtınız, Majesteleri?"

"Evet, gerçekten. Lachina, değil mi?"

Hizmetçi tekrar reverans yaptı. "Evet, ." Eleanor'un birçok işverenin yaptığı gibi ona Mary ya da Jane gibi genel bir isim vermediği için minnettar görünüyordu.

Mac ve Jamie genç kadına baktılar ama ne saçlarını tuttular ne de *"Bu o!"* diye bağıldılar. Şaşkın görünüyorlardı.

Eleanor sesini nazik tuttu. "Sadece yaptığın işten memnun olduğumu söylemek istedim. Tatilden sonra seninle kalıcı olarak çalışmaya devam etmen konusunda konuşacağım. Tabii eğer istersen."

reverans daha, genç bayanın yüzü kızarıyor. "Evet, . Bunu isterim."

"Güzel, güzel. Hadi, git bakalım. Bayan Mayhew programınızı böldüğüm için şüphesiz bana kızacaktır."

Lachina iyi huylu bir kabullenişle yüzünü buruşturdu. "Evet, Majesteleri. İyi akşamlar." Topuklarının üzerinde döndü ve önlüğünün ipleri uçuşarak hızla uzaklaştı.

Eleanor, Lachina gittikten sonra kapıyı kapattı. "Eee?"

Jamie çoktan başını sallamaya başlamıştı ve Mac de ona katıldı. "O değil," dedi Mac. "Rengi benziyor ama tavan arasında gördüğüm kadın değil. Ya da geçen sabah koridorda."

"Katılıyorum," dedi Jamie. "Gördüğümüz hizmetçi farklıydı. Daha ..."

"Ethereal," dedi Mac.

"Sanırım," diye ekledi Jamie, sesi hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyordu.

Isabella sakın sakın çayını yudumladı. "Belki de gerçekten bir hayaletti. Bu çok daha ilginç olurdu, değil mi?"

Eleanor, "Daniel ve Violet, gerçek bir insanın köşkte uyuduğundan çok emindiler," diye belirtti.

"Belki de," dedi Isabella. "Ama bu Mac ve Jamie'nin gördükleri hayaletle, o köşk ziyaretçisinin aynı kişi olduğu anlamına gelmez."

"Doğru," diye kabul etmek zorunda kaldı Eleanor. Oturdu ve kendine taze bir fincan çay doldurdu. "Pekâlâ, o zaman ahır kimin kullandığını bulmamız gerekecek. Oraya bir kamera yerleştirebilirim - tabii hepimiz yaramaz oğullarımızı ondan uzak tutabilirsek."

Jamie homurdandı. "Daniel ve Vi muhtemelen her kimse korkutup kaçırmışlardır. Bunu asla çözemeyeceğiz."

Nottinghamshire'dan döndüklerinden beri morali bozuktur. Eleanor ayak işlerine burnunu sokmamıştı - Yuletide'de herkesin sırlara ihtiyacı vardı- ama yolculuğun başarısız geçtiği anlaşıyordu.

"Saçmalama, Jamie. Kamera konusunda bana yardım edersen, Noel'e kadar hayaletimizi bulacağımızı garanti ederim. Her kimse, Hogmanay'da bize katılabilir ve ilk ayağı karşılamamıza yardımcı olabilir."

Eleanor hayal kırıklığını gidermek umuduyla fincanını kaldırdı ama Jamie'nin suratı , Mac derin düşüncelere dalmıştı.

David Fleming gündönümünden iki gün sonra aniden Ian'ın Ming odasına girerken, "O burada," dedi. "Bana lanet telgraflar göndermeyi bırakabilirsin."

Ian ve Megan, Ian'ın koleksiyonunu gözden geçiriyor, Hogmanay'dan sonra oraya gittiklerinde hangi kaseleri kendi evlerine götüreceklerine karar veriyorlardı. Ian evde hayranlıkla seyretmek için yarım düzine, her seferinde farklı bir altı tanesini değiştirmeyi severdi.

Ian açtığı dosyayı hızla kapattı ve Megan kayıt defterini çarparak ayağa fırladı.

Bir zamanlar açık bir bekâr olan ve Hart'ın en kirli işlerini yaptırmak için işe aldığı David'in artık güzel bir karısı ve ona bir ağaç gibi tırmanmaya kararlı dört yaşında bir oğlu vardı. Karısı ve oğlu şu anda yanında değildi ama arkasında gizlenen bir arkeolog da yoktu.

Ian, Pemberton'dan ayrılmalarının üzerinden çeyrek saat bile geçmeden Nottingham'daki istasyondan David'e ilk mesajı göndermiş ve bunu İskoçya'ya kadar takip eden mesajlar izlemişti. Eve ulaştığında, Beth'in kollarında unutulmaz bir gece geçirmiş, geleneksel gündönümü kutlamalarını yapmış ve ertesi sabah telgraf çekmeye devam etmişti.

David kısa süre sonra, Pierson'ın kazısında çalışmış olan Dr. Gaspar'ın meslektaşısı olan Magill'i duyduğunu söyledi. David, Magill'in arkeolog çevrelerinde pek sevilmediği konusunda uyardı.

Önemli değil. Ian telgraf : *Onu Kilmorgan'a getirin.*

Ian, David'in yanından geçip odadan çıktı, Megan da onu takip ediyordu. David bıkkınlık dolu bir sesle arkasından geldi.

Bay Magill olması gereken adam alt salonda bekliyordu. Yüksek duvarlara ve çelenkler ve kurdeleler asan uşaklarla kaplı muazzam merdivene hayranlıkla baktı.

Beth oradaydı, Magill'i Kilmorgan'da karşılıyordu.

Hayır. Ian merdivenlerden hızla indi ve onun yanında durdu. "Beth'im," dedi. "David onunla ilgilenecek."

Beth ona yan yan baktı, sonra Magill ile konuşmasına geri döndü. "Bir arkeolog mu dediniz Bay Magill? Bu oldukça etkileyici. Sizinle bu konuda konuşmak için sabırsızlanıyorum. Hizmetçimiz size odanızı gösterecek, orada dinlenebilirsiniz."

"Ne kadar nazıksınız." Magill Beth'i selamladı, yüzünde biraz şişman bir gülümseme vardı. Beyaz sakalı ve kabarık yan bıyıkları olan iri yarı bir adamdı, kış fırtınasına karşı hazırlıklı gibi kalın bir palto giymişti. "İtiraf etmeliyim ki İskoçyalılardan ne bekleyeceğimi bilmiyordum."

Beth gülümsemesini sabit tuttu. "Bir şeye ihtiyacınız olursa, sadece aramanız yeterli."

Ian adama sertçe baktı. Beth yanında dururken Magill'den kolyeyi vermesini isteyemezdi ve adamın kolyeyle ilgili sorular sormaya başlamasından endişe ediyordu.

Ian ona aniden, "Benimle Ming odama gel," dedi. "Sana koleksiyonumu göstereceğim."

Beth, Ian'a nazik bir bakış attı. "Zavallı Bay Magill Londra'dan buraya kadar gelmiş, bana öyle söyledi. En azından oturmasına izin verin."

Ian, kolye ceplerinden düşene kadar Magill'i baş aşağı sallamayı tercih etti. "Dinlendiğinizde Ming odasına gelin. Bir uşağa yolu sor."

Beth Magill'e talihsiz bir gülümseme gönderdi, ama en azından Bayan Mayhew onu elinden tuttu ve Beth daha fazla soru soramadan onu uzaklaştırdı.

Beth daha sonra sorgulamaya başlayacakmış gibi Ian'a döndü, ama Ian hızla merdivenlerden yukarı koştu. Megan onun peşinden koşarken, "Annem tahmin edecek," diye fısıldadı.

"Onu uzak tutmalıyız," dedi. "Bunu yapabilir misin?"

Megan ona bir sırtıfı fırlattı. "Elimden geleni yapacağım." Kollarını babasına dolayarak düşüncesizce sarıldı.

Ian, Megan'ı kucağına çekerken bir an için Magill'i ve kolyeyi, alaycı Pemberton'ı ziyaret etmek için yaptığı uzun yolculuğu ve Beth'in sırrı öğrenmesinden duyduğu endişeyi unuttu.

Tek bildiği kızının sevgisi ve kendisine böyle bir hediye verildiği için duyduğu şaşkınlıktı.

Megan uzaklaştığında Ian'ın gözleri ıslanmıştı. Yanağına hızlı bir öpücük kondurdu ve sonra babasının kalbine ne kadar dokunduğunun farkında olmadan koşarak uzaklaştı.

David onu ikna etmeye çalıştığı için Beth yarım saat sonra Bay Magill'e Ming odasına kadar eşlik etmeye karar verdi. Bay Magill eski eserleri görmek için sabırsızlanıyordu ve paltosunu çıkarıp yüzündeki tren isini yıkamaya bile vakit bulamamış olmasına hiç aldırmıyordu.

David onları birinci katın sahanlığında karşıladı ve Beth'e karısı Sophie'ye Hart'ın büyük evini gezdirmesini önermek için elinden geleni yaptı.

Sophie, David'le ilk evlendiğinde Hart'ın büyük evini görmüştü. Beth, David'i dikkatle izledi -Bay Magill onun için beklenmedik bir arkadaşı ve adamı Kilmorgan'a getirmekte ısrar etmesinin pek bir nedeni yoktu. David Fleming bir şeylerin peşindeydi ve bu genellikle iyi bir şey olmadığı anlamına gelirdi.

David sonunda onu vazgeçirmekten vazgeçti ve evin yolunu tuttu. İçeri girdiklerinde

David Ian'a, "Yalnız değiliz," dedi.

Ian sabırsızca halının ortasında durdu, Beth'i gördüğünde duyduğu rahatsızlık açıkça ortadaydı.

Beth, David ve Ian'ın Bay Magill'i Kilmorgan'a gizli bir amaç için getirdiklerini tahmin etti ve bu amaç iyi niyetli değildi, en azından Bay Magill için. İkili ona tıpkı avcıların tuzağa düşürdükleri bir ayağa baktıkları gibi bakıyordu.

"Ian," dedi Beth. "Lütfen bana Bay Magill'in neden burada olduğunu söyle."

Ian ona sadece baktı ve Beth ondan hiçbir şey öğrenemeyeceğini biliyordu. Ian yalan söylemekte zorlanıyordu, bunu da hiçbir şey söylemeyerek aşıyordu.

David, Hart'ın siyasi rakiplerinden birine yağ çekmeye çalışırken takındığı o yumuşak ifadeyi takındı.

"Cazibeni üzerimde deneme David," dedi sertçe. "Her ne hakkında olursa olsun, konferansınız için kalacağıma inanıyorum."

"Sevgili hanımefendi." Bay Magill heyecanlı bir yüz ifadesiyle ona döndü. "Uzman olduğum Roma antik eserleri hakkında konuşmak üzere çağırıldım."

"Öyle misin?" Beth onu bir aşağı bir yukarı süzdü. Bay Magill, Porto şarabına ve biraya çok düşkünmüş gibi görünen ve başkalarını kendisi için zor olan her şeyi yapmaya çağıran yumuşak bir İngilizdi. "Kilmorgan'da Roma dönemine ait antikalarımız yok."

Bu durum Bay Magill'i rahatsız etmiş gibi görünmüyordu. "Lord Ian Mackenzie gibi biriyle bilgilerimi paylaşmam istediği için onur duydum. Kendisi Ming çömlekçiliği konusunda en önde gelen uzman olarak kabul edilir."

"Gerçekten de öyle." Beth kollarını kavuşturdu. "Kocam ve Bay Fleming neden size eski eserler hakkında sorular sormak istiyorlar acaba?"

David araya girdi. "Uzmanlığı için tabii ki." Sesini yumuşattı, bu taktik değiştirdiğinin kesin bir işaretiydi. "Biliyor musun, küçük Lucas bütün yolculuk boyunca Beth teyzesini yeniden görmekten başka bir şey konuşmadı. Şu anda çocuk odasında, muhtemelen yaramazlık yapmaya başlamıştır."

"Etrafı şimdiden ona vurulmuş olan Mackenzie çocuklarıyla çevrili," diye karşılık verdi Beth. "Beni bir kenara itmeye çalışma David. Bir yere gitmiyorum."

David ona boyun eğmiş bir bakış attı. "Ah, türün dışisinin inatçılığı."

"Gerçekten de öyle," dedi Bay Magill. "Ama Lord Ian'ın sırdaşıysa neden kalmasın ki? Hangi parçaları değerlendirmemi istiyorsunuz lordum?" Beklenti içinde Ian'a döndü.

Ian ceketinden bir kâğıt çıkardı, Beth ile Bay Magill'in arasına girdi ve sayfayı açtı. Ian'ın vücudu araya girdiği için Beth kâğıtta ne olduğunu göremedi ama Bay Magill'in gözleri büyüdü.

Arkeoloğun pembe yüzünün rengi soldu ve gözlerine panik girdi. Bir an kağıda baktı, dudakları aralandı ve sonra kaçmaya çalıştı.

Bölüm 9

David onu yakaladı. Bay Magill yere düşerken inledi ve kendini kurtarmak için mücadele etti ama David çok güçlüydü

Ian uzandı ve Magill'i ayağa kaldırdı.

Bunu yaparken, elinde tuttuğu kâğıt yere düştü. Beth hemen yerden .

Bir kolyenin detaylı renkli karakalem çizimiydi. İnce altın halkalar mavi ve zümrüt damlacıkları tutuyordu, ayar güzeldi ve antik görünüyordu.

"Ian?"

"Lanet olsun." Ian aynı anda hem Magill'i tutmaya hem de kâğıda uzanmaya çalıştı ve kâğıdı Beth'in elinden alan David oldu.

"Bu parçayı satın almaya çalışıyorum," dedi David yumuşak bir sesle. "Bay Magill onu nereden bulabileceğimi biliyor. Bay Pemberton da bize böyle söyledi."

Ian'ın ağzı acımasız bir çizgiye oturmuştu ve Magill sadece homurdandı.

Beth David'e ters ters baktı. "Lütfen yalan söylemeyi bırak ve bana neler olduğunu anlat."

David bir iç çekti. "Bunun için bir şey yok, Ian. Senin karın, eğer mümkünse, benimkinden bile daha inatçı görünüyor." Beth'e döndü. "Bu senin için bir sürpriz olacaktı. Ama değdiğinden daha fazla sorun yarattığını kanıtlıyor."

"Kapa çeneni, Fleming," diye homurdandı Ian.

"Tanrı aşkına, ikiniz de." Beth çizimi David'den aldı. "Bu *benim* için bir Noel hediyesi mi?" Kalbi yumuşadı. "Oh, Ian."

"Hogmanay," dedi Ian. "Noel değil."

"Oldukça güzel." Beth kâğıda dokundu, kolyenin ihtişamı inanılmazdı. "Ama böyle bir şeye ihtiyacım yok. Sen zaten bana çok şey verdin." Magill'in endişeli bakışlarını çizimde görmek için başını kaldırdı. "Ve ikiniz de bana bu kolyenin Bay Magill'i neden bu kadar üzdüğünü anlatmalısınız."

"O çaldı," diye gürledi Ian. "Yani zaten çalınmıştı ama Magill tekrar aldı. Bana nerede olduğunu söylemesini istiyorum."

"Aman Tanrım." Beth önce resme, sonra da üç adama baktı. Ian kararlıydı, Magill dehşete kapılmıştı, David ise eğlence ve utanç arasında gidip geliyordu.

"Bu adam bir hırsız mı?" Beth, Bay Magill'i bir kez daha değerlendirek sordu. "Bir suçluya pek benzemiyor."

"Ben !" Magill itiraz etti. "Sevgili hanımefendi, haklısınız. Ben kötü adam değilim."

"Yine de bu parçayı Pemberton'dan aldınız," dedi David. "Ian bana öyle söyledi. Bir kutuya koyup kaçmışsın. Yüzündeki ifade suçluluğunu haykırıyor."

"Tabii ki Pemberton'dan aldım!" Magill bağırdı. "Adam cahilin teki. Bu parça bir kazıdan yasadışı yollarla çıkarıldı, evinden çok uzakta bir müzeye bırakıldı ve teklif veren ilk koleksiyoncuya satıldı. Sonra da Pemberton onu kendisine getirmesi için kurnaz bir hırsız gönderdi. Kolye hiçbirine ait değil." Magill kendini toparladı. "Nereden ve ne zaman geldiği düzgün bir şekilde Doğu Anglia'daki bir müzeye gitmeli. Sağladığı bilgiler açısından çok değerli, geçmişe açılan bir pencere. Ama koleksiyoncular bunu hiç umursamıyor. Onlar sadece rafa koyacakları ya da bu durumda eşlerinin boynuna asacakları güzel bir biblo istiyorlar." Yüzü daha da kızardı. "Affedersiniz leydim."

"Bir hırsızdan cesur sözler," diye başladı David.

Beth elini kaldırdı. "Hayır, hayır, iyi bir noktaya değindi. Bay Magill, lütfen misafirperverliğimizin tadını çıkarın. Kötü bir fırtına yaklaşıyor ve muhtemelen Noel boyunca burada olacaksınız. Sizi temin ederim ki Kilmorgan'da kar altında kalmak korkunç bir şey değil. Sizinle sohbet etmek ilgimi çekecek. Arkeoloji beni çok etkiliyor."

Ian'ın sert bakışlarını üzerinde hissetti ama karşı çıkmadı. Ian uzun zaman önce, kendisi *olaylarla* uğraşırken Beth'in insanlarla ve kafa karıştırıcı durumlarla başa çıkmasına izin vermeyi öğrenmişti.

"David," diye devam etti Beth, "lütfen Bay Magill'e evi gösterir misin? Dükün hoşuna gidecek pek çok güzel resim ve heykel var, hepsi de yasal yollardan alınmış, sizi temin ederim."

David adama güvenmiyordu, Beth bunu görebiliyordu ama David çıkış zamanının geldiğini de biliyordu. Beth'e cesurca bir selam verdi.

"Elbette leydim. Bay Magill, harikalar sizi bekliyor."

Yaptıklarını savunmak için kendini yaralayan Bay Magill biraz şaşkın görünüyordu. David'in onu dışarı çıkarmasına izin verdi, Beth'e teşekkür ederek ve masum olduğunu iddia etmeye devam ederek gevezelik etti. David kapıyı arkasından kapatırken Beth'e göz kırptı.

Beth, yalnız kaldıkları anda Ian'ın patlayacağını biliyordu ve onu engellemek için elini kaldırdı. "David zavallı adamı en karanlık kışın ortasında buraya sürükledi. En azından ona bir yemek ve yatak verebiliriz."

Ian kapıya doğru ilerledi ama ulaşmadan durdu. "Kolyeyi ondan almalıyız. David ona inanmıyor ve David genellikle haklıdır."

"Belki, ama bunu daha sonra tartışabiliriz. Yoğun bir kar yağışı geliyor ve Noel'deyiz. Yine de Bay Magill'in düşüncesine katılıyorum - bu kadar güzel bir şey geldiği müzeye geri verilmeli, ilgilenen herkese sergilenmeli."

Ian döndü, altın rengi gözleri Beth'in sevmeye başladığı o yoğun ışıkla doluydu. "Bunu senin için istedim, Beth'im." seferinde sağlam bir adım atarak doğru ilerledi, önünde durana kadar, uzun boylu ve sert vücutlu, eteği elbisesini fırçaladı. "Üzerinde çok güzel duracak." Kolyenin uzanacağı köprücük kemiğinin üzerinden elbisesinin bedenini izledi.

Ian'ın dokunuşu içindeki tüm ateşleri tutuştururken Beth'in kalbi daha hızlı atmaya başladı. "Çok nazik bir düşünce Ian, ama onu diğer antikalarla birlikte bir kutuda sergilenirken görmek beni de mutlu ederdi."

"Müze bunu karşılayamazdı." Ian'ın sesi yumuşadı, bakışları parmaklarını takip ediyordu. "Bu yüzden sattılar."

"Sana inanıyorum." Ian daha da yaklaşırken Beth'in düşünceleri dağılmaya başladı. "Buldum - bu kolyeyi ve onunla birlikte bulunan her şeyi saklamak için müzeye bir bağışta bulunabiliriz. Buna Ian Mackenzie Koleksiyonu diyebilirler."

Ian ona doğru eğildi, gözlerindeki arzu kadar sıcaklığı da baştan çıkarıcıydı. "*Beth* Mackenzie Koleksiyonu."

Beth'in kalbi çırpındı. "Bir müze arkeolojik bir koleksiyona bir kadının adını koyar mı?" Bunu yarı şaka olarak sordu, o anda gerçekten umursamıyordu.

"Bağış istiyorlarsa yapacaklar."

"Mmm." Beth kollarını kocasının boynuna doladı. "Belki bunu daha sonra konuşabiliriz." "Evet," diye fısıldadı Ian. Dudakları onun boynuna, ağzına gitti, öpücükleri ısındı.

Ming odasındaki halı Beth'in de bildiği gibi çok yumuşaktı. Ian onu aşağıya onu kucaklıyordu, gözleri yaklaşan karanlıkta altın bir ışık gibi parlıyordu.

Kar, David Fleming'in Kilmorgan'da kaldığı her zamanki süit odasının pencerelerini ısıtıyordu. Isınmak için kapıyı açarken, buraya ne kadar uzun yıllardır geldiğini düşündü. Ama son beş yıl çok farklı olmuştu.

Bunun nedeni, o içeri girerken arkasını dönen yeşil gözlü, siyah saçlı güzel kadındı.

Sophie Tierney, şimdi Sophie Fleming, David'in hayatını kurtarmıştı. Akşamdan kalma bir sersemlikle gözlerini açtığı ve onun ölçülü bakışlarını gördüğü gün yeniden doğmuştu.

Sophie, David içeri girerken bir parmağını dudaklarına götürdü ve oturma odasından yatak odasına açılan kapıyı işaret etti. "Sonunda onu uyumaya ikna ettim," dedi usulca ve rahatlamış bir iç geçirdi. "Israrına şaşırmamam gerekirdi. Lucas *senin* oğlun."

"Ve senin." David Sophie'nin yanına geldi, yanağına dokundu ve dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Annesi gibi inatçı."

Sophie gözlerini büyüttü. "Aman Tanrım, o zaman ikimizin de sonu geldi."

"Gerçekten de öyleyiz." David onu tekrar öptü, onun tadı ruhunu dolduruyordu. "Magill de neredeyse onun kadar inatçıydı. Sonunda yorulup yatak odasına gitmeden önce onu evin her yerinde bir aşağı bir yukarı gezdirmek zorunda kaldım. Kemiklerime kadar yıprandım."

David'in aklına işinden sonra nasıl dinlenmek istediğine dair iyi bir fikir geldi ve Sophie'yi tekrar öptü. Elini saçlarının altından geçirdi ve öpücüğün derinleşmesine izin verdi.

Sophie ellerini David'in göğsüne dayadı. "Aşk mı?" diye fısıldadı. "Bay David'in ne yaptığını öğrendin mi? Magill kolye ile yaptı, değil mi?"

David onun ağzının kenarına dokunarak yeşil gözlerinin görüş alanını doldurmasına izin verdi. "Şimdilik sadece uyumasına izin vereceğiz ve yarın bunu ondan zorla alacağız. Yöntemleri şüpheli olsa da niyetinin temiz olduğu ortaya çıkacak. Beth onu müzeye geri götürmesine ve bir kahraman olmasına izin verecek."

David şu anda daha çok Sophie'nin zevkiyle, ateşiyle ve oğullarının arkasında yattığı kapının karşısındaki boş yatak odasıyla ilgileniyordu.

"Ah canım." Sophie onun göğsünü itti ve David doğruldu, ihtiyacı endişeye dönüştü. "*Aman Tanrım*' ne?"

"Lucas Amca'yla Bay Magill hakkında konuşmadınız mı? Size onun hakkında her şeyi anlattığını sanıyordum." "Telgraf gönderdik. Amcanızın saygıdeğer şahsını görmek için seyahat edecek vaktim olmadı."

Ian David'den yardım istediğinde, David akıl hocası ve kollarındaki güzel kadının amcası olan Dr. Pierson'la temasa geçmişti. Pierson Magill'i tanıyordu ve David'e onu nerede yakalayacağını söylemişti.

Magill çok pratik bir suçlu olmadığını kanıtlamıştı. Tam olarak Pierson'ın söylediği yerdeydi. -British Museum'un Okuma Odası'nda.

Sophie, epeyce alışveriş yapmayı da içeren bu yolculuk için hazırlık yapmakla meşguldü. Çoğunlukla genç Lucas'ın sisli karanlıkta biri dâhil hiçbir kapıyı açmadığından emin oldukları gece treni, onlara sohbet etmek için fazla zaman bırakmamıştı.

Magill kendini kompartımanına kapatmış ve uyumuştur. David yolculuk boyunca dışarı çıkmamaya özen göstermiş, bu da ona karısıyla birlikte olmak için zaman bırakmamıştı.

Şimdi David yorgun, hırçın ve yatakta onun etrafında kıvrılmaya hazırdu.

Sophie ona tedirginlikle baktı. "Lucas Amca'nın size söyleyeceğinden emindim. Bay Magill bu tür şeyleri daha önce de yapmıştı. Eski eserleri acımasız koleksiyonculardan 'kurtarmıştı' yani."

"Gerçekten de öyle. Kararlı görünüyor." David'in önsezisi yükseldi. "Ama çok endişeli görünüyorsun, bu da

Çünkü sen aptal değilsin."

Sophie derin bir nefes aldı. "Bu şeyleri kurtarıyor, evet, onları araştırma için ve halkın eğlenmesi için sakladığını ilan ediyor. Çoğu zaman da öyle yapıyor. Diğer zamanlarda ..."

"Diğer zamanlar mı? Aşkım, içimi korkuyla dolduruyorsun. Dua et, beni bir an korkunç haberlerle yıka."

"Eşyalar ortadan kayboluyor ve Bay Magill paraya boğulmuş gibi görünüyor. Bir sürü parası var ama sonra birden hiçbir şeyi kalmıyor. Lucas Amca onun at yarışlarına bahis oynadığına inanıyor ama emin değil. Ona sormuş ama Magill hep kaçamak cevaplar vermiş."

David inledi. "Yani erdemli arkeoloğumuz kumar borçlarını ödemek için birkaç seçkin antikayı alıp satıyor mu? Entrikacı küçük kurbağa. Beth'e bu kadar dindar görüldüğünde ona pek inanmamıştım."

"Onları her zaman satmıyor," dedi Sophie. "Koleksiyonculardan aldığı şeylerin çoğunu gerçekten müzelere veriyor. Bu yüzden kolyeyi bulmamız ve eğer yanındaysa kilit altına almamız gerektiğini söylüyorum. Her ihtimale karşı."

Kar pencerelere vuruyordu ve o tarafa bir bakış David'e camların bembeyaz olduğunu, öğleden sonranın koyu karanlığında çok az şeyin görüldüğünü gösterdi.

Bu oda rahat ve sıcaktı, ateş çıtırdıyordu. David'in oğlu huzur içinde uyuyordu ve Sophie ona karşı yumuşaktı.

"Adam bu fırtınada hiçbir yere gitmiyor, aşkım," dedi David, eğilip onun kulak memesini ısırmak için. "Kolyeyi sabah ondan . Gerekirse çantalarını karıştırırım."

Sophie kararsız görünüyordu ama başını salladı. "Yorgun görünüyordu. Sen de öyle." Sophie onun yanağını okşadı.

David'in düşünceleri onun uçup gitti, en azından yozlaşmamış olanlar. "Bizim yatak odamız da burası kadar sıcak mı?" diye mırıldanarak onun şakağına bir öpücük kondurdu ve kokusunu içine çekti.

"Sanırım öyle."

"O zaman çardaklarımıza gidelim, aşkım."

Sophie'nin cevap gülümsemesi kalbini yerinden oynattı ve her gibi onunla gerçekten evli olduğu için hayretle doldu.

David onun ellerini sıktı, dudaklarına uzun bir öpücük kondurdu ve kendisini boş odalarına, dolayısıyla da yatağa götürmesine izin verdi.

O gece Jamie'nin yatak odasında Gavina ve Jamie, Gavina'nın kuzeni Andrew McBride'a hayaletin ve kolye avının hikâyesini anlattılar - Jamie, kuzenleriyle birlikte hayalet avcılarına yaptıkları şakaları da anlattı.

Andrew keyifle güldü. Gavina, oldukça büyümüş ve üniversitede okuyan Andrew'un "çocukların" anlatacak iyi bir hikâyesi olduğunu kabul etmesinden dolayı biraz kendini beğenmişti. Jamie'nin sırtını sıvazladı ve bu heyecanı kaçırdığı için üzgün olduğunu söyledi.

Lamba ışığında bir çemberin içinde oturuyorlardı. Odanın bir ucunda bir ateş titriyordu ve mum ışığının ulaşamadığı gölgeler derindi.

"Hayaleti hâlâ bulamadık," dedi Gavina. "Daniel ve Violet kampın üstünden çılgınlığa baktılar ama o geri dönmedi." Rüzgârdan titreyen pencereye baktı ve titredi. "Umarım bu her kimse dışarıda değildir."

"Öyle olduğunu sanmıyorum, genç kız." Jamie'nin sesi kısıldı.

Ateşin karşısında oturan Andrew keskin bir nefes aldı ve Gavina onları neyin korkuttuğunu görmek için arkasını döndü.

Şöminenin yanındaki köşede beyaz elbiseli bir kadın süzülüyordu. Mac Amca onun elleri ya da ayakları olmadığı konusunda haklıydı, çünkü orada asılı dururken hiçbirini görünmüyordu, ipek beyazı ani bir cereyanda dalgalanıyordu.

Jamie ve Andrew şaşkın şaşkın oturuyorlardı. Ağzı açık balık gibi görünüyorlardı, diye düşündü Gavina.

Bu bir hayalet olamaz, dedi kendi kendine. Köşkte yaşayan her kimse etten kemikten biriydi, yemeye, içmeye ve battaniyeye ihtiyacı vardı.

Gavina ayağa fırladı. Cereyanın şöminenin yanında açılan panelden geldiğini fark etti.

Gavina ona doğru koşarken kadının gözleri irileşti, siyah havuzlar yaşayan, nefes alan bir kadının gözlerine dönüştü. Ayaklarını geniş eteğinin kıvrımları, ellerini siyah eldivenleri ve elbisesinin çok uzun kolları örtüyordu.

Gavina onu yakaladı. Sıcak uzuvlar onun kavrayışı altında hareket etti ve Gavina'nın sevinci yükseldi. Haklıydı. *Haklıydı.*

Genç kadının güzel oval bir yüzü ve yıpranmış şapkasının altından dökülen bir tutam kıvılcı saçı vardı. Gavina'ya doğru yığıldı, dudakları soğuktan solmuştu.

"Lütfen, yardım etmelisiniz," dedi Gavina'nın düz bir aksanla. "Orada ölecek. Ona yardım etmelisiniz."

Bölüm 10

Mac Mackenzie stüdyonun kapısına vurulmasına kötü bir nezaketle karşılık verdi. Eleanor'un çılgın dekorasyon işlerine yardım etmesi ya da küçük çocukların söz konusu dekorasyonları veya kendilerini tahrip etmemelerini sağlaması için onu işe alması nedeniyle bugünlerde resim pek fırsat bulamıyordu.

Isabella, şeffaf perdeler içindeki şezlonga uzanarak hemen sabahlığını kaptı.

Mac'in de *onun* tadını çıkarmak için fazla zamanı olmamıştı. Kapıyı çekip açtı, fırçası fırçalanmış zemine damlıyordu.

Kendisini neyin beklediğini görünce birkaç adım geri attı ve neredeyse boyanın üzerinde kayıyordu.

Hayalet onun önünde duruyordu. En azından hayalet tozlu yüzü ve geniş ela gözleriyle korkmuş görünümlü genç bir kadına dönüşmüştü. Yanında Jamie, Gavina ve Andrew McBride vardı.

"Mac Amca," dedi Jamie nefes nefese. "Uyanık olan bir tek sen varsın."

"Keşke olmasaydım. Bu da ne böyle?"

Isabella bir anda Mac'in yanına gelmiş, genç kadına büyük bir ilgiyle bakıyordu. "Aman Tanrım. Bu senin hayaletin mi?"

"Evet," diye yanıtladı Mac ve Jamie aynı anda.

"Onun adı Magdala," dedi Gavina hızla. "Ama size ondan sonra bahsedeceğiz. Arkeolog arkadaşın gecenin karanlığında fırtınanın içine doğru kaçtığını söylüyor."

"Annemin kolyesiyle!" Jamie acı içinde söyledi.

Rüzgâr Jamie'nin feryadını yankıladı. Mac, David'Ian'a götürülmeden önce yanında getirdiği küçük sakallı adamla yeni tanışmıştı. Mac adamın neden burada olduğundan pek emin değildi -Ming'in bilmem nesi hakkında Ian'a danışmak için, diye düşünmüştü.

"*Bununla* mı dışarı fırladı?" Rüzgâr çılgık atmaya devam ederken ve kar camları döverken Mac sordu. "Nereye gitmeyi umuyor? Tren en güneşli günlerde bile sabaha kadar çalışmaz."

"İskoçya'ya yabancıysa bunu bilmiyor olabilir," dedi Isabella. "Peşinden gitsek iyi olur."

Mac'in dikkati Jamie ve Gavina'nın arkasında duran genç kadının üzerindeydi. "Ne halt *ediyordunuz*, karanlıkta buralarda koşturup duruyordunuz? Evde ne yapıyordunuz?"

"Belki de onu daha sonra sorgulamalıyız, Mac," dedi Isabella elini onun koluna kaydırarak.

"Adamın bu havada uzun süre dayanabileceğini sanmıyorum," dedi Magdala. Aksanında bir tuhaflık vardı -düzdü ama biraz eğikti ve sessiz harflerle doluydu. Neredeyse İrlandalıydı ama bu pek doğru değildi.

Mac spekülasyonlarını bir kenara bırakıp şimdiki zamana döndü. Şu anda dışarıda kim olsa donarak ölürdü. "Haklısın aşkım," dedi Mac. "Jamie, Bellamy'yi uyandır ve evi ayağa kaldırmasını söyle. Bir kez bulduğumuzda

Magill'i sağ salim eve götürün, hepimiz uzun uzun konuşacağız."

Ian paltosunu giyerek Daniel, kardeşleri ve Mackenzie hizmetkârlarıyla birlikte bir hırsız kurtarmak için fırtınaya atılmaya hazırlandı.

Etrafında dizilen adamlar suratsız görünüyordu. Highlands'deki fırtınaların şakası yoktu. Bir adam nasıl sığınak bulacağını bilmezse çabucak ölebilir ya da bir kayalığa veya uçuruma yuvarlanabilirdi.

Hanımlar yakınlarda durmuş, tamamen yabancı birini kurtarmak için erkek arkadaşlarını dışarı itmeye hazır bekliyorlardı. Beth, Ian'ın ceketini iliklemesine ve kalın eldivenlerini giymesine yardım etti. Ian'ın yardıma ihtiyacı olmamasına rağmen Beth'in dokunuşuna ya da fısıltıya "Dikkatli ol" demesine aldırmadı.

Onu öptü, sıcaklığını içine çekti. Dışarı çıkacak, Magill'i bulacak, eve getirecek ve odasına kilitleyecek, sonra da Beth'i yatağına götürecekti; Curry kapıyı çalmadan önce büyük bir memnuniyet içinde yatıyordu.

Curry, gerekirse daha geniş bir aramayı koordine etmek için geride kalmayı tercih etti. Violet ise Daniel'a eşlik etmek için giyinip kuşandı. Daniel ile motorlu bisikleti kimin kullanacağı konusunda tartışırken kaskını taktı.

Ian Beth'i bir kez daha öptü. Onunla birlikte odalarına dönmekten başka bir şey istemiyordu ama Magill'i fırtınada ölüme terk etmeye hiç niyeti yoktu.

"Benim çok daha iyi bir binici olduğumu biliyorsun," diye devam etti Violet, ama Ian tartışmayı çoktan onun kazandığını hissetmişti. "Sen gözcülük yapabilirsin."

Daniel kederli bir iç geçirdi ve onu takip etmeye hazırlandı ama Ian Daniel'ın omzuna bir el koydu. "Violet'le gitmeme izin ver."

Daniel şaşkınlıkla ona baktı. "Emin misin amca? Bisiklet pek sağlam bir araç değildir." "Magill'i nerede arayacağımı biliyorum," dedi Ian. "Ve Violet bisikleti nasıl kullanacağını herkes."

Violet gözlüklerini takmaya başlamıştı bile. "Ona kaskını ver, Daniel."

Daniel onu Ian'a doğru itti, boyun eğmişti. "Eğer başın belaya girerse, Amca, Kıta'ya kaçacağım ve Beth Teyze'ye haber vereceğim."

Ian bisiklete bindi. Daniel motoru çalıştırmadan önce deri kaskı kafasına geçirmeyi ve gözlükleri ayarlamayı başardı. Çoktan binmiş olan Violet gaz kelebeğiyle oynadı, motor soğukta tekliyor ve öksürüyordu.

"Hazır mısın, Ian Amca?" Violet bağırdı.

Ian hiç de öyle değildi ama bisiklet ileri atılıp ormana doğru yol alırken Violet'i belinden kavradı.

Bisiklet Daniel'in en iyi arabası ya da koşan bir at kadar hızlı gidemiyordu ama Ian'ın görebildiği kadarıyla arabalardan çok daha manevra kabiliyetine sahipti. Violet bisikleti aniden çevirdi ve kar yüzlerini tokatlayarak bir tepeye çıktı. Ian dar kasktan ve kafasını sıkın gözlükten rahatsız olmuştu ama bunun mantıklı olduğunu da görebiliyordu.

Kilmorgan ve çevresindeki yollar düzleştirilmiş ve bazı yerlerde taşlarla döşenmişti, Daniel'in kışkırtmasıyla, arabalarını malikânenin etrafında ve köye kadar sürebiliyordu. Ancak Violet'in kullandığı yol, Ian'ın kemiklerini sarsacak şekilde tümsekli ve sarsıntılıydı.

Karanlık onları sıkıştırıyordu. Kalın bulutlar ayın ya da yıldızların tüm aydınlığını yok ediyordu ve çok geçmeden Kilmorgan'ın ışıkları bile geride kaldı.

Violet bu tepeleri biliyordu ama Ian Magill'den bir iz var mı diye bakarken o da yavaş yavaş ilerliyordu.

"Nereye gitmiş olabilir?" Violet arkasından .

Ian bunu çoktan düşünmüştü. En yakın komşuları kilometrelerce uzaktaydı. Köy de öyleydi ve fırtına yüzünden kapalı olacaktı. Inverness'e giden güney yolu yakında geçilmez olacaktı.

Geriye Magill'in muhtemelen bilmediği içki fabrikası kalıyordu. Tesadüfen rastlamış olsa bile, orada yaşayan kâhya ve ailesi onu tutup ana eve haber gönderirdi.

Gizemli kadın onu görmüş, gittiği yönü işaret etmişti.

"Ahmaklık," diye bağırdı Ian Violet'e. Magill genç kadının ışıklarını görmüş ya da eve sığınmaya karar veriyse tepeden inişini izlemiş olabilirdi.

Violet başını salladı ve bir sonraki tepeye çıkmak için bisikleti hızla çevirdi.

Magill burada donarak ölecekti. Köşkün içinde, rüzgârdan uzakta saklansa bile, soğuk mutlak olacaktı. Soğuk, bir köşkte yaşayan genç Magdala'yı ısınmak için eve sürüklemişti.

O her kimse, Aralık ayında Kilmorgan'a sadece erzak almak için gizlice girerek hayatta kaldığına göre kesinlikle sağlamdı. Ama Ian ellerini Magill'in üzerine koyup kolyenin nerede olduğunu öğrendikten sonra çözülmesi gereken bir gizemdi. Magill'in o lanet şeyi kaybetmemiş olmasını umuyordu.

Hayır, adam kolyeyi elde etmek için zahmete girdikten sonra büyük olasılıkla kolyeye tutunacaktı. Onu Kilmorgan'a yanında getirmiş olmalı, kaçmak için bir neden daha.

Ian, bisikleti tepeye doğru yönlendirmeye çalışan Violet'e doğru eğildi. Yol dikti ama geçilebilirdi-Daniel ve Violet bu yoldan sadece birkaç gün önce gelmişlerdi.

Ne Ian ne de Violet kar yığınının çok geç olana kadar görmedi. Ian, kar duvarının yukarıdaki uçurumdan aşağı inmiş, fırtınanın ağırlığıyla gevşemiş ve rüzgâr tarafından itilmiş olması gerektiğini düşündü.

Violet direksiyonu kırdı. Tekerlekler altlarından kaydı ve bisiklet sürücülerinin üzerinden fırladı, onlar da yuvarlanarak donmuş kar yığınınına düştüler.

Erkekler aramaya başladıktan sonra Beth ve diğer Mackenzie eşleri Magdala'nın kaçmasını engelledi. Genç kadın kaçmaya çalışmıştı ama Beth onu görüp seslendi ve Magdala zemin kattaki galeriden bahçeye açılan kapıya doğru ilerlerken peşinden koştu.

Magdala hızını arttırdı ama Eleanor yan koridordan onun önüne çıktı ve Magdala tökezleyerek aniden durdu.

"Bu kadar yeter genç kadın," dedi Eleanor. "Hava kaçıp gitmen için fazla soğuk ve bu gece başka birinin peşine düşmemize gerek yok."

Magdala inatçı bir öfkeyle Eleanor'a baktı. Tartışmaya hazırmış gibi keskin bir nefes aldı ama sonra gevşedi. "Evet, hanımefendi," dedi kısık bir sesle.

Beth onun bu ani teslimiyetine şüpheyle yaklaştı ama Magdala hanımların onu zemin katta, yanan ateşin ısıttığı oturma odasına götürmelerine izin verdi. Curry elinde bir tepsi kahve ve bol miktarda kekle içeri girdi, adam Mackenzie ailesinin endişeli üyelerini nasıl rahatlatacağını çok iyi biliyordu.

Eleanor ve diğerleri hâlâ kahveleri hazırlamaya ve pastaları yemeye devam ederken Ainsley sorgulamaya daldı. Ainsley kendisi için muhallebiye bulanmış büyük bir dilim almıştı.

Ainsley Magdala'ya, "Kendini açıklasan iyi olur," dedi. "Gavina, senin hayalet olduğuna inanan erkek akrabalarına karşı oldukça sinirli. Bize Kilmorgan'a neden musallat olduğunu anlat."

Isabella, Eleanor gibi Magdala'yı keskin bir şekilde inceledi, Eleanor da gözlerini kırpmadan mavi bir yoğunlukla. "Sanırım nedenini biliyorum," diye cüret etti Isabella.

"Nasıl biri olduğumuzu öğrenmek istedin," diye bitirdi Eleanor onun yerine. "Kendini ilan edip etmemeye karar vermeden önce."

"Onun konuşmasına izin vermelisin," dedi Beth. "Senin adın ne çocuğum? Magdala'dan başka yani?"

Mackenzie eşlerinin dördü de kahvesini kavrayan ve meydan okuyan bir bakış atan Magdala'ya döndü.

"Mackenzie," dedi çenesini kaldırarak. "Benim adım Magdala Mackenzie. Ya da öyle olmalı."

Bölüm 11

Magdala kendini ikisi mavi, biri yeşil ve biri gri olmak üzere dört bakış tarafından sıkıştırılmış buldu. Bayanlar Magdala'nın tahmin ettiği kadar şaşırmamışlardı ya da kızgın değillerdi. Sadece ona baktılar.

Düşes, "Evet, ben de öyle düşünmüştüm," dedi. Düşes en çok Magdala'yı endişelendiriyordu. Belirsiz görünebilir ve hiçbir şey hakkında gevezelik edebilirdi ama kurnazlığı sinir bozucuydu.

"Ailen kim senin?" Lord Ian ile evli olan Beth nazıkçe sordu.

"Babam öldü." Magdala yutkundu, sekiz yaşından beri hayatta olmamasına rağmen bu üzüntü hiç uzakta değildi. "Annem, 1747'de Kilmorgan Dükü olan Lord Malcolm'un kardeşi Lord Will Mackenzie'nin soyundan geliyor."

Dördü de düşünceli görünüyordu. "Lord Will ve Josette," dedi Beth. "Ian onun soyundan gelenleri biliyordur. Aileyi araştırıyor," dedi Magdala'ya.

"Yani bağlantı annen mi?" diye sordu düşes ilgiyle. Magdala'nın fincanına biraz daha kahve doldurdu ama Magdala sadece bir yudum almıştı.

"Öyle." Magdala kendinden emin bir şekilde konuşsa da, hikâyenin kulağa zorlama geldiğini kendisi de kabul ediyordu. Ama annem ona yıllardır dük soyundan geldiklerini söylemişti, her ne kadar soyları onlara miras bırakmaktan çok uzak olsa da. Zaten kendi taraflarında hiç erkek varis kalmamıştı.

"Annen şimdi nerede?" Isabella sordu. Ateşli bir kızıldı ve İskoç gibi görünüyordu ama Magdala onun tamamen İngiliz olduğunu, çok eski bir soydan gelen bir kontun kızı olduğunu biliyordu. Magdala Mackenzie ailesi hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmişti.

Sesini nötr tutmaya çalıştı. "St. John's'da. Orada büyüdüm. Annem yakın zamanda bir adamla evlendi."

Ne Magdala'yı ne de onun günahkâr babasını onaylamayan dindar, kendini beğenmiş bir zavallı. Bu adam Magdala'nın reşit olduğunu ve evlenmesi gerektiğini düşünüyordu. Magdala onun ne demek istediğini biliyordu.

Düşes zekâsıyla, "Zevkinize uygun biri değil mi?" diye sordu.

Magdala başını salladı. "Umarım aklı başına gelir. Ama ne yapacağımı bilemediğim için annemin halkının nereden geldiğini öğrenmeye karar verdim."

"Yalnız mı seyahat ettin?" Beth gözleri büyüterek sordu. "Okyanus ötesine mi?"

Magdala'nın dudakları kıpırdadı. "Artık bu geçişi oldukça kısa sürede yapan gemiler var. Para biriktirdim ama yine de bilet alacak kadar param yoktu, bu yüzden bir yolcu gemisinde işe girdim ve Southampton'a vardığımızda işi bıraktım. Oradan trenle yolculuk ettim."

"Çok becerikli." Lord Cameron'ın karısı Ainsley onaylarcasına başını salladı. "Ve işte buradasınız."

"Ben bir hizmetçiydim," dedi Magdala meydan okurcasına. "Benim geldiğim yerde yaşamak için çalışmak utanılacak bir şey değildir." "Elbette değil canım," dedi düşes. "Bizi gözetlediğin sırada bir ahırda saklanıp yiyecek içecek çalmak da öyle. Sadece aptallık. John's'un yerden kolaylıkla bir mektup yazabilirdiniz. Sizi ziyarete davet ederdik ve muhtemelen ulaşım masraflarınızı da karşılardık.

bunun için emek vermek zorunda kalmazdım."

"Bunu nasıl bilebilirim?" Magdala talep etti. "Ben bir yabancıyım, hiç kimseyim. Bana neden inanasınız ki?"

Eleanor makul bir ses tonuyla, "Önce senin hakkında her şeyi öğrenecektik," dedi. "Yine de öğreneceğiz ama Noel'deyiz, fırtına çok şiddetli ve biz İskoç'uz -Isabella ve Beth doğuştan değillerse de özde öyle. Tüm misafirperverliğimizi göstereceğiz. Ayrıca, kaçan arkeologdan bahsederek bize yardımcı oldunuz."

Magdala kaşlarını çatı. "Çok tuhaf görünüyordu. İyi bir şey yapmadığına eminim ama orada ölecek. Ve şimdi hepiniz nazik davranıyorsunuz." Böyle bir iyiliğe nasıl karşılık vereceğini bilmiyordu. Yıkılmak ve

Aklına ağlamak geldi ama Magdala hissettiği kadar zayıf görünmek istemedi.

Beth onun elini tuttu. "Bizim bu, canım. Buraya hoş geldin Magdala, her kim ol."

Magdala'nın elini sıktı ve ona Magdala'nın savunmasını daha da delen iç açıcı bir gülümseme verdi.

Gözlerinden yaşlar süzüldü ve süzüldükleri anda Magdala kendini Beth'in kucağında buldu, hıçkırıklarını onun yumuşak omzuna bırakmanın ne kadar kolay olduğunu öğrendi.

Saatler . Adamlar ve çocuklar birer birer geri döndüler, ısınmaya ve dinlenmeye ihtiyaçları vardı.

Hiçbiri Bay Magill'i bulamamıştı. Ve Beth'i dehşete düşüren şey, dönenlerin hiçbirinin Ian ve Violet olmamasıydı.

Daniel, Cameron ve çok sayıdaki köpekten ikisiyle birlikte geldi ve Beth Daniel'a Violet ve Ian'dan hiçbir haber almadığını söylediğinde Daniel'ın yorgunluğu alarına dönüştü.

"Hangi cehennemdeler?" diye sordu arama yapanlara.

Ama ne Ian'ı ne de Violet'i görmüşlerdi, ne döngüden bir iz vardı, ne de uzun zamandır onun eşsiz kükremesini duymuşlardı.

"Newfoundland."

kadar donmuş olan Ian doğrulup vücudundaki karı itti.

"Ne?" Yanında, neredeyse bir o kadar kara gömülmüş bir beden kıpırdandı.

"Aksanı," dedi Ian. "Newfoundland'den. Kanada açıklarında büyük bir ada." "Kimin aksanı?"

Violet mırıldandı.

Ian cevap verme zahmetine girmedi. Mackenzie'lere benzeyen Magdala, şimdi tanıdığı bir aksanla konuşuyordu. Aslen St. John's'lu olan bir Ming çömlek koleksiyoncusu tanıyordu ve adam bir süre İngiltere'de yaşamış olmasına rağmen bir Newfoundlandlının kusursuz aksanını koruyordu.

Ian hemen hemen aynı anda karın hayatlarını kurtardığını düşündü. Sadece yumuşaklığına inmekle kalmamışlar, aynı zamanda rüzgârın ölümcül soğuşunu dışarıda tutarak onları gömmüştü.

Sertçe ayağa kalktı, üzerinden kar parçaları dökülüyordu. Motorlu bisiklet onlardan birkaç metre ötede, parçalanmış ve sessiz bir şekilde duruyordu.

Ian Violet'in ayağa kalkmasına yardım etti. Kar kalın bir şekilde yağıyordu ve rüzgâr şiddetliydi.

Violet bisikleti dehşetle inceledi ve gözlüklerini kaldırarak bisiklete baktı. "Ah canım, Daniel hiç mutlu olmayacak."

Ian tepeyi işaret ederken "Yukarı," diye cevap verdi.

Çılgınlık evden çok daha yakındı ve biraz barınak sağlayabilirdi. Gün ışıyınca patikadan aşağı inip eve dönebilirlerdi.

Violet başıyla onayladı. Ian gibi o da gözlüklerini taktı; gözlüğün arkasını görmek zordu ama buzu gözlerinden uzak tutuyordu.

Ian, Violet'in kaymaması için botlarıyla karları hareket ettirerek ya da buzlu yerleri kırarak yolu açtı. Violet mantıklı bir şekilde onun arkasında kaldı ve özellikle tehlikeli bir yere tırmandıklarında ceketine tutundu.

Yaklaşık yirmi dakika süren bir mücadeleden sonra, çılgınlığı barındıran kaya çıkıntısına ulaştılar. Ian, uçurumun kenarından için solundaki uçurum duvarına yapışması gerektiğini bilerek binanın loş hatlarına doğru ilerledi. Yine de verandanın ilk basamağında ayağı takıldı ve tekrar karların içine düştü.

Violet onu yukarı çekti. Ian ayağa kalkıp basamakları tırmandı ve dokunarak köşkün kapısını buldu.

Kapı kilitli değildi, bu onu rahatlattı. Ian kapıyı kırıp açmaya hazırdı ama bunu yapmak zorunda kalmadığı için de bir o kadar memnundu.

Çılgınlığa girerken bir kez daha ayağı takıldı, bu sefer kar olmayan bir şeyin üzerine. Ian elleri ve dizleri üzerinde yere düştü, yüzü bir insan bedeninden bir santim uzaktaydı.

Işık parladı. Violet bir kibrit çakmıştı ve şimdi onu bir fenerin içindeki muma dokunduruyordu. Eğildi ve ışığı Ian'ın cüssesinin altında yüzükoyun yatan bedenin üzerinde yaktı.

"Sanırım arkeologunuz?" diye sordu.

Ian adamı ters çevirdi. Gerçekten de beyaz saçları ve yan bıyıklarıyla Magill'di, şimdi baygındı ve çok üşüyordu. Ian ayağa kalktı, Magill'i kollarının altından kavradı ve şömineye doğru sürükledi.

"Yaşıyor mu?" Violet kapıyı kapatmıştı ve şimdi boynundaki uzun atkıyı çözüyordu. Ian

Magill'in kalp atışlarını buldu ve hırıltılı nefesini duydu. "Yaşıyor."

Ian'ın hatırladığı kadarıyla şömine hiç yakılmamıştı ve zaten burada hiç odunları da yoktu. Violet boş yere etrafına bakındı; Magdala'nın bıraktığı malzemelerle birlikte birkaç eski mobilya parçasından başka bir şey yoktu. İkinci bir fener yaktı ve bulduğu battaniyeleri açtı.

Ian mobilyaları kırmaktan ve parçalarını şöminenin içine doldurmaktan hiç çekinmedi. Sandalyeler buraya babası tarafından uzun zaman önce getirilmişti ve ıslak İskoç havası yüzünden kırılğanlaşmış, çürümüşlerdi.

Violet'in kibritleriyle -Magdala'nın istiflediği bütün bir zulayı bulmuştu- Ian kırık mobilya çubuklarını çıra gibi yaktı, yığın yavaş yavaş tutuşmaya başladı.

"Son olmayacak," diye açıkladı.

"Kış için yerleşmeyi planlamamıştım." Violet ellerini yetersiz ateşe doğru uzattı. "Burası hayatım boyunca kaldığım bazı yerlerden daha iyi, üzülerek söylüyorum."

Violet'in anlattığı hikâyelere bakılırsa, Ian inanıyordu.

Magill'i ateşe yaklaştırdı. Adam uyanmadı, sadece homurdandı ve horlamaya başladı.

Ian, Magill'in ceketini yokladı ve sonra elini cebine atarak mendille sarılmış bir şişkinlik çıkardı.

Kumaşın kıvrımlarının içinde lapis lazuli ve zümrütlerle parıltıyan karmaşık bir altın kolye yatıyordu, parça yapıldığı günkü kadar bütün ve güzeldi.

Buldum.

Gece daha da soğudu. Magill son derece rahat bir şekilde uyumaya devam etti. Ian ve Violet onun iki yanına oturdular, üçü ısıyı paylaşacak kadar yakındı, cılız ateş ise kor halinde yanıyordu.

"Ona iyi bakıyorsun," dedi Violet.

Ian omuz silkti. "Kolyeyi istedim. Eve döndüğümüzde onu Fellows'a vereceğim."

"Biliyorum ama onu fırtınada çürümeye bırakabilir ve sabah donmuş bedeninden kolyeyi çıkarabilirsiniz."

Ian bunu düşünmüştü. Pemberton gibi bir adamın, böyle bir hareket ne kadar zalimce olursa olsun Magill'in donarak ölmesine izin vereceğini biliyordu. Ama Ian, Pemberton kadar çılgın bir koleksiyoncu olmasına rağmen, asla böyle bir canavar olamayacağının farkındaydı.

"Hart *beni* ölüme terk edebilirdi," diye düşündü Ian. "Çocukken akıl hastanesindeydim. Hart dük olunca benimle uğraşmak zorunda kalmadı. Ama benim için geldi. Beni eve götürdü."

"Hart Amca iyi bir adam," diye onayladı Violet. "Bunu ne kadar saklamaya çalışsa da."

"Evet. Ona bunu söylemek için konuşmasam da minnettarım."

Kısa bir sessizlik içinde oturlurken Ian, Violet'in onu incelediğini hissetti. "Ben de ölüme terk edilebilirdim," dedi. "Ama Daniel bunun olmasına izin vermedi." Kadın sessizleşti ve sonunda Ian ona bakmak için başını çevirmek zorunda kaldı. Violet'in gözleri sevgiyle doluydu. "Daniel beni eve getirdi, bana kendi ailemi verdi." Hart bunu yıllar önce Ian için yapmıştı. Ian ilk başta yemek yemek, uyumak ve kaderin bu dönüşüne şaşırırmaktan başka bir şey yapamamıştı ama şimdi Hart, Mac ve Cam'e duyduğu minnettarlığın çok uzun sürdüğünü biliyordu.

derin. Her zaman yanında olan Curry'den bahsetmiyorum bile.

"Beth bana daha da fazla aile verdi," dedi yüksek sesle. "En iyi aile."

Violet'in gülümsemesinde sıcaklık vardı. "Minikleriniz çok iyi yetişiyor. Jamie harika, Belle tanıdığım herkesten daha zeki, Megan ise çok nazik ve tatlı. Ama güçsüz değil. Bence Megan gittiği her yerde tüneği yönetecek."

Megan'ın büyük bir kalbi ve sessiz bir gücü vardı. Başkaları onu küçümseyebilirdi... kendi tehlikeleri için. "Benim çocuklarım dünyanın en iyileri."

Ian bunu bir gerçek olarak ifade etti. Üç çocuğundan daha mükemmel insanlar yoktu, tabii ki anneleri Beth hariç.

Violet kahkahasıyla Ian'ı şaşırttı. "İçindeki gurur şaşırtıcı, Ian Amca. Ya da belki o kadar şaşırtıcı değil. Kardeşlerin kendi çocuklarını onlarınkinden üstün tuttuğunu biliyorlar mı? Diğerleri de olağanüstü. Özellikle de Fleur'umuz." Kızının adını söylerken gözleri yumuşadı. "Ve bence Gavina şaşırtıcı bir kadın olacak."

"Kardeşlerim biliyor," dedi Ian. "Ve anlıyorlar."

Violet'in kahkahaları devam ediyordu ama Ian neyin eğlenceli olduğundan emin değildi.

"Şafakta geri döneceğiz," dedi. "Magill'i o zaman uyandıracağım. Onu tepeden aşağı taşımayacağım."

"Ben de öyle," dedi Violet kararlılıkla.

"Sonra dördümüz aşağı ineceğiz." Ian başını şöminenin tuğlalarına yasladı ve gözlerini kapattı. Rahat değildi ama en azından bu köşe biraz ısınmıştı.

"Dördümüz mü?" Violet'in sesinde tuhaf bir vardı. "Sen, ben ve Bay Magill üç kişiyiz."

Ian gözlerini açtı ve ona baktı. Violet bir süre onun bakışlarını tuttu ve sonra kıpkırmızı oldu; Ian'ın Beth'ten öğrendiğine göre bu, bir insanın telaşlandığı ya da bir yalana veya sırta yakalandığı anlamına geliyordu.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu fısıltıyla.

Ian duvara yaslanmaya devam etti. "Sabahları hastalanıyorsun ve sonra çok yiyorsun. Çocuk odasından kaçamak bakışlarla çıktığını ve evdeki en küçük üyelerin üzerine titrediğini gördüm. Beth de bizim çocuklarımız için aynısını yapardı."

"Lanet olsun, Ian Amca. Herkes biliyor mu?"

Ian tekrar ona baktı. "Bilmiyorum. Daniel'a söyledin mi?" "Henüz söylemedim." Gülümsedi. "Bunu bir Noel hediyesi olarak saklıyordum."

Ian bunu düşündü, Daniel'ı düşündü, vahşi, aceleci bir çocukken ... vahşi, bir adama dönüşen Daniel'ı. "İyi fikir."

"O zaman bu sırrımızı saklayacak mısın?"

Ian başıyla onayladı. "Ama artık bisiklete binmemelisin. Kendini yaralayabilirsin. Çok dikkatli olmalısın."

"Dikkatli davranıyordum. Daniel'dan çok daha iyi bir sürücüyüm. Üzerimize bir kar yığını düştü. Artık bir önemi yok, bisiklet hurdaya döndü. Daniel'in kalbi kırılacak."

Ian uzun süre ona baktı, göz göze gelmeye cesaret edemedi. "Hayır," dedi sakince. "Yapmayacak."

Violet ve o bir kez daha uzun uzun bakıştılar ve Violet başını salladı. "Katılıyorum."

Ian ona bir gülümseme verdi, sonra başını tekrar arkaya yasladı ve kendini uykuya bıraktı. Her şey yoluna girecekti; bunu tüm kalbiyle biliyordu.

Sabah ışığı parladı, karanlığı yararak Ian'ın beynine saplandı. Gözlerini açtı, yatak odasının bu kadar soğumasına izin verdiği için Curry'ye hırlamaya hazırды ve sonra inledi.

Soğuk taş zeminde ince bir battaniyenin üzerine oturdu, arkasında kül olmuş bir ateş yanıyordu. Violet Mackenzie, Ian'ın hissettiği gibi kaskatı hareket ederek esnedi ve gözlerini ovuşturdu. Aralarında Magill bir dizi beceriksiz homurtu çıkardı ve bir solukla uyandı.

Ian'ı uyandıran ışık, soğuk rüzgârla birlikte açık kapıdan geliyordu. Işığın bir siluet kapattı, iri yarı bir İskoç'un siluetiydi bu, gürültülü bir şekilde kükremeye başlamıştı bile.

"Ian!"

Ian ayağa kalkmak için mücadele etti ama daha ayağa kalkmadan Hart uzandı ve onu yukarı çekti. Ian kendini hemen bir kucaklamanın içinde buldu, en büyük ağabeyi her zamanki gibi güçlüydü.

Ian ellerini Hart'ın omuzlarına koydu. Hart'ın yoğun gözlerinin içine bakarak, "Sorun yok," dedi. "Beni sen buldun."

"Biliyorum." Hart'ın parmakları Ian'ın kollarına gömüldü, adam biraz titriyordu. "Şimdi eve gidelim."

Bölüm 12

Kahvaltı, gecenin geç saatlerine rağmen, arama görevlileri, kurtarıcılar ve Magill'in sağ salim evlerine dönmesiyle canlı bir öğün oldu.

Beth, Ian'ın yanından ayrılamıyordu. Ian zavallı Bay Magill'i evin içine itmiş ama Lloyd Fellows'un bırakmıştı. Magill'in donmuş gecede neredeyse ölecek onu yatıştırmış ve aceleyle mırıldandığı bir özürle yatağına gitmişti. Beth, Fellows'un Noel sonrasına kadar adamı hapse ya da Londra'ya götürmesini yasakladı. Noel aile ve affetmek içindi.

Hanımlar Magdala'ya giydiği ikinci el ve çok büyük elbisenin yerine giyecek bir şeyler ve aile ekmek, yulaf lapası, yumurta ve domuz pastırmasıyla ziyafet çekerken Beth ona hikâyesini anlatmasını söyledi.

Jamie genç kadına dehşet içinde baktı. "Yani sen benim kuzenim misin?"

"Gerçekten de öyleyim delikanlı," diye yanıtladı Magdala. "En azından ben öyle olduğuna inanıyorum."

Jamie üzgün görünüyordu ve Gavina ona güldü. "Onun kalbini kırdın," dedi Magdala'ya. "Hayaletimize vurulmuştu."

Jamie'nin yüzü kızardı, gerçi o her zaman gerçeği kabul eden biriydi. "Öyleydim, evet. Ama anladığım kısmet değilmiş. Kuzenlerin evlenmesine inanmıyorum. Öjenik insanlar neyi kanıtlamaya çalışırsa çalışsın, kan bağına çok yakın üremek bir felakettir. Özellikle de söz konusu insanoğlu olduğunda."

Magdala kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Her halükarda benim için biraz gençsin Jamie. Ben yirmi birinci yaşıma geldim."

Bu daha fazla kahkaha getirdi ve Jamie yine nezaketle kabul etti.

"Öte yandan," dedi Andrew McBride'in derin sesi masada yankılanarak, "sen *benim* kuzenim."

Andrew yirmi bir yaşında, babası Sinclair'den daha uzundu ve McBride yakışıklılığına sahipti.

-Sarı saçlar, güçlü bir yüz, yoğun gri gözler. Magdala çenesini kaldırıp ona meydan okurcasına baktı ama yanakları pembeleşmişti ve adamın geniş gülümsemesi karşısında cesareti kırıldı.

Hmm, diye düşündü Beth kendi kendine.

Bakışlarını Daniel'a çok yakın oturan Violet'e çevirdi. Violet yorgun ve biraz solgun görünüyordu ama aynı zamanda çok mutluydu.

Vay, vay, vay. Daha fazla çocuğun gelmesini bekliyorlardı ve şimdi bunu başarmış görünüyorlardı.

Beth'e yıl tatmin edici bir şekilde sona eriyordu.

Kahvaltıdan sonra Ian yatak odalarına ve çok ihtiyaç duydukları uykuya yöneldi ama Beth kararlılıkla onu takip etti. *Henüz değil, Ian Mackenzie*.

Odalarına vardığında Ian eteğinden sıyrılmış, paltosunu çoktan yere sermişti. Curry arkasını toplamak için orada değildi -eth adamı yatmaya göndermişti, çünkü o da diğerleri gibi bütün gece ayakta idi.

Beth kapıyı kapattı ve kocasının kıyafetlerini çıkarırken ortaya çıkan güzel vücudunun görüntüsünde kayboldu. Adam ona baktı ve yorgun gözleri yumuşadı.

"Yatağa gidelim mi, Beth'im?"

Adamın alçak ve canlı sesi dizlerinin bağını çözdü ama Beth kendini dik tutmayı başardı.

"*Sonu iyi biten her şey iyi midir?*" diye sordu. "Bunu mu demek istiyorsun? Söyleyecek başka bir şey yok mu?"

Ian soyunmaya devam etti, alt çekmeceleri düştü, böylece onun önünde çıplak durdu. "Hiçbir şey." Ona doğru yürürken altın rengi gözleri parlıyordu.

Beth ellerini kaldırdı ve Ian durakladı ama gözlerindeki ışık sönmedi. "Sanırım kolyeyi geri aldınız."

Ian cevap vermeden arkasını döndü. Ceketini kaldırdı, cebini karıştırdı ve altın rengi, mavi ve yeşil kolyeyi çıkardı.

Onu Beth'e getirdi ve bedenine dayanması için kaldırdı.

Beth kolyeyi eline aldı, metal Ian'ın cebinin sıcaklığını taşıyordu. Parça çok güzeldi, bağlantılar yaklaşık iki bin yıl önce bilinmeyen bir kuyumcu tarafından karmaşık bir şekilde işlenmişti.

"Bunu sana Hogmanay için vermek istiyordum," dedi Ian usulca. "Ama bu Noel arifesi için de uygun." Beth huşu içinde ona baktı. "Çok güzel bir şey. Ama yine de bir müzeye gitmesini istiyorum."

Ian ona bir süre sessizce baktıktan sonra başıyla onayladı. "Bu senin. Ne istersen yap." "Alınmayın.

Sadece daha fazla insanın bundan yararlanabilmesi gerektiğini düşünüyorum. Bu bir hazine."

Ian'ın bakışlarından deli olduğunu düşündüğü anlaşılıyordu ama onun saçma fikirlerine karşı çıkmayacaktı. Onun elini tuttu ve dudaklarına götürdü.

Beth'in dikkatini tekrar dağıtıyordu. Ian onun parmağını yaladı, sonra ağzına ve gözlerini kapatarak emdi.

"Bana bu kadar abartılı bir hediye vermene gerçekten gerek yoktu," diye söze başladı Beth ama nefesi kesilince sustu.

Ian onun parmak ucunu öptü, sonra hafifçe . "Benim için ne ifade ettiğini sana göstermek istiyorum."

Beth'in kalbi çırpındı ve her yeri ısınmaya başladı. "Bana zaten en güzel hediyeyi verdin."

Ian'ın kaşları kalktı. "Geçen Hogmanay'ı mı kastediyorsun? O sadece köpeklerin bir resmiydi ve onu da Mac yaptı."

"Öyle demek istemedim. Çok sevmeme rağmen." Resim çok küçüktü, yazı masasının üzerinde duracak şekilde yapılmıştı ve büyük olasılıkla masanın altında ayaklarının üzerinde uyuyan mevcut evcil hayvanlarının köpek gülümsemelerini görebiliyordu.

"Sonra ne olacak?" Ian parmaklarını öpmeye devam etti, bu kez parmaklarının arkasını. Sonra elini ters çevirdi ve dudaklarını bileğinin iç kısmına bastırdı.

Beth zar zor devam edebildi. "Bana kendini verdin, seni aptal İskoçyalı. Ve Jamie'yi. Belle'i. Megan'ı." Sevgili çocuklarının isimlerini söylerken kalbi doldu. "Ian, kimsem yokken beni yanına aldın. Şimdi etrafım bu harika aileyle çevrili ve sen varsın, hem de tek başıma. Ben dünyanın en şanslı kadınıyım."

Ian başını tekrar kaldırdı. Gözleri arzuyla dolan Ian artık konuşmakla ilgilenmiyordu. Bir kolunu

Beth'e doladı ve onu keyifli vücuduna doğru çekti.

"Şanslı mısın? Şanslı olan benim, Beth'im. Seni tiyatrodan gördüm, yanına oturdum, seninle *tanıştım*. Sana tam olarak ne istediğimi söyledim ve sen kaçmak yerine bana o güzel gülümsemeni verdin. Bir meleğin beni tüm bu karanlıktan kurtarmaya geldiğini düşündüm. Ve kurtardın da. O yüzden tak şu lanet kolyeyi."

Ian nadiren bu kadar hararetle konuşur ya da bu kadar uzun bir konuşma yapardı. Beth gülümsemesini engelleyemedi, aynı gülümseme Ian ona o uzak günde onunla yatabilmek için evlenmek istediğini açıkça söylediğinde de yüzünde belirmişti.

"Seni seviyorum, Ian Mackenzie," dedi. "Dünyadaki tüm kelimeler ne kadar çok sevdiğimi ifade edemez." Ian onun yanağını kavradı ve dudaklarına uzun bir öpücük kondurdu. "Takacaksın o zaman?"

"Ve senin inatçı tek fikirliliğini seviyorum. Evet, kolyeyi takacağım. Hogmanay'dan sonra müzeye geri dönene kadar."

Ian kazandığında asla böbürlenmezdi. Sadece ona muzaffer bir gülümseme verdi ve Beth'i kollarının arasına alarak onu odanın diğer ucuna taşıdı.

Onu, birçok gece geçirdikleri ve çocuklarından en az birine gebe kaldıkları yatağa yatırdı. Beth, Ian'ın giysilerini çekip yırtmasına izin vererek birçok düğmesini iliklemesine yardım etti. Uçurumun tepesinde geçirdiği gece gücünü azaltmamıştı.

Ian kolyeyi kızın boğazına geçirdiğinde ona tek kararlı olduğunu bir kez daha gösterdi. Göğüslerini öpmek için eğildi, ağzı mücevherleri ve tenini ısıttı.

Başını kaldırdığında, tüm sevgisi altın gözlerinde Noel güneşinden daha parlak bir şekilde parlıyordu.

"Seni seviyorum, Beth'im. Sen dünyanın bana verdiği en büyük armağansın. Sana ancak böyle teşekkür edebilirim." Kolyeye dokundu, bulmak için o kadar zahmete girdiği paha biçilmez şeye.

Beth onun yüzüne dokundu. Her geçen yıl bu adama duyduğu aşk daha da güçleniyordu, ta ki kalbinin buna dayanabileceğinden emin olana kadar. "Sen kendi değerini bilmiyorsun Ian, ama ben biliyorum." Onu kendine çekti. "Ben biliyorum."

Ian onun dudaklarına dokundu. "Başka söze gerek yok. Mutlu Noeller, Beth'im. Aşkım."

"Mutlu Noeller, Ian."

Beth onun öpücüğüne teslim oldu, söyleyecek başka bir şeyi yoktu. Ian her zaman yaptığı gibi içine kayarak onu tamamlarken, öğle güneşi pencereden süzülerek onları ısıt ısıt kuşattı.

Yazar Hakkında

Jennifer Ashley, Mackenzie romanlarının *New York Times* ve *USA Today* çoksatan yazarı bir RITA Ödülü sahibidir. Tarihi romantizm, paranormal romantizm ve şehir fantezisi alanlarında kırk beşten fazla roman ve bir düzine kadar novella kaleme almıştır. Şimdi kocası ve kedileriyle Güneybatı'da yaşıyor, zamanının çoğunu hikayelerinin harika dünyasında geçiriyor ve ayrıca yürüyüş yapmaktan, müzikten ve bebek evleri ve bebek evi minyatürleri yapmaktan hoşlanıyor.

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

*Okuma listenizde
sırada ne var?*

Bir sonraki
keşfedin harika
okumamızı !

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel haberler alın.

Şimdi kaydolun.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

